

103

மகுரைச் சொக்கநாகர்

கி ம் ட் வி ரு கு மு

103
1/65

18/1/85

பண்டித வித்துவான்

தி சங்குப் புலவர் அவர்கள்

விளக்கவுறையட்டா

கழக வேளியிடு

O-18,M

N64

102350

கழக வெளியீடு : கககா

வ.

மதுரைச் சொக்கநாதர்

ந மி ழ் வி ரு ணு து

பண்டித வித்துவான்
தி சங்குப் புலவர் அவர்கள்
விளக்கவுறையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், விமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.

1964

42151

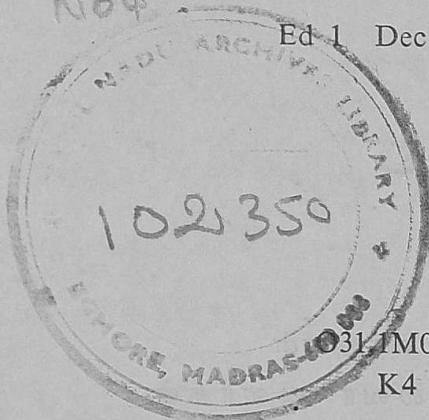
திருமலை வேலுக்கவிராயர் சங்குப் புலவர் (1893)

© 1964 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

O - 18, M

N64

Ed 1 Dec 1964

Madurai Chockanathar
THAMIZH VIDUTHOO THU

Appar Achakam, Madras - 1.

பதிப்பு தை

மலர்தலை யுலகின் மல்கிரு எகல, விலகொளி பரப்பும் ஞாயிறுபோல மாந்தர் மனவிருள்கல அறிவு பரப்புவது நம் தமிழ்மொழியாம். உயர்தனிச் செம்மொழியெனப் பன்னட்டினராலும் புகழ்ந்து பாராட்டும் பெருமை யுடையதும் அதுவே. நம்மொழி நூல்கள் இலக்கியம், இலக்கணம் என இருவகைப்படும். தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலியவை இலக்கண நூல்கள். திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலியவை இலக்கிய நூல்கள். இலக்கிய நூல்களிற் பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என்ற பிரிவும் பிற்காலத்துள் வாயின. பெரியுராணம், கம்பராமாயணம் போன்ற புராணங்களும், நல்வழி, நன்னெறி, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிநூல் முதலியனவும், வரலாற்றுநூல்களும், அறநூல், பொருளுால், இன்பநூல், வீட்டுநூல் என்பனவும் பேரிலக்கியமாகப் பிரித்தனர் புலவர். தெய்வங்கண்மீதும் மன்னர், வள்ளல் ஆகிய மாந்தர் மீதும் அருள்குறித்தும் பொருள்குறித்தும் பாடிய நூல்கள் அனைத்தும் சிற்றிலக்கியமெனச் செப்பத்தகும். புலவர் தந்நலங்கருதிப் பாடியவையாதலின் அவை அப்பெயர் பெற்றன போலும்.

தொண்ணுற்று வகைச் சிற்றிலக்கியங்கள் உள்ளன வெனப் பேர்காராதிகளிற் பெயர் காணப்படினும் சிலவே இன்று நாம் காண்பன. கலம்பகம், தூது, பிள்ளைத்தமிழ், உலா, அந்தாதி, கோவை, பரணி போல்வன அவை. தமிழ்ப் புலமை விழைவோர் சிற்றிலக்கியங் கற்றுப் பின்னர்ப் பேரிலக்கியங் கற்றலே முறையாம். இளமைப் பருவத்திலிருந்தே சிறுசிறு பொருள்களின் இயற்கையையறிந்து தெளிந்தவரே பொருளாறிஞரெனப் புகழப்படுவர். அதுபோலச் சிற்றிலக்கியங்களைக் கற்றுப் பேரிலக்கியங்களையும் கற்றவரே பெரும் புலவரெனப் போற்றப்படுவர் என்பது தானே விளங்கும். தமிழ்மொழியின் சொல்

லருமை பொருளாருமை யுணர்வதற்குச் சிற்றிலக்கியநால் கரும் வேண்டுவனவாம். ஆதலால் அரசியலாரும் புலவர் வகுப்பு, வித்துவான் வகுப்பு மாணவர்கட்குப் பாடமாகச் சிற்றிலக்கியங்களையும் வகுத்து வைப்பது நாம் கண்ட உண்மையாம். தாது என்பதும் ஒருவகை நால்.

தாது என்பது, ஒருதலைவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட மங்கையொருத்தி, தன் காதலை உயர்தினைப் பொருள் களிடத்தேனும் அஃறினைப் பொருள்களிடத்தேனும் எடுத்துக்கூறித் தாது செல்லுமாறு ஏவும் பொருளைமைந்தது. “இயம்புகின்ற காலத் தெகினமயில் கிள்ளை, பயம்பெறுமே கம்புவை பாங்கி - நயந்தகுயில், பேதை நெஞ்சங் தென்றல் பிரமரமீ ரெந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குங் தொடை” எனத் தூதுவிடுதற்குரிய பொருள் களிற் பாங்கியாகிய உயர்தினைப் பொருள் கூறப்பட்டுள தெனினும் பாங்கிவிடுதாது பாடினேரவரும் இலர். அஃறினைப் பொருள்களைக் கூறவிடுத்த தாது நால்களே யுள்ளன. இன்ன பொருள்களைத்தான் தூதுக்குரிய பொருள்களாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்ற வரை யறையும் அமைத்திலர். புகையிலையைப் பொருளாக விடுத்த தாது நாலும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

மதுரைச் சொக்கநாதர் மேற் காதல் கொண்ட தலைவி யொருத்தி தமிழழத் தாது விடுத்ததாகப் பொருளமைத்துப் பாடிய நால் “தமிழ் விடுதாது” என்பதாம். இந்நாலியற்றிய ஆசிரியர் இன்னர் எனப் பெயர்கூடப் புலப் பட்டிலது. ஆயினும் செந்தமிழ்ப்பற்றும் தெய்வப்பற்றும் சைவப்பற்றும் செறிந்த வள்ளத்தவர் என்பது மட்டும் நன்கு விளங்குகின்றது.

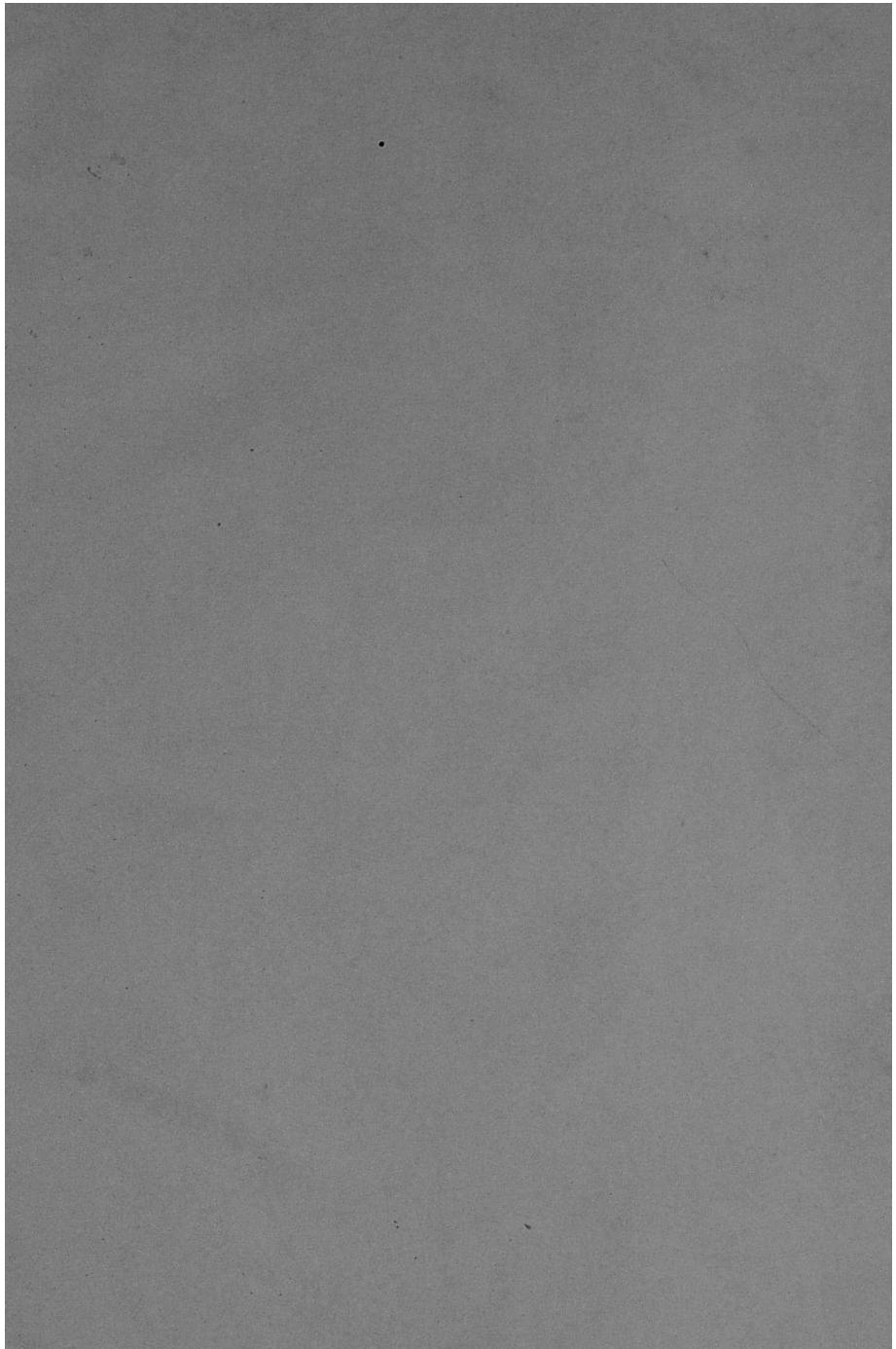
இந்நாலினை முதலில் எட்டிலிருந்து அச்சிற்குக் கொண்டுவந்த பெருமைடாக்டர் உ.வே. சாமிநாதஜயரவர் களைச் சார்ந்ததே. அச்சேறிய காலமுதல் இதுகாறும் அவர்கள் குறிப்புரையுடன் உலவியது. புலவர் வகுப்பு, வித்துவான் வகுப்புக்கட்குப் பாடமாக அரசியலார்

அமைப்பது கண்டு விளக்கவரை வரைந்து வெளியிடின் நற்பயன் விளையும் எனக் கருதினம். எம் கழகப் புலமையாளராகிய சங்குப்புலவரை உரை வரைந்துதவுமாறு கூறிப் பெற்று இங்காளில் வெளியிடுகின்றோம்.

இந்தாலிர் கண்ணிகளைச் சீர்ப்பிரித்துத் திருத்தமாகப் புதுக்கியதுடன் பொழிப்புறையும் விளக்கமும் மேற் கோரும் கதைச் சுருக்கமும் வரையப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பற்றுடையார்க்கும் பயிலு மாணவர்கட்கும் இந்தால் பெரிதம் பயன்படும் என்பது எம் கருத்து. கழகவாயிலாக இங்காள் வெளியேறுகின்றது புதுமையாகத் “தமிழ் விடுதாது” என்னும் இந்தால்.

அன்பர் பலரும் அருமை பெருமையறிந்து தமிழ் மொழியைப் போற்ற இந்தால் தகுதியுடையதே. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும் நற்பயன் பெறுக.

ஸஹசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முன் நுடை

தூதுநாவிள் இயல்பு

செந்தமிழ்மொழியின் கண்ணுள்ள சிற்றிலக்கிய நூல் களுள் தூது என்பதும் ஒன்று. இது ஒரு தலைவன்மேற் காதல் கொண்ட தலைவி தன் காதல் நோயின் துயரத்தைக் காதலனுக்கு எடுத்துக் கூறி “மாலை வாங்கி வா” “தூது சொல்லி வா” என்று உயர்தினைப் பொருள்களையேனும் அஃறினைப் பொருள்களையேனும் விடுத்தாகப் பொருளாமைத்துப் புலவர்களாற் பாடப்படுவதொன்றும். காதல னும் காதலிக்குத் தூது விடுப்பதும் உண்டு எனினும் காதலி விடுத்த தூது நூல்களே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. ‘விறலிவிடு தூது’ என்பதே ஆடவன் விடுத்த தூது நூலாகத் தோன்றகிறது. அதுவும் காதற் பொருள் கூறுது புலவன் தான் பரததையருடன் கூடிக் கேட்டைந்த செய்தியை விறலிபாற் கூறி மனைவியின் ஊடல் நீக்குமாறு விடுத்தாகப் பொருளாமைந்துள்ளது. இதுபோல ஆடவன் விடுத்த தூதுப் பொருள் அமைந்த நூல் காணப்பதற்கு மங்கையர் தம் காதல் கூறி விடுத்த பொருளாமைந்த நூல்களே எங்கனும் காணப்படுவனவாம்.

தூதின் இலக்கணம்

தூது நூல் பாடுவதற்கு இலக்கணம் “பயிற்ருங் கலி வெண் பாவினுலே, உயர்தினைப் பொருளையு மஃறினைப் பொருளையுஞ், சந்தியின் விடுத்தல் முந்துறு தூதெனப், பாட்டியற் புலவர் நாட்டினர் தெளிந்தே” என்ற (இலக். வி. 874) நூற்பாவாலும் உரையாலும் அறியலாம். உயர்தினைப் பொருள்களிற் பாங்கி யொருத்தியே தூது பகர்தற்குத். தக்கவள் எனக் கூறியிருப்பினும் “பாங்கி விடு தூது” என்ற நூல் ஒன்றுங்கூடக் காண்கிலம். அஃறினைப்பொருள்களை விடுத்த தூது நூல்களே மிகுந்துள்ளன. ‘இரத்தினச் சுருக்கம்’ என்ற நாலிற் காதலர்க்குத் தூது

விடுக்கும் பொருள்களாக வகுத்துறைத்த பொருள்கள் “இயம்புகின்ற காலத் தெகினமயில் கிள்ளோ, பயம்பெறுமே கம்புவை பாங்கி—நயந்த குயில், பேதெனஞ்சுங் தென்றல் பிரமரமீ ரைந்துமே, தூதுறைத்து வாங்குங் தொடை” இவை எனினும் பிற்காலத்தார் அவற்றையே தூதுக்குரிய பொருள்களாகக் கொண்டனர் எனக் கூறுவதற்கும் இடனின்று. வனசவிடு தூது, நெல்விடு தூது, பண விடு தூது, மான்விடு தூது, துகில்விடு தூது போன்ற நூல்கள் பல காண்கின்றோம். புகையிலைவிடு தூதும் அச்சிட்டு டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்புரை வரைந்துள்ளனர். அறிவாற்றல் சான்ற புலவர்கள் தம் மனத்தெழுந்த ஆர்வத்தால் ஒரு தலைவனைச் சிறப்பிப்பதற்கும் தாம் விழூந்த பொருளைப் புகழ்வதற்கும் எடுத்துக் கொண்ட இலக்கியமாகவே தூது நூல் தோன்றுகிறது. காவியம், புராணம், கலம்பகம், அந்தாதி இவை போன்ற இலக்கியங்களின் இடையே தூதுப் பொருளமைந்துள்ளமையும் அறியலாம். சிந்தாமணியிற் குணமாலை என்பவள் சீவகன் பாற் கிளியைத் தூது விடுத்த பொருளமைந்துள்ளது. பெருங்கதையிலும் வாசவத்தை பிரிவாற்றுமையால் வருந்தி மான் முதலீய அஃறினைப் பொருள்களை விளித்துத் தூது கூறி வருமாறுறைத்த பொருட் பகுதியும் உள்ளது (3. 2. 143—286) காண்க.

கலம்பகத்தில் தூது

“மஞ்சகா ஞங்களைப்போன் மாரண்பூ மாரிபெய்ய விஞ்சியது பேராசை வெள்ளங்காண்—டஞ்சம் வழுத்தீர் மதிச் செங்கண் மாலவங்கா ரற்கு வழுத்தீர் மதிச்செங்கண் மால்”

என மேகத்தை விடுத்தாகப் பொருளமைந்த கவி கலம் பகத்தில் வந்தது காண்க. கலம்பக நூலின் உறுப்புக்களில் மேகவிடு தூதும் ஒன்றாகும். ஆதலின் தூதுப் பொருளமைந்த கவி அந் நூலிடை யமைந்தே யிருக்கும் என அறிக.

நூது வந்துள்ள நூல்கள்

தேவாரம், திருவாய்மொழி, திருவாசகம் போன்ற துதிப் பாடல்களினும் சிற்றின்பப் பகுதியமைந்து தாது விடுக்கும் பொருளும் அமைந்துள்ளமை யறியலாம். “வண்டரங்கப் புனற்பொன்னி மதுமாந்திப் பெடை யினைடும், ஒண்டரங்க விசைபாடு மளியரசே யொளிர் திங்கட், உண்டரங்கப் பூண்மார்பார், திருத்தோணி புரத் துறையும், பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே” என வண்டினை நோக்கிக் கூறிய பொருளமைந்த பாடல் காண்க. இது போன்ற பல பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள், தாது அகப் பொருட் பகுதியன்று. புறத் தினைத்துறையாம். தெய்வத்தைப் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கக் கொண்ட நூல், கடவுண்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தின் பாற்படும். மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட நூல், மானிடர் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தின் பாற்படும்.

தமிழ் விடுதூது

மதுரைச் சொக்கநாதர் தமிழ் விடுதூது என்பது மதுரையிற் கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சொக்கநாதர் என்ற தெய்வத்தின் மேற் காதல் கொண்ட காரிகை பொருத்தி, தன் காதல்நோயைக் கூறிவருமாறு தமிழ் மொழியைத் தாது விடுத்த பொருளமைந்தது. ஆசிரியர் || | பெயர் காலம் அறியப்படா நூல் இது. நூலின் சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் ஆசிரியர் புலமைத் திறத்தை விளக்குகின்றன. இந்நூலின் அமைப்பை ஆய்ந்தால் செந்தமிழ்ப்பற்றுடையவர்; பரந்த தமிழ்நூற் பயிற்சியும் கேள்வியும் உடையவர்; சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் பேரன்பு வாய்ந்தவர்; திருவிளையாடல்களில் ஈடுபட்டுச் சூங்தையுருகி நின்றவர்; சைவப் பற்றே தனிப் பற்றெனக் கொண்டவர்; வடமொழி நூல்களும் பயின்றவர். “தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந் தார்” என்ற குறட்பொருட் கேற்ப வாழ்வு

நடத்தியவர் என அவர் பண்புஞ் செயலும் புலப்படும்-கைவப் பற்றும் தமிழ்ப் பற்றுமே இந்நால் பாடுவதற்குக் காரணமாய் உள்ளத்துள் நின்றன வெனக் கொள்ளலாம். இந் நூலாசிரியர், சொக்கநாதர்பாற் காதல் கொண்ட தலைவியாகவும், தமிழ் மொழிப் பாங்கியின் தலைவியாகவும் காட்சியளிக்கின்றார். ஆசிரியர் தலைவியாகவே அமைந்து கூறுமாறு காண்க.

தமிழே தேவர், மூவர், பாவலர் என்பது

இந்நாலின் முதல் நான்கு கண்ணிகளில் சோமசுந்தரர் தடாதகைப் பிராட்டியார், கணபதி, முருகவேள் ஆகிய நால்வரையும் பின்னுள்ள நான்கு கண்ணிகளில் (5 - 8) ஞானசம்பந்தர் முதலிய நால்வரையும், அவர்க்குப்பின் அகத்தியர் தொல்காப்பியர் முதலிய தமிழ்நால் இயற்றிய பாவலர் பலரையும் (9 - 15) எடுத்துரைத்து “எல்லாரும் நீயா யிருந்தமையால்” எனத் தமிழ்வடிவமாகவே சுந்தரர் முதலிய தேவரும் முனிவரும் பாவலரும் இருக்கின்றார் எனக் காட்டுகின்றார். பின் “என்னடிகளே” என்று தமிழை விளித்து முன்னிலைப் படுத்துகின்றார். நாலே! பாவே! கலையே! செந்தமிழே! செய்யுளே! என்று போற்றுகின்றார் (17 - 18).

தமிழின் பிறப்பும் வளர்ச்சியும்

ஓருக்குலத்திலும் பிறவாமலும் இறவாமலும் உயிர்க்குமிராய் நின்றுய் எனத் தமிழி னியற்கையைப் புலப்படுத்தும் பகுதி போற்றத்தக்கது (19). எழுத்துக்கள் பிறக்குமுறையை மக்கள் பிறக்குமுறைபோல வளிதரித்து, கருப்பமாய், வண்ணத்துருவாய், நனிபிறந்தாய் என வகுத் திருப்பது தமிழ் இலக்கணநுட்பத்தை எடுத்துரைத்ததாம் (20 - 22). ஈராறெனும் பருவஞ் செய்து, தொட்டிற்கிடத்தித், தாலாட்டி, மஞ்சட்குளிப்பாட்டி; மையிட்டு, முப்பாலும் புகட்ட வளர்ந்தாய் என்று தமிழ் மொழியைப் பண்டைக்காலம் ஏட்டில் வரைவதையும் கணக்காயர் சிறுர்க்குக் கற்பித்துக் கல்வி வளர்ப்பதையும் கண்டு

பின்னோகள் வளர்க்குமுறைபோலத் தோன்றுமா ரமைத்த சொல்லாற்றல் பெரிதும் வியக்கற்பாலதே (23 - 24). வளர்ந்து பின்னர் மாப்பின்னோயாய்ப் பண்கள் ஆகிய பட்டத்துத் தோகையரை மணந்து கல்யாணப் பாவையராகக் கொண்டு நவரசமாம் பின்னோய் பெற்றுப் பெருவாழ்வு பெற்றுயே! கொலுவில் வீற்றிருக்கப் பெற்றுயே! வாழ்வெலாங் கண்டு மகிழ்ந்தாயே! என்று மக்கள் வாழ்வுபோலத் தமிழ் வாழ்வினையும் உருவகப் படுத்திக் காட்டிய அருமை காண்க (29 - 34).

தமிழினச் சக்கரவர்த்தியென்பது

இனி, தமிழ்மொழியைச் சக்கரவர்த்தியென உருவக மாக்கி (46), பத்துத்திசையிலும் நின் செங்கோல் செல்லாத திசையில்லை; ஐம்பஞ்தாறு தேயத்துள் சிங்களம் சோனகம் முதலிய பதினேழ் நிலத்து மொழிகளும் சிற்றரசர்; குட்கடல், கீழ்க்கடல், குமரியாறு, வடவரைநினக்குரிய எல்லைகள்; இடையேயுள்ள தென்பாண்டி குட்டமுதலிய பன்னிருநாடு களும் நின்பாற்பட்டன; அந்நாட்டுள் வையை, கருவை, மருதாறு, மருவூர் ஆகிய இவற்றின் நடுவே நினக்கு அரண் மலையுள்ளது; நீபெரிய பார்வேந்து; வடமொழிவேதாக மங்கள் எல்லாம் நின் புரோகிதர்கள்; பெருங்காப்பியங்களும் நாடகமும் அலங்காரமும் நின் தோழர்கள்; சாத்திரங்களெல்லாங் தானுபதிகள்; பாரதமும் பதினெண் புராணங்களும் நின் படைகள் என்று சக்கரவர்த்திக்குத் தக்கவாறு வகுத்துக் காட்டிய வன்மை கண்டு கண்டு புலவர்கள் களிக்கரும் பான்மைத்தாம் (36 - 46). எழுத்து வருத் தனம், சக்கரக்கவி, தேர்க்கவி, சுழிகளம், கூடசதுக்கம், மாலைமாற்று, சதுரங்கபந்தம், முரசபந்த முதலிய சித்திரப் பாவின் பெயர் வெளியே தோன்றப் பொருள் வேறமைத்து வரசங்கமீது இருந்தாய் என்று சங்கப் பலகையின் மேல் தமிழ் இருந்தீ காட்சியை எடுத்து விளக்கியது எவர்க்கும் இறும்புது விளைக்கு மன்றே (46 - 49)! மூவர் பதிகங்களும், வாதவூராளி திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் காரைக்காலம்மையார் பாடிய இரட்டை மணிமாலையும்,

இலக்கணநூற்பாவும், பஞ்சகாப்பியமும், பெருங்காப்பியமும், பொன்வண்ணத்தந்தாதியும், மும்மணிமாலையும், பட்டினத்தார் பாடிய மும்மணிக் கோவையும், பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கும், இரட்டையர் பாடிய கலம்பகமும், கலிங்கத்துப்பரணியும், ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஒவ்வொர் ஆயிரம் பொன் பரிசளிக்கப்பெற்ற சோழன் உலாவும், பிள்ளைத்தமிழும் ஆகிய நூல்களை படுக்கடுக்காகக் கூறித் தமிழரசற்கு மெய்காப்பாளராக அமைத்தவிதம் தமிழ்நாளில் அவர் வைத்திருந்த ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது (50 - 60). அரியாசன முனக்கே யானு லுனக்குச், சரியாரு முன்டோ தமிழே” என்ற கருத்து ஆராயத்தக்கது. டாக்டர் உ. வே. சா அவர்கள் “அரியாசனம் - சிங்காதனம்; அரிந்தபனையே டாகிய ஆசனமாம். இக்கண்ணி ‘அரியாசனத்திலரசரோ டென்னைச் சரியா சனம்வைத்த தாய்’ (தனிப்) என்றதை உட்கொண்டு இயற்றப்பட்டது போலும்,” எனக் குறிப்பு வரைந்துள்ளார். இது ஆங்கிலமொழியரசு வந்த காலத் தெழுந்த நாலோ என்னும் ஐயத்தை எழுப்புகின்றது. தமிழ்மொழியாகிய நீ யரியணையேறி யமர்ந்தால் உனக்குச் சரியான மொழி யொன்றுமின்றார்கள். உன் ஆட்சியில்லாக் குறை யொன்றே யுளது எனச் சுட்டியதுபோலத் தோன்றுகின்றது. அறிஞர் ஆய்க.

தமிழ்ப் பயிர் வளர்த்தல்

வெண்பா முதலிய நான்கு பாக்களையும் வயல்வரம் பாகவும், அப்பாவினினங்களை மடைப்போக்காகவும், மன முதலிய நாற்கரணங்களையும் ஏராகவும், புலவர்களை உழவராகவும், நான்கு நெறிகளை விடையாகவும், அறமுதலிய நாற் பொருள்களை விளைபயனுகவும், கல்லாத புல்லர்களைத் தமிழ்ப் பயிர் வளர்வதைத் தடுத்து நிறுத்தும் களைகளாகவும், பிள்ளைப் பாண்டியன், வில்லி, ஒட்டக் கூத்தனிவர்களை அக் களை களையும் செயலாளர்களாகவும் உருவகப் படுத்தித் தமிழ்ப் பயிர் தமிழ் நாட்டில் வளர்த்த முறையைத் தோற்றுவித்த புதுமையை எங்கணம் புகழ்வது (63-68)!

பாடலிற் பொருட் சுவை காணும் வகைக்குப் பாலும், முந்திரிகையும், வாழூக் கனியும், கரும்பும், நாளிகேரமும் உவமையாக வகுத்துக் காட்டிய காட்சி வடமொழியை யொட்டியதுபோலும். இவ்வாறு சிறப்பித்து “முத்திக் கனியே, யென் முத்தமிழே, புத்திக்கு ஞன்னப் படுங் தேனே” என்று விளிப்பது கற்ஞேர் மனத்தை யுருக்குஞ் சொற்றெடுராம் (69 - 70).

தமிழ் எல்லாப் பொருளினும் உயர்வுடையது

“விண்ணப்ப முண்டு விளம்பக்கேள்” என்று கூறத் தொடங்கியவர் பின்னும் தமிழார்வத்தாற் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிபோலத் தோன்றுமாறு பலபடப் புனைகின்றார். சிந்தாமணி நீ உண்ணைச் சிந்து என்று சொல்வது தகாது என்ற கருத்து நொண்டிச்சிந்து, காவடிச்சிந்து எனப் பெயர் பெற்ற பாடல்களைக் குறிப்பதுபோலும். உயர்ந்த பொருள்களினும் தமிழ் உயர்வுடைய பொருள் என்பதைப் புலப்படுத்த, மூவர் தேவரும் முக்குண்மேயுடையவர் நீயோ பத்துக்குணமுடையை; ஐந்து வண்ணங்களே எப்பொருளிடத்தும் அமைந்துள்ளவை; நின்பால் நூறுவண்ணங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆறுசுவைதாம் நாவிலறியப்படுவன். செவியாலறியப்படும் ஒன்பான் சுவையும் நின்பாலுள்ளன. ஒன்றே வனப்புள்ளது எப்பொருளிடத்தும்; எட்டுவனப்பு நின் பாலியைந்துள்ளன. அரசர்கள் பொருள்கோள் வகை மூன்றே. நீ எட்டுவகைப் பொருள்கோள் இயைய விளங்குகின்றூய்; ஆண்பால், பெண்பால், அவிப்பால் என மூன்றே உலகிலுள்ளன; நீயோ முப்பாலும் அன்றி ஐம்பாலும் பெற்றுள்ளாய்; சீர் முப்பதும் பெற்றன எனச் சிறப்பித்துப் பாராட்டிய செயல் புலமைத்திறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன (73 - 78). தளை, வெண்பா, கலிப்பா, மருட்பா, விருத்தம் என்ற சொற்களுக்கு வேறுபொருள் தோன்றப் பொருத்தமற்றிவை யெனப் பொருத்திக் காட்டிய நூண்ணறிவினை நோக்குக (79 - 83). மண்ணிற் புகழ் வடிவமாக மக்கள் வாழ்வதற்கும் விண்ணில் தேவராக மேவுதற்கும் தமிழ்மொழியே துணையாம்; தமிழுணரா-

மாந்தர் யமனுலகமே சேர்வர் எனச் சாற்றியது மொழிப் பற்றின் முதன்மையுடையவர் என்பதை நன்குவிளக்கும் (89 - 90). சசருயர்ந்தாரோ உன் சங்கத்தால், நீ யுயர்ந்தாயோ அவர் சார்ந்ததனால், வாணி அங்கைமேல் நீ யமர்ந்தாயோ, உன்மேலவள் அமர்ந்தனளோ, நீ திருமாலைத் தொடர்ந்தாயோ, அவர் உன்னைத் தொடர்ந்தாரோ, முருகர் சொன்னுரோ, உன்னை; நீ சொற்றறையோ அவர்க்கு. மதுரைவாச ருனக்குப் பொருளாய் வந்தாரோ, அவர்க்குப் பொருளாய் நீ வந்தாயோ என்று ஐயமுற வமைத்தவை யெல்லாம் தெய்வம் நீயேயெனத் தமிழ்க்குத் தலைமை தோற்றுவித்தன (91 - 95).

பெண் பெருமை

திருவாரூர் த் தியாகப்பெருமானைத் தூது போக்கிய பெருமையுடைய நின்னைத் தூதுக்குச் செல் என்று கூறுவது எத்துணைப் பேதைமை! வருத்தத்தாற் கூறியதாக மதிப்பாய். பெண்மதியென் ரெண்ணுடே என்று தலைவி கூறுவதாக அமைத்திருப்பது உலகியல்புணர்ந்தவர் என்பதை உணர்த்துகின்றது. பெண்களொல்லாம் வாழ நீ பிறந்தாய் என்பதற்கே நின்பாற் கூறுகின்றேன் என்று தமிழ்ப் பெண்கட்குத்தவியாய் நின்ற செயல்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பெண்ணுலகிற்குப் பெருமையளித்ததும் காண்க (101—106).

தூதுக்குரிய பொருள்கள்

அன்னம், வண்டு, மான், கோகிலம், மனம் ஆகிய தூதுக்குரிய பொருள்களைக் கூறி அவைகள் சொக்கநாதர் பாற் சென்று தூது சொல்லா எனக் காரணங் காட்டி மறுத்துரைக்கின்றார் (107—111). “கொங்குதேர்” என்று பாடியதும் நக்கிரரூடன் வசைபாடிச் சொற்போர் விளைத்ததும், பாணனுக்குச் சீட்டுக்கவி யளித்ததும், அகப் பொருள் பாடியதும், வட மதுரைக்கு வந்ததும், காரியார் நாரியார்க்குக் காட்டுள் வந்ததும், பாணபத்திரன் பொருட்டு விறகு சுமந்ததும், பலகை தந்ததும், இசைவாது

வென்றதும் ஆகிய சிவபெருமான் செயல்களையெல்லாம் தமிழின் செயலாகக் காட்டிச் சொக்கர் உனக்குள்ளன்றே என்று ஒன்று படுத்திய சித்திரம் எண்ணி எண்ணி வியக்கற் பால தொன்றும்.

பூசைப் பொருள்களாகச் சிறந்தவை

பூசலார் சமைத்த கோயில், கண்ணப்பர் உமிழ்ந்த திருமஞ்சனம், திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அளித்த பரி வட்டம், மானக்கஞ்சாறனார் சாத்திய பஞ்சவடி, மூர்த்தி யார் சேர்த்த குருதிச் சந்தனம், மாறனார் படைத்த விருந்தமுது, சிறுத்தொண்டர் இட்ட பிள்ளைக்கறி, தாயனார் தந்த மாவடு, கணம்புல்லர் ஏற்றிய திருவிளக்கு இவை போன்ற பூசைக்குரிய அருமைப் பொருள்கள் படைத்துப் பூசை செய்ய யாரால் இயலும்? ஆரூர்க்காதியிலே பாட்டே யர்ச்சனைக்காகு மென்றார். ஆதலால் நீ அவர் சொற்படி செய்தாய். நீ வைதாலும் அவர்க்கு வாழ்த்தாகவே செவி யிலேறும் என்பது மெய்தான் எனக் கண்டேன் என்று தமிழை வியந்து கூறும் பகுதியும் (140—150) பாவலர் மனத்தைக் கவர்வதாம். இருந்தமிழே யுன்னலிருந்தே னிமையோர் விருந்தமிழ்த மென்றாலும் வேண்டேன் (151) என்ற அடிகள் படித்துப் படித்து இன்புறும் பண்பு வாய்ந்தன.

காதல் நோய் கொண்டாள் கூற்று

ஆனை தின்ற விளங்கனியானேன், கல்லானை தின்ற கரும்பானேன், தேம்பினேன்; பனியால் வாடிய செந்தாமரை யொத்தேன், வெள்ளக் கொள்ளை கடந்தாய் நீ, மால் வெள்ளங்கடத்தி விட வேண்டாவோ! சாக்கியரைக் கழுவேநச் செய்தாய், வேளையது செய்யாயோ! பாண்டியன் கூணைழித்தாய் நீ, மதன் கரும்பின் கூணைழியச் செய்யாயோ! வெப்பு நோய் தீர்த்தாய், என் காமவெப்பு நோய் தீர்க்க விரும்பாயோ! நஞ்சினை யழுதாக்கினை, இன்று சமைத்த உணவாகிய நஞ்சினை யழுதாக்காயோ! தீக்குள் வேவாதிருந்த நீ, காமத்தீ என்னைச் சுடாதிருக்கச்

செய்யாயோ! கொங்கிற் பனியால் அடியார் வாடாது செய்தான், நான் பனியால் வாடாதிருக்க மனமிரங்காயோ! கடல் கொல்லாதபடி அப்பரைக் கல்லின்மேல் மிதக்க விட்டாய், என்னைக் கடல் கொல்லாமல் லதனேறுற வாக்காயோ! ஆண் பனையைப் பெண் பனையாக்கினை, அன்றிற் பறவையை வேறொரு புள்ளாக்காயோ! தென்றலுனக் குறவாயது போல எனக்கும் உறவாக்காயோ! பாடும் பண்ணெண்ணாம் உன் பாவையாகக் கொண்டாய், அப்பண்கள் என்னைச் சினவாதிருக்குமாறு கூறுயோ! முத்துப்பந்தர் முதலியவை கொண்டாய், அம் முத்துச் சுடாதிருக்கச் செய்யாயோ! அங்கத்தைப் பூம்பாவை யாக்கினைய், என் அங்கத்தையும் அவ்வாறு செய்யாயோ! முதலை வாய்ப் பிள்ளையை வருவித்தாய், என் உயிரையும் வருவிக்கவல்லை நீ என்று காதல் கொண்ட தலைவி தமிழின்பாற் கூறுங் கூற்றுக்கள் கன்மனத்தையும் கரைப்பனவாம். இப்பகுதியில் - வேள், அவன் கரும்புச் சிலை, காம வெப்பம், உணவை வெறுத்தல், காமத்திச் சுடுதல், பனியால் வாடுதல், கடல் பகையா யொலித்தல், அன்றில் பனை மேலிருந்து அரற்றல், தென்றல் பகையாய் வந்து மோதுதல், பண்கள் பகையாதல், முத்துச் கள் உடலிற் பட்டுச் சுட்டு வருத்துதல், அங்க மெலிந்து என்பாதல் ஆகிய காமவிகாரங் கொண்ட காரிகையார் செயலும் விளங்குவது காண்க (155—167).

வழி கூறுவது

திருஞான சம்பந்தர் முதலிய மூவரும் காரைக்காலம்மையாரும் வெள்ளானைமேற் கொண்ட வித்தகரும் கழறிற்றிவாரும் நீயே யாதலால் “உன்கையி லாகாத தொன்றுண்டோ” (170—17?) என்றும் உரைக்கின்றார். பின்பு மதுரைக்குச் செல்லும் வழி கூறுவது போலக் கூறி எவ்வழிச் சென்றுலும் காரியஞ் சித்திக்குமே, நான் சொல்லுவதென்கி? என்று கூறுது விடுக்கின்றார். கல்லாத மூட்பாற் றங்காது நல்லார்பாற் றங்கிமதுரை சேர்க் காவனமேலுயர்ந்த மதில் கடந்து திருவிதி சூழ்வந்து திருக் கோயிலுட் புகுந்து தென்பானின்று வணங்கி அபிடேக

முனியமைத்த தளவிசையும் மண்டபமும் கோபுரமுங் கண்டு களிக்கார்ந்து திருவோலக்கங் காண்க எனச் செப்பு கிண்றார்.

வணங்கு முறை

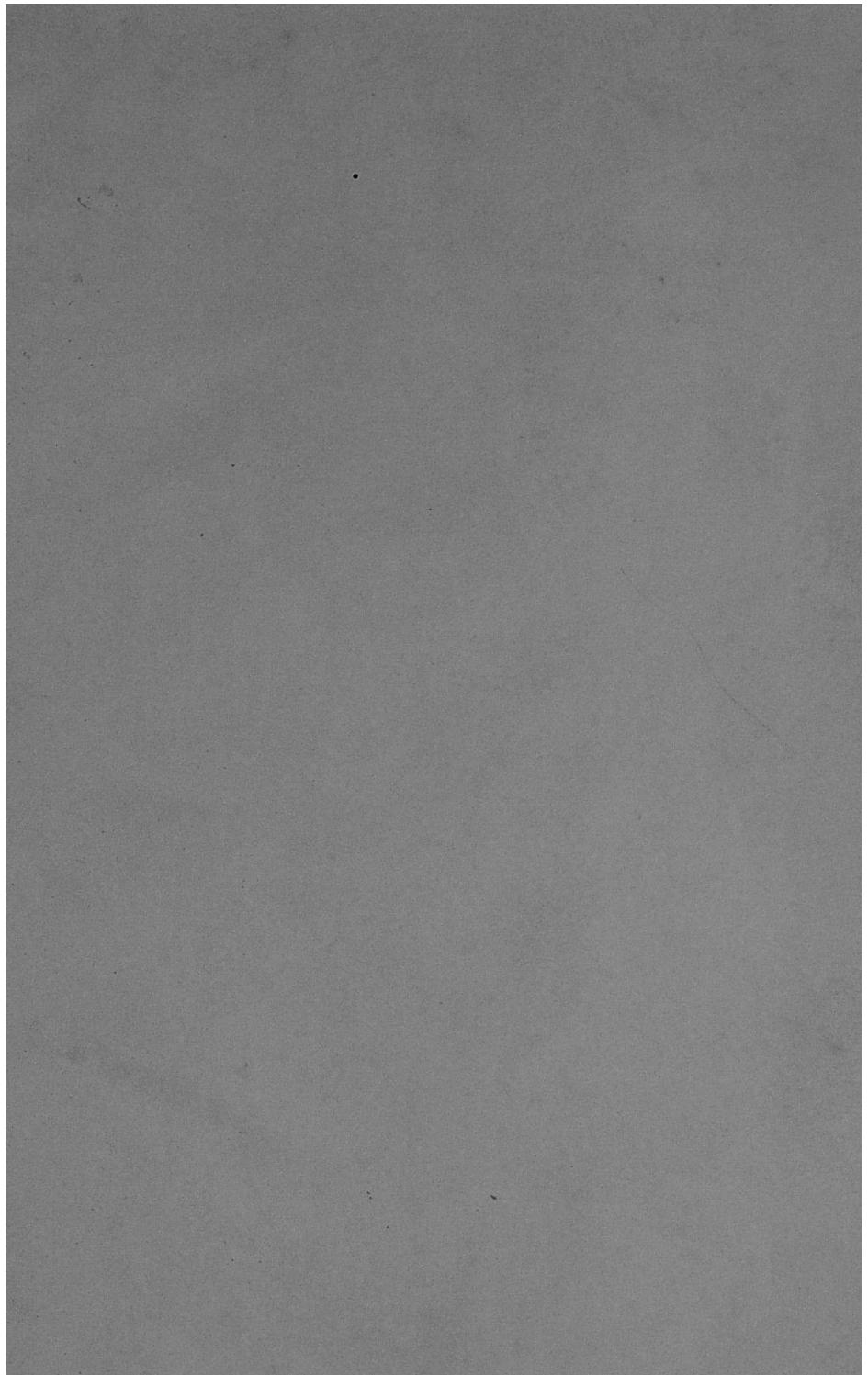
பின்னர்த் தேவரு முனிவரும் யாவரும் புடை சூழ நின்று பணியும் திருமுன் பொருக்கெனப் போய்ப் புகுஞ்து திருவடி முதல் மணிமுடிவரை உற்று நோக்கித் திருத்தாளை முடிமேற் சூடித் தீபமெதிராகச் சேவிக்குங் காலத்துப் பல தேவருடனே கூடித் துதித்து நில். முக்கட்கனியே! முழு முதலே! துரையே! செல்வமே! கோமானே! என்றெல்லாம் புகழ்ந்து பொன்னையாள் வீட்டிற் புகுஞ்திருந்தவர்க்கு என் பொன்னையாள் வீட்டிற் புகுதல் ஏன் பொருந்தாது என்று திருச்செவியி லேறும்படி யுரைத்துத் தூது சொல்லி வா வென்று முடிக்கின்றார்.

முடிவுரை

இவ்வரிய நூலுள் மதுரையில் நடந்த திருவிளையாடற் செய்தி பல அமைந்துள்ளன; இடையிடையே சிலேடை, மடக்கு என்ற சொல்லணிகளும் உவமையுருவகம் முதலிய பொருளாணிகளும் பொதிந்து நிற்பன காணலாம். திருக்குறட் கருத்துக்கள் பல செறிந்து காணப்படுகின்றன. திருக்குறட் பாவினையே யமைத்த கண்ணியும் சில உள்ளன. செந்தமிழின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறிய நூல்களில் இத் தமிழ் விடுதூது போல் ஒன்றும் இல்லை. தமிழ்ப் பெருமையும் சைவ சமயத்தின் அருமையும் தமிழ்க்கும் சைவத்துக்கு மூலன் தொடர்பும், செந்தமிழ் அருமை தெரியச் சிவபெருமான் புரிந்த திருவிளையாடல்களும் இன்னேரன்ன பிறவும் இந்தாலால் இனிது விளங்குகின்றன.

சென்னை }
31—10—64 }

தி. சங்குப்புவர்

ஒ

திருச்சிற்றம்பலம்

மதுரைச் சொக்கநாதர்
தமிழ் விடுதுது

(கலிவெண்பா)

1. சீர்கொண்ட கூடற் சிவராச தானியுந்
தேர்கொண்ட சங்கத் திருந்தோரும்—போர்கொண்
2. டிசையுந் தமிழரசென் நேத்தெடுப்பத் திக்கு
விசையஞ் செலுத்திய மின்னும்—நைசையுறவே
3. செய்யசிவ ஞானத் திரளேட்டி ளோரேடு
கையி லெடுத்த கணபதியும்—மெய்யருளாற்
4. கூடல் புரந்தொருகாற் கூடற் புலவரெதிர்
பாடல் நி வித்த படைவேஞும்—வீடகலா
5. மன்னுழு வாண்டில் வடக்கையுந் தென்கலையும்
அன்னை முலைப் பாலி னாற்றே தாரும்—முன்னரே
6. மூன்றுவிழி யார்முன் முதலையுண்ட பிள்ளையைப்பின்
ஈன் றுதரச் சொல்லி னிசைத்தே தாருந்—தோன்றயன்மால்
7. தேடிமுடி யாவடியைத் தேடாதே நல் ஹரிற்
பாடி முடியாப் படைத்தோரும்—நாடிமுடி
8. மட்டோலைப் பூவணையார் வார்ந்தோலை சேர்த்தெழுதிப்
பட்டோலை கொள்ளப் பகர்ந்தோரும்—முட்டாதே
9. ஒல்காப் பெருந்தமிழ்மூன் ரேதியருண் மாழுனியும்
தொல்காப் பியமொழிந்த தொன் முனியும்—மல்காச்சொற்

10. பாத்திரங்கொண் டேபதீபாற் பாய்பசுவைப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்கொண் டேபினி த்த தூயோரும்—நெத்திரமாம்
11. தீதில் கவிதைத் திருமா விகைத்தேவர் ஆதி முனிவர்ஜனவோருஞ்—சாதியுறும்
12. தந்திரத்தி னலோழியாச் சார்வினையைச் சாற்றுதிரு மந்திரத்தி னலோழித்த வல்லோரும்—செந்தமிழிற்
13. பொய்யடிமை யில்லாப் புலவரென்று நாவலர்சொல் மெய்யடிமைச் சங்கத்து மேலோரும்—ஜயதிகள்
14. காடவருஞ் செஞ்சொற் கழறிற் றறிவாரும் பாடவருந் தெய்வமொழிப் பாவலரும்—நாடவருங்
15. கல்லாதார் சிங்கமெனக் கல்விகேள் விக்குரியர் எல்லாரு நியா யிருந்தமையாற்—சொல்லாரும்
16. என்னடிக னேயுளிக்கண் டேத்தினிடர் திருமென்றுன் பொன்னடிக னேபுகலாப் போற்றினேன்—பன்னியமென்
17. பஞ்சிபடா நாலே பஸ்ர்நெருடாப் வாவேகீன் பெஞ்சியழுக் கேரு வியற்கலையே—விஞ்ச நிறந்
18. தோயாத செந்தமிழே சொல்லே ருழவரகந் தீயாது சொல்விளையுஞ் செய்யுளோ—வியா
19. தொருகுலத்தும் வாரா துயிர்க்குயிராய் நின்றுய் வருகுலமோ ரெந்தாயும் வந்தாய்—இருநிலத்தும்
20. புண்ணியஞ்சே ருந்திப் புலத்தே வளித்ரித்துக் கண்ணிய வாக்காங் கருப்பமாய்—நண்ணித்
21. தலைமிடறு முக்குரத்திற் சார்ந்திதழ்நாத் தந்தம் உலைவிலா வண்ணத் துருவாய்த்—தலைதிரும்பி
22. ஏற்பழுதன் முப்பதெழுத் தாய்ச்சார் பிருநாற்று நாற்ப தெழுத்தா நனிபிறந்தாய்—மேற்படவே
23. எண்முதலா கப்பகரு மீரா ரெனும்பருவம் மண்முதலோர் செய்து வளர்க்குநாட்—கண்மணிபோற்
24. பள்ளிக்கூடத்தைசையாம் பற்பலதொட்டுற்கிடத்தித் தள்ளிச் சிறுர்க்கடித் தாலாட்டு—உள்ளிலகு
25. மஞ்சட்டு குளிப்பாட்டு மையிட்டு முப்பாலும் மிஞ்சப் புகட்ட மிகவளர்ந்தாய்—மஞ்சடியே
26. பன்னியொரு பத்துப் பருவமிட்டு நீவளர்த்தாய் உன்னை வளர்த்துவிட வெரண்ணுமோ—முன்னே

27. நினையும் படிப்பெல்லா நின்னைப் படிப்பார்
உனையும் படிப்பிப்பா ருண்டோ—புனைதருநற்
28. செய்யுட்சொன் னன்குமுயர் செந்தமிழ்ச்சொல் லோர்நான்கும்
மெய்யுட் பொருளோழ் விதத்தினையும்—மையிலைழுத
29. தாதியாப் பெட்டு மலங்கார மேழுந்தும்
பேதியாப் பேரெழின்மாப் பிள்ளையாய்ச்—சாதியிலே
30. ஆங்கமைசெப் பற்பண் ணகவற்பண் டுள்ளற்பண்
தூங்கற்பண் பட்டத்துத் தோகையரா—ஓங்குமனத்
31. தெண்கருவி யைந்தீன் றிடுநாற்று மூன்றூன
பண்களும்பின் கல்யாணப் பாவவயரா—யெண்கொனும்
32. நற்று கமா நவரசமாம் பிள்ளைகளைப்
பெற்றுய் பெருவாழ்வு பெற்றுயே—உற்றகலாப்
33. பண்கள்முதற் பெண்களொடும் பாலரொடு நாடகமாம்
பெண்கொலுவில் வீற்றிருக்கப் பெற்றுயே—மண்புகழுத்
34. தாழ்விலா வட்டா தசவன் னஜைகளைனும்
வாழ்வெலாங் கண்டு மகிழ்ந்தாயே—ஆழு
35. நெடுங்கோல வையையிலென் னேசர்மேற் பட்ட
கொடுங்கோல்செங் கோலாகக் கொண்டாய்—அடங்காத
36. எங்கோவே பத்தென் றியம்புதிசைக் குள்ளேநின்
செங்கோல் சௌத திசையுண்டோ—இங்கேயுன்
37. தேசமைம்பத் தாறிற் றிசைச்சொற் பதினேழும்
மாசறந் வைத்தகுறு மன்னியரோ—வீசு
38. குடகடலுங் கீழ்கடலுங் கோக்குமரி யாறும்
வடவரையு மெல்லை வகுத்தாய்—இடையிருந்த
39. முன்னுறுந்தென் பாண்டி முதற்புனன ஹருன
பன்னிரண்டு நாடுமெப் பாஞ்சோ—அந்தநாட்டுன்
40. வையை கருவைமரு தாறுமரு ஓர் நடுவே
ஐயநீ வாழு மரண்மலையோ—செய்யபுகழ்
41. மூவேந்தர் வாகனமா மூவுலகும் போய்வலைந்த
பாவேந்தே நீபெரிய பார்வேந்தோ—காவேந்து
42. விண்ணிவருங் காணரிய வேதா கமங்களைம்
புண்ணியனே யுன்றன் புரோகிதரோ—எண்ணரிய
43. நல்லபெருங் காப்பியங்க ணைகா வங்காரஞ்
சொல்லரசே யுன்னுடைய தோழரோ—தொல்லுங்கிற்

44. சார்புரக்குங் கோவேநற் சாத்திரங்க ளெல்லாமுன் பார்புரக்குஞ் சேனை பதிகளோ—வீரரதீர்
45. போர்ப்பா ரதமும் புராணம் பதினெட்டுஞ் சீர்ப்பாவே யுன்னுடைய சேனைகளோ—பார்ப்பார்கள்
46. அக்கர வர்த்தியென ளாமென்பார் பூலோக சக்கர வர்த்தியுந் தானன்றே—சக்கரமுன்
47. பேந்தி நெடுஞ்சேதர்மே லேறிச் சுழிகுளம் நீந்தியோர் கூட நிறைசதுக்கம்—போந்து
48. மதுரங் கமம்மாலை மாற்றணிந்து சூழும் சதுரங்க சேனை தயங்கச்—சதுராய்
49. முரசங் கறங்க முடிவேந்தர் சூழ வரசங்க மீதிருந்து வாழ்ந்தே—அருள்வடிவாய்
50. ஓங்குபுகழ் மூவ ரொருபா வொருபஃ: தும் ஆங்கவைசொல் வாதலூ ராளிசொல் லும்—ஓங்குமவன்
51. கூற்று யானெழுதுங் கோவையுங் கோதிருய் மாற்று விரட்டைமணி மாலையும்—தேற்றமுறப்
52. பற்று மிலக்கணாதாற் பாவுதாற் பாவறிந்து கற்றுர் வழங்குப்பஞ்ச காப்பியமுங்—கொற்றவருக்
53. கெண்ணிய வன்னைகளிரோன் பதுமறியக் கண்ணிய மிக்கபெருங் காப்பியமும்—நண்ணியே
54. இன்புறு சேரனரங் கேற்றமகிழ்ந் தம்பலத்தான் அன்புறுபொன் வன்னைத்தந் தாதியும்—முன்பவர்சொல்
55. மாத்தமிழா மும்மனி மாலையும் பட்டினத்தார் கோத்தணிந்த மும்மனிக் கோவையும்—முத்தோர்கள்
56. பாடி யருள்பத்துப் பாட்டுமெட் உத்தொகையும் கேடில் பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கும்—ஆடகமா
57. வெற்பனையார் மாதை விமலரிடத் தேயிருவர் கற்பனையாற் சொன்ன கலம்பகழும்—முற்படையோ
58. டாடற் கலிங்கமழித் தாயிர மாணிகொன்ற பாடற் கரிய பரவியுங்—கூடல்
59. நராதிபன் கூத்தனெதீர் நண்ணியோர் கண்ணிக் கொராயிரம்பொ ஸீந்த வுலாவும்—பராவுமவன்
60. பின்னைத் தமிழுமுன்னும் பேராத பல்குரவர் வென்னத் தினுமிகுத்தோர் மெய்காப்ப வுள்ளத்து

61. வீரியஞ் செய்து வினையொழிய வேராச
காரியஞ் செய்யுங் கவிதையை—பாரில்
62. அரியா சனமுனக்கே யானு லுனக்குச்
சரியாரு முன்டோ தமிழே—விரிவார்
63. திகழ்பா வொருநான்குஞ் செய்யுள்வரம் பாகப்
புகழ்பா வினங்கண்மடைப் போக்கா—நிகழவே
64. நல்லேரி னற்செய்யு னற்கரணத் தேர்ஷுட்டிச்
சொல்லே ருமூவர் தொகுத்தீண்டு—நல்லநெறி
65. நாலே விதையா நனிவிதைத்து நாற்பொருஞும்
மேலே பலன் பெற்செய் விக்குநாள்—மேலோரிற்
66. பாத்தனதாக் கொண்டபிள்ளைப் பாண்டியன் வில்லியொட்டக்
கூத்தனிவர் கல்லாது கோட்டிகொள்ளுஞ்—சீத்தையரைக்
67. குட்டிச் செவியறுத்துக் கூட்டித் தலைகளைல்லாம்
வெட்டிக் கலோபறிக்க மேலாய்த்தார்—கட்டி
68. வளர்ந்தலைபாரின் முந்திரிகை வாழைக் கனியாயக்
களார்ந்தகரும் பாய்நாளி கேரத்—திளங்கனியாய்த்
69. தித்திக்குந் தெள்ள முதாய்த் தெள்ள முதின் மேலான
முத்திக் கனியேயென் முத்தமிழே—புத்திக்குள்
70. உண்ணப் படுந்தேனே யுன்னே வெந்துரைக்கும்
விண்ணப்ப முன்டு விளம்பக்கேள்—மண்ணிற்
71. குறமென்று பள்ளென்று கொள்வார் கொடுப்பாயக்
குறவென்று முன்றினத்து முன்டோ—திறமெல்லாம்
72. வந்தென்றுஞ் சிந்தா மணியா யிருந்தவுணைச்
சிந்தென்று சொல்லியநாச் சிந்துமே—அந்தரமேல்
73. முற்றுணர்ந்த தேவர்களு முக்குணமே பெற்றூர்நீ
குற்றமிலாப் பத்துக் குணம்பெற்றுய—மற்றெலுருவர்
74. ஆக்கிய வண்ணங்க ணாந்தினமே லுண்டோநீ
நோக்கிய வண்ணங்க ணா ருடையாய்—நாக்குலவும்
75. ஊனரச மாறல்லா லுண்டோ செவிகளுண
வான நவரசமுண் டாயினுய—ஏனேர்க்
76. கழியா வளப்பொன் றலத்திக முன்டோ
ஓழியர் வனப்பெட் டுடையாய்—மொழிவேந்தர்
77. வாங்கு பொருள்கோள் வகைமுன்றே பெற்றூர்நீ
ஓங்குபொருள் கோள்வகையெட் டுள்ளயே—பாங்குபெற

78. ஓர்முப்பாலன்றியைம்பா ஹுள்ளா யுஜோப்போஸ்
சீர்முப்ப தும்படைத்த செல்வரார்—சேரமான்
79. தன்னடிக் கண்டு தலைவிடுத்தா யேழ்தலையுன்
பொன்னடிக்குன் டென்பதென்ன புத்தியோ—என்னரசே
80. தின்பா வலர்க்கறிவாஞ் செந்தமிழாய் நின்றவுன்னை
வெண்பாவென் ரேதுவது மெய்தானே—பண்பேர்
81. ஒவிப்பாவே சங்கத் துகழுன் றிருந்தாய்
கலிப்பாவென் ரேதல் கணக்கோ—உலப்பில்
82. இருட்பா மருண்மாற்றி யீடேற்று முன்னோ
மருட்பாவென் ரேதல் வழக்கோ—தெருட்பாப்
83. பொருத்தமொரு பத்துப் பொருந்துமுஜைத் தானே
விருத்தமென்று சொல்லல் விதியோ—இருட்குவையை
84. முந்தியொனி யால்விலக்கு முச்சுடரென் பாருஜைப்போல்
வந்தென் மனத்திருளை மாற்றுமேரு—சிந்தா
85. மணிகொடையின் மிக்கதென்பார் வண்கொடையு முன்பேர்
அணியும் பெருமையினு லன்றே—தணியும்
86. துலங்காரங் கண்டசரந் தோன்வளைமற் றெல்லாம்
அலங்கார மேயுஜைப்போ லாமோ—புலங்கானும்
87. உன்னைப் பொருளென் றுரைக்குந் தொறும்வளர்வாய்
பொன்னைப் பொருளென்னப் போதுமோ—கன்னமிட்டு
88. மன்னர் கவர்ந்தும் வளர்பொருளே கைப்பொருள்கள்
என்ன பொருஞ்ஜைப்போ லெய்தாவே—நன்னெறியின்
89. மன்னிற் புகழுருவாய் வாழ்வ தற்கும் வாழுநர்
விண்ணிற்போய்த் தேவருவாய் மேவதற்கும்—என்னியுஜைக்
90. கொண்டுபுகழ் கொண்டவர்க்கே கூடுமுஜைக் கூடாத
தொண்டருக்குத் தென்பாலே தோன்றுமால்—தண்டமிழே
91. ஈங்குனது சங்கத்தா லீச ருயர்ந்தாரோ
ஓங்குமவ ரானீ யுயர்ந்தாயோ—ழுங்கமல்
92. வீடாலும் வாணியங்கை மேலே யிருந்தாயோ
ஏடாக வுன்மே விருந்தாளோ—ஆடாவத்
93. தாழ்பாய லாளரைந் தானே தொடர்ந்தாயோ
சுழ்பாயோ டுன்னைத் தொடர்ந்தாரோ—வாழ்வே யென்
94. ரேதிமுனி கேட்க வுஜைமுருகர் சொன்னாரோ
சோதி யவரைந் சொற்றுஜையோ—பேதியா

95. நேசருளக் கேபொருளாய் நின்றுரோ நீண்மதுரை வாசருக்கு நீபொருளாய் வந்தாயோ—பாசமுறும்
96. என்செய்தி நீகண் டிரங்குவது நீதியல்லால் உன்செய்தி நானே வுரைசெய்வேன்—இன்சொல்லாய்
97. கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க வதற்குத் தகவென்ற—சொற்குள்ளே
98. எல்லார்க்கும் புத்தி யியம்பிக் கரையேற்ற வல்லா யுனக்குரைக்க வல்லேனே—சொல்லியவுன்
99. ஈரடிக்குள் ஓலயுலக மெல்லா மடங்குமெனின் நேரடிக்கு வேறே நிலனுண்டோ—ஓரடிக்கோர்
100. ஆயிரம் பொன்னிறைக்கு மையரை வீதியிலே போயிரந்து தூதுசொல்லப் போக்கினே—யாயிருந்தும்
101. மாண்பாயோர் தூதுசொல்லி வாவென்பே என்வருத்தம் காண்பாயென் பெண்மதி நீ கானுதே—ஆண்பணை நற்
102. பெண்பணையா யாக்கிணையாற் பெண்களிலே காரைக்கால் வண்பதியா ரெளவையென வந்துதித்தாய்—நண்பார்
103. திலதவதி யாருடனே சென்மித்தாய் மாடக் குலதவதி யானத்தர் கூடல்—பலதவஞ்சேர்
104. மேனியார் கண்டிகையும் வெண்ணீறுங் கண்டுருகும் மானியார் தேசிகனு வந்துதித்தாய்—ஞானியார்
105. துங்க மகவாகத் தோன்றி வனப்பகைக்குஞ் சிங்கடிக்குந் தாதையாய்ச் சிர்செய்தாய்—இங்குநீ
106. பெண்களைல்லாம் வாழப் பிறந்தமையா லென்மனத்திற் புண்களைல்லா மாறப் புரிகண்டாய்—ஒன்கமலத்
107. தன்னந் தலைவிடுப்பே என்னந்தா எங்கவரை இன்னந்தான் கண்டறியா தென்பரே—மன்னெந்தாய்
108. அப்பாலோர் வண்டை யனுப்பி எவர்காமம் செப்பாதே யென்றுற் றிகைக்குமே—தப்பாது
109. மாணைப்போய்த் தூதுசொல்லி வாவென்பேன் வல்லியப்புந் தாணைப் பரமர்பாற் சாராதே—எணைப்புங்
110. கோகிலத்தை நான்விடுப்பேன் கோகலழுங் காக்கையினம் ஆகி வலியானுக் கஞ்சமே—ஆகையினால்
111. இந்தமனத் தைத்தாதா யேகென்பே எம்மன மும் அந்தமனே தீத்ர்பா லண்டாதே—எந்தவிதம்

112. என்றென் நிரங்கினே என்கவலீஸ் யெல்லாம்பொற் குன் றஃணயா யுன்னுடனே கூறுகேன்—சென்றுலும்
113. பண்ணிய பத்தொன் பதினு யிரத்திருநூற் றாண்ணியதோன் னூற்றெடுன் றானுந்தொடையாய்—நன்னி
114. ஒருதொடை வாங்கி யுதவாயோ வோர்சே விருதுடை யார்க்குந் வேறே—தருமிக்கே
115. ஓர்வாழ்க்கை வேண்டி யுயர்க்குதொள் வான்கொங்கு தேர்வாழ்க்கை யென்றெடுத்த செய்தியும்—கீரன்
116. இசையா வகையினியம்பினை என்றே வகையாடித் தர்க்கித்த வாக்கும்—இசையான
117. பாட்டுக் கிரங்கியெரு பாண னுக்குச் சேரலன்மேற் சீட்டுக் கவிவிடுத்த சிராட்டும்—பாட்டியலில்
118. நாத்திரமா மேவுபொருண்று வறுபதெனும் குத்திரமாப் பாடியரு டோற்றமும்—மாத்திரமோ
119. உன்னே டவர்விளையாட் டொன்றே வடமதுரைக் கந்தேர முன்பிறகே யார்வந்தார்—மன்னவன்மேற்
120. காரியார் நாரியார் கண்டகவி யைப்பகிர வாரியிலாக் கானகத்தில் வந்தவரார்—நாரினைஞும்
121. போற்றியுறும் பத்திரற்காப் போந்து கிழவுருவில் தோற்றி விறகு சுமந்தவரார்—தேற்றியவற்
122. கீயரிய பொற்பலைக் கிட்டவரார் மற்றவன்றன் நேயமலை விக்கெதிரா நேர்ந்தவளைப்—போயவையின்
123. தள்ளியிசை தாமிக்கத் தக்கவரார் தென்மதுரைக் குள்ளிருந்த சொக்கக்குள்ளன்றே—எள்ளி
124. வடமோழியில் வேத வசனமே யீசர் திடமொழியா மென்பார் சிலரே—அடரும்
125. பரசமய கோளரியாய்ப் பாண்டிநா டெங்கும் அரசமய நீநிறுத்து மந்தாள்—விரசநீ
126. ஆதிக்கண் வையையில்லே தாகமத்தைத் தாமித்தாய் சோதிக்கி னேடகமே சொல்லாதோ—வேதத்தே
127. வாதவனங் கண்டா தடைத்தகத வந்திறந்தாய் வேதவனங் கண்டால் விளம்பாதோ—வேதம்
128. அமிழ்தினுமிக் கென்னுமுனிக் கண்பருஜைச் சொன்னார் தமிழ்முனியென் னும்பேர்தா ராதோ—தமிழால்

129. அறம்பொரு வின்பம்வி டாரணர்சோன் ஞரத் திறம்பரமர் வாக்கேசெப் பாடேதா—மறந்திடவில்
130. கற்பலகை யோதுமறை கானுர்கீழ் நிற்கவுந் பொற்பலகை மேலிருந்தாய் போதாயோ—தற்பரரோ
131. டெண்ணிற்றந்த வாசியமைத் திட்டாய் சதுரவேதப் பண்ணிறைற்றந்த வாசி பகராதேதா—அண்ணலார்
132. தென்பா லுகந்தாடுஞ் செய்தியெல்லா முன்னிடத்தில் அன்பாலென் றப்பாலு மாரநியார்—உன்பேர்
133. பழியார் திசைச்சொல்லார் பன்னார் திருவாய் மொழியார் குழந் மொழிவார்—அழியா
134. உருவால வாயிருக்கு மோதரிய முத்தித் திருவால வாயிருக்குஞ் செல்வர்—ஒருமால்
135. வடமதுரை யேறுமுன்னே வந்தவடி வென்னத் தடமதுரை மீனுயர்த்த தானு—படர்தீக்குஞ்
136. சத்திபுரத் தோர்பாற் றழைத் துமகிழ்ந் தோர்சீவன் முத்திபுரத் தோர்பான் முளைத்தெழுந்தோர்—அத்திசைபோல்
137. ஆங்கோ ரிகுநான் கயிரா வதஞ்சமக்கும் பூங்கோயிற் குள்ளுறைற்த புண்ணியனுர்—பாங்காம்
138. இடம்பவன மீதாக விந்திரன்வந் தேத்துங் கடம்பவன மீதிலுறை காந்தர்—அடும்பேர்
139. அலகம் பரிக்கு மரியார் முடிவேய்ந் துலகம் பரிக்குமுறை யுள்ளார்—பலநானுங்
140. நின்றஹர்ப் பூசலார் நீடிரவெலாநினாந்து குன்றுபோ லேசமைத்த கோயிலும்—நன்றிதரும்
141. தாயான கங்கைமுடி தாள்குளிரக் கண்ணப்பர் வாயா லுமிழ்ந்ததிரு மஞ்சனமுந்—துயமழைத்
142. துன்பார் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணித்துறையில் வன்பா யளித்தபரி வட்டமும்—இன்பாத்
143. தணிவரிய மானக்கஞ் சாறனுர் சாத்தும் மனிமுடிகுழ் பஞ்ச வடியும்—அணிவிடையார்
144. காமங்பான் முன்சேந்த கண்போல மூர்த்தியார் தாமன்பான் முன்சேர்த்த சந்தனமும்—பூமன்போற்
145. காக்குமரி புளைந்த கண்மலருங் காதலொடு சாக்கியர்தாஞ் சாத்தியழுந் தண்மலரும்—போக்கியமா

146. ஆக்கிய மாற எழுதுஞ் சிறுத்தொண்டர்
மாக்கறியுந் தாயர்தரு மாவடுவும்—நீக்கரிய
147. காரா ரிரவிற் கணம்புல்லர் தம்முடிமேற்
சீராக வேற்றியசெந் தீபமும்—ஆரால்
148. அமைத்து வணங்கலுறு மங்கணர்க்குப் பூசை
சமைத்து வணங்கத் தகுமோ—உமைக்கன்பர்
149. அற்சணைபாட் டேயாமென் ரூரூர்க் காதியிலே
சொற்றமிழ் பாடுகெளச் சொன்னமையாற்—சொற்படியே
150. செய்தாய்நால் வேதந் திகைத்தொதுங்கப் பித்தனென்று
வைதாய்நீ வைதாலும் வாழ்த்தாமே—மெய்தான்
151. இருந்தமிழே யுன்ன விருந்தே னிமையோர்
விருந்தமிழ்த மென்று லும் வேண்டேன்—வருந்தினன்மால்
152. வெல்லாஜை தின்ற விளங்கனியா னேன்விரகக்
கல்லாஜை தின்ற கரும்பானேன்—நல்லவரைத்
153. தெடுநிழற் சிந்தணையிற் ரேம்பினேன் வெம்பனியால்
வாடிய செந்தா மரயொத்தேன்—ஒடமிசைக்
154. கொள்ளம்பூ தூர்வெள்ளக் கொள்ளோகடந் தாயென்மால்
வெள்ளங் கடத்திவிட வெண்டாவோ—தள்ளென்று
155. மாறிட்ட சாக்கியரை வன்கழுவே றச்செய்தாய்
சிறிட்ட வேலோயது செய்யாயோ—நீறிட்டே
156. அங்கரும்பின் கூனைழித்தா யன்றுவழு திக்குமதன்
செங்கரும்பின் கூனைழியச் செய்யாயோ—அங்கழுறு
157. வெப்புநோய் தீர்த்தாயவ் வேந்தனுக்கென் வெவ்விரக
வெப்புநோய் தீர்க்க விரும்பாயோ—தப்பலவே
158. சாக்கிய ரிட்டநஞ்சு தன்னையழு தாக்கிணையின்
ருக்கிய நஞ்சையழு தாக்காயோ—நீக்கரிய
159. வெந்தீக்குள் னோகிடந்தும் வேவாயென் பார்காமச்
செந்தீச் சுடாதிருக்கச் செய்யாயோ—வந்துகொங்கில்
160. அப்பனியால் வாடாதே யார்க்குந் துயரொழித்தாய்
இப்பனியால் வாடா திரங்காயோ—அப்பரை
161. மைக்கடல்கொல் ஸாதபடி வன்கன் மிதப்பித்தாய்
அக்கடல்கொல் ஸாமலுற வாக்காயோ—மிக்குயர்ந்த
162. மன்றிற் பஜைவடிவ மாற்றினு யப்பஜைமேல்
அன்றிற்புள் வேறேருகுபுள் ஸாக்காயோ—தொன்றுதொட்டுத்

163. தென்பொதியிற் சாந்தினெடு தென்றலுற வாய்வந்தாய்
அன்புறவென் ஞேடுமுற வாக்காயோ—முன்மிருந்து
164. பாடுமிசை யெல்லாமுன் பாவையராச் சேர்த்தாயென்
ஞேடுமுனி யாதிருக்க வோதாயோ—பாடலாற்
165. சின்னமொடு காளன் சிவிகைபந்தர் முத்தடைந்தாய்
பொன்னோ சுடாதணியப் பூட்டாயோ —முன்னிறந்தாள்
166. அங்கத்தைப் பூம்பாவை யாக்கினு யாதவினென்
அங்கத்தைப் பூம்பாவை யாக்காயோ—மங்கத்தான்
167. மாய்ந்தாலு மாமுதலை வாய்ப்பிள்ளை யைப்படைத்தாய்
மாய்ந்தாலும் பின்படைக்க வல்லூயே—எய்ந்தவுரை
168. செய்தாளென் நென் சொல் செவியோர்ந்து செல்வாயிங்
கெய்தாம ஸங்கிருக்க வெண்ணுதே—பொய்தீரத்
169. தேசிவருஞ் சொக்கருக்கே சென் றிருந் தாங்கவரைப்
பேசிவருந் தாது பிறிதுண்டோ—நேசமொடு
170. தைவரினுங்காட்டத் தகாதாரைத் தாதையர்க்குக்
கைவிரலாற் காட்டியருள் காளையும்—தெய்வவெள்ளிப்
171. பூதர வான்வரைப் போற்றமுயன் றையாற்றில்
ஆதரவாய்க் கண்ட வரசரும்—நாதர்
172. அளந்தருள் செம் பொன்னைமணி யாற்றிலிட் டாருக்
குளந்தனிலே தேடியருள் கோவும்—வளந்திகழும்
173. காளத்தி யின்வந்த காட்சிகயி லாயத்து
நீளத்தான் சொற்றவனு நீயன்றே—கேளப்பால்
174. அம்மைதமக் கில்லாதா ரம்மைதா மாவிருந்தார்
அம்மையென் று முன்னுரைத்த வம்மையாய்த்—தம்மெதிரே
175. வெள்ளாளை மேற்கொண்ட வேந்தர் வரவிடுத்த
வெள்ளாளை மேற்கொண்ட வித்தகராய்த்—தள்ளாது
176. விஞ்சுவரால் வண்ணுலை வெண்ணீற்ற ரென் றுபஸிந்
தஞ்சாவிசெய் தாட்செய்த வன்பராய்ச்—சஞ்சரியாத்
177. தென்கையி லாயவரைச் செல்வர்பாற் சென்றுயே
உன்கையி லாகாத தொன் றுண்டோ—என்கையால்
178. ஆயு மவள்பாகத் தன்பரு முக்கிராம்
சேயும் புரந்திருக்குந் தென்மதுரை—வாயினிய
179. செவ்வழியே செல்வாய்ந் செல்வழியி னல்வழிதான்
எவ்வழி யென்று லியம்பக்கேள்—எவ்வழியும்

180. வெல்வா யுனைநினைந்து வேயுறு தோளியென்று
செல்வார்தங் காரியஞ்சித் திக்குமே—செல்வாய்
181. தடையுண்டோ வையாறு தன்னிலே பொன்னி
இடைவிலங்கச் சென்றதறி யேனே—இடையிலே
182. பாலைநில நெய்தலாப் பண்ணினு மின்னுமதைச்
சோலைநில மாக்குவைநான் சொல்லுவதென—மேலானுர்
183. கூறும் பொதிசோ று கொண்டு வரினுனக்கு
வேறும் பொதிசோ று வேண்டுமோ—வீருகக்
184. கற்பார் பொருள்கானுர் காசுபணங் கானி லுனை
விற்பா ரவர்பானி மேவாதே—கற்றுரை
185. என்னிடுவார் சொற்பொருள்கேட் டின்புருர் நாய்போலச்
சன்னிடுவார் தம்மருகே சாராதே—தென்னுதமிழ்ப்
186. பாயிரமுன் சொன்ன படிபடியா மற்குழறி
ஆயிரமுஞ் சொல்வார்பா ஸன்டாதே—ஆய்தருநூல்
187. ஓதி யறியாத வொன்பே தையருடனே
நீதி முறையா நிகழ்த்துநூல்—பேதைமையாக்
188. காணுதாற் காட்டுவான் ருன்காணுன் கண்ணென்திரே
நானு திராதே நவிலாதே—வீணுக
189. ஆற்றி னளவற்றிந்து கல்லா தவையஞ்சுங்
கூற்றினர்பா லோதே கூடாதே—போற்றுரை
190. வேண்டாதே கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வியென்று
பூண்டாய்நீ தானே பொருளன்றே—ஆண்ட
191. வலவா நலவா வடுதுறையி னுன்போல்
உலவாக் கிழிபெற்று ருண்டோ—நலவிருப்ப
192. தாக்கவரு செங்கலைப்பொன் ஞக்கினுய் மண்முழுதும்
மாக்கனக மாக்கிவிட வல்கலையே—நோக்குபுகார்
193. பாடியதோர் வஞ்சிநெடும் பாட்டாற் பதினாறு
கோடிபொன் கொண்டதுநின் கொற்றமே—தேடியருன்
194. நல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின் னுதே
கல்லார்கட் பட்டதிருக் கண்டாயே—கல்லார்பால்
195. ஏகாதே யன்மிலா ரிந்திரன்போல் வாழ்ந்தாலும்
போகாதே யங்கே புசியாதே—மாகவிஞர்
196. தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தாரென்னும்—மாமகிமை

197. சேர்ந்ததுன்பாலன்றே திருப்பாற் கடலமுதம்
ஆர்ந்தவர்க்கல் ஸாதுபசியாறுமோ—சேர்ந்துன் ணை
198. நம்பாதார் விதி நனுகாதே நல்லார்கள்
தம்பாலிருந்து தரித்தேகி—வம்பாகப்
199. மின்போய யம்மேடைப் பேர்ந்தோடும் வையையிலே
முன்போய யெதிர்போய் முழுகியே—அன்போடே
200. தாழ்ந்துதீன் சத்தந் தனைக்கற்று ருள்ளம்போல்
ஆழ்ந்த வகழி யகன்றுபோய்ச்—குழ்ந்துவகில்
201. மேன்மே றுயர்ந்தோங்கு வேதம்போன் மேலாக
வான்மே றுயர்ந்த மதில்கடந்து—போனால்
202. மிருதிபுராணங்களைபோல் வேறுவே ருக
வருதிருவிதிகுழ் வந்தே—இருவினையை
203. மோதஞ்சிவாகம்போன் முத்திக்கு வித்தாக
ஓதுந் திருக்கோயி றுட்புகுந்து—நீதென்பால்
204. முன்னே வணங்கி முறையினபி டேகமுனி
தன்னேயம் போலாந் தனவிசையும்—தன்னடைந்து
205. தேறும் படிவர் சிவலோகஞ் சேர்ந்திருக்க
எறும் படி நிறுத்து மேணிபோல்—விறுயர்ந்த
206. கோமேவு கோபுரமுங் கூடலின்மேன் முன் வெருநான்
மாமேகஞ் சேர்ந்ததுபோன் மண்டபமும்—பூமேவும்
207. மட்டளையும் வண்டெனப்போய் மானிகைப் பத்தியறைக்
கட்டளையுங் கண்டு களிகூர்ந்தே—இட்டமஸிச்
208. சிங்கா தனத்திற் சிறந்ததிரு வோலக்கம்
எங்கா கிலுமொருவர்க் கெய்துமோ—பைங்கழுங்குழ்
209. தேங்கமலத் தேசு தெரிசனஞ் செய்தவர்க்கே
பூங்கமலக் கண்கொடுத்த புத்தேனும்—ஓங்கமல
210. மையிலடியில் வணங்காத் தலையொன்றைக்
கையிலித்த கடவுனும்—மொய்யிழுந்த
211. மானந் தனக்கு வகுத்தகடம் பாடவிக்கு
மானந் தனைவகுத்த வானவனுந்—தேனங்
212. கணிமலர்த்தாணங்கு டமுத்தியழுத் தாதே
மணிமுடிக ணீக்கி வணங்கக்—கணநாதர்
213. ஓதுதுனி யோடுசின முற்றபகை செற்றமுரட்
போத முனிவர் புடைகுழுத்—தீதில்

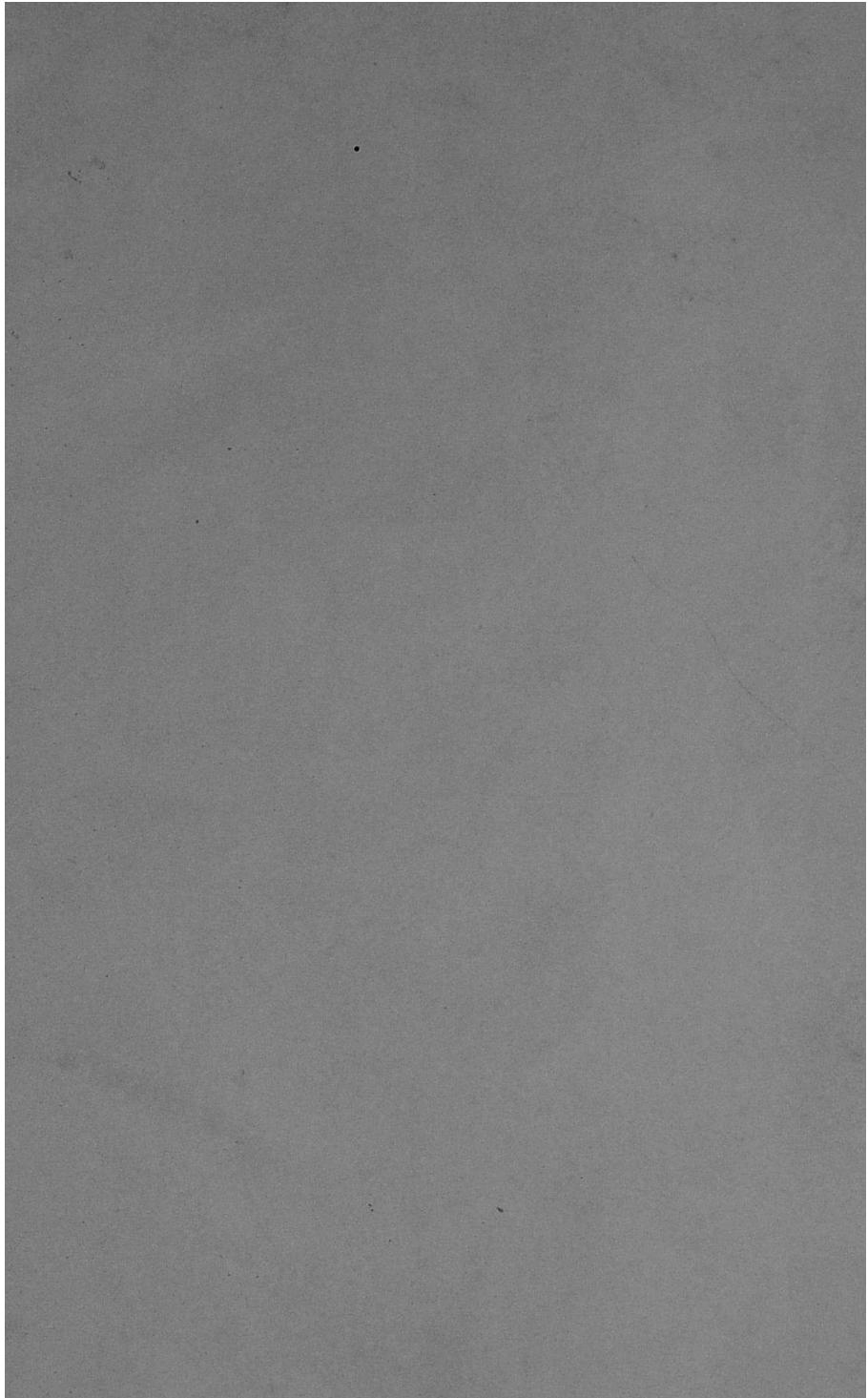
214. அரிய திசைப்பால ரத்தமுத ருங்கித்
தெரிசனக்கண் பார்த்தேவல் செய்யப்—பரவியே
215. முன்னிருவ ரெண்மரொடு மொய்த்த பதினெலூரவர்
பன்னிருவர் நின்று பணிசெய்ய—முன்னே
216. நதிக ளெனக்கண்டு நந்தியிரம் போங்க
உதகவிரு பாவி னெதுங்கிப்—பதினெண்ண
217. குலத்தேவர் தம்மகுட கோடிபதி னெட்டு
நிலத்தோர் முடியா ளெரிய—நிலத்தே
218. செருக்குஞ் சினேகமுற்ற தேவி யுடனே
இருக்குஞ் சினகரத்து ளெய்திப்—பொருக்கெனப்போய்
219. ஏந்தாயென் நேத்து மிடைக்காடன் பின்போன
செந்தா மரைபோற் றிருத்தானும்—வந்துமனந்
220. தேறிக் கழுத்தரியத் தெண்பாண்டி நாடனுக்கு
மாறித் திரும்பு மணிக்குறங்குஞ்—சீறிப்
221. பணிக்கற்கு மாருப் படையுடைவஞ் சேர்த்து
மணிக்கச் சுடுத்த மருங்கும்—துணிக்கமையத்
222. தொண்டுபடு வந்தி சொரிந்திடும்பிட்டன்னியள்ளி
உண்டுபசி தீர்த்த வுதரமும்—அண்டுமொரு
223. தாய்முலைப்பா லுண்டறியாத் தாம்பன்றிக் குட்டிகளின்
வாய்முலைப்பா ஽ாட்டியழுண் மார்பமுந்—தூயமுடி
224. ஆணிக் கனகத் தழுத்த வழுதிக்கு
மாணிக்கம் விற்ற மலர்க்கையும்—காணிக்காப்
225. ழும்படலை யாத்திப் புளைமலரைப் ழுணுமல்
வேம்பலரைப் ழுண்ட வியன்புயமும்—ஓம்புகொடி
226. வாதிற் கரிக்குருவி வாழ்தற் குபதேதசம்
காதிற் புகன்ற கனிவாயும்—தீதில்சொல்
227. வாயிலா நீயிருந்து வாழும் படியுனக்குக்
கோயிலாத் தந்த குழழக்காதும்—போய்வணிகப்
228. பெண்ணீராள் கண்ணீர் பெருகத் தழுவித்தம்
கண்ணீரா லாற்றியருள் கண்காஞும்—தெண்ணீரார்
229. பண்சுமந்த பாட்டினுக்கும் பாவைதந்த பிட்டினுக்கும்
மண்சுமந்த சோதி மணிமுடியும்—கண்சுஞ்து
230. கண்டுகளி கூர்ந்து கசிந்துகசிந் துள்ளுருகித்
தொண்டுசெய்து தாண்முடிமேற் குடியே—மண்டும்

231. உடுக்குலந்தங் கோக்குலமென் றுற்றறிந்தா ஸென்ன
அடுக்கிலங்கு தீபமெதி ராகக்க—கடுத்திடேல்
232. வெங்கதிருண் டுன்குலத்து வென்மதியுண் டென்னஸ்போல்
தங்கவாரத்திபந் தாமசையத்—துங்கவிடை
233. ஏங்குமொரு மினுயர்த்தி ளெங்கிருப்பே ளென்பதுபோல்
ஆங்கிடப் நீப மழன்ரூட—நீங்கா
234. தருடாம்ருகத்துரு வானுக் குவந்தே
புருடாம்ருகத்திபம் போற்ற—மருவார்
235. வருகுலத்தார் பானு வரனடுக்குற் றென்ன
அருகுலவுந் தட்ட தசைய—இருசுடர்க்கும்
236. சொக்கருளைத் தானே சுடரென்று காட்டுதல்போல்
அக்காராத்தியொளி யாய்விளங்கத்—தக்கவளோ
237. டெற்கும்பயந்தொளித்தா ரென்றுக்கங்கைதெடுதல்போற்
பொற்கும்ப தீபமெதிர் போய்வலோயச—சொற்குருகும்
238. அற்பூரத் தெர்ண்டார்க் கருண்முத்தி யீதெனல்போற்
கற்பூரத் தட்டிற் கனல்வாய்ப்பப—பொற்பாக
239. நங்குலத்தும் வந்துதித்தார் நாதரென்று பானுமகிழ்ந்
தங்குறல்போற் கண்ணுடி யங்கனுற—இங்கரசர்
240. எங்குலத்தா ராயினு ரென்றுபிறை தோற் றுதல்போல்
துங்கமுடி மேற்குடைவெண் சோதிவிடப்—பொங்கியெழும்
241. முந்துகடல் வெண்டிரைகண் முன்னேமா மிக்காக
வந்தனபோல் வெண்சா மரையிரட்ட—விந்ததசெயும்
242. ஆடரவச் சித்தரிவ ராதவினு ஸாவவட்டம்
நீடரவம் போலவெதிர் நின்ரூட—நாடகலா
243. வாலநறுந் தென்றனம் மன்னரென்று காண்பதுபோற்
கோல விசிறி குளிராந்தனுகக்க—காலைத்
244. திருவனந்தன் முன்னுகச் சேவிக்குங் காலத்
துருவனந்த தேவ ருடனே—மருவியெதிர்
245. போற்றுவாய் நீயும் புரோகிதரை முன்னனுப்பித்
தோற்றறவு செய்து துதித்ததற்பின்—ஆற்றல்
246. அரிய சிலாகமத்தோ ராதிசைவர் தம்பால்
உரிய படையா வொதுங்கி—அருமையுடன்
247. முவர் கவியே முதலாங் கவியைந்தும்
முவராய் நின்ரூர்தம் முன்னேதி—ஓவாதே

248. சீபாத மெண்ணுத தீயவினோப் பாவிசெய்த
மாபாத கந்தீர்த்த மாமருந்தைத்—தீபமணிப்
249. பைந்தாகஞ் சூழ்மதுரைப் பாண்டியனே பாரமணிக்
கைந்தாகஞ் சூழ்கோயிற் கண்மணியே—மன்னுக
250. மைக்கட் கரும்பை மருவிப் பிரியாத
முக்கட் கணியே முழுமுதலே—மிக்கபுனற்
251. கங்கா நதிக்கிறையே கண்ணித் துறைக்கரசே
சிங்கா தனத்துரையே செல்வமே—எங்கோவே
252. நாடவினோ யாடிவந்த நற்பாவை போஸ்தியார்
கூடவினோ யாடிவந்த கோமானே—தேடரிய
253. சிந்தைமகிழ்ந் தன்புடையார் தேடியநா ளோடியெதிர்
வந்தவினோ யாட்டினிமேல் வாராதோ—வந்தருளால்
254. பாவும் புகழ்சேர் பழிக்கஞ்சி யென் றுலகில்
மேவும் பெயினிமேல் வேண்டாவோ—ஆவவினால்
255. புக்குவந்தார் தம்மேற் பொடிபோட் ளூமயக்கிற
சொக்கலிங்க மென்றெவருஞ் சொல்லாரோ—இக்கணிதத்
256. அங்கைவே டானே யரசாள வஞ்சிறிய
மங்கைதனைக் கேரட்டிகொள்ள வல்லமையோ—கங்கையெலாம்
257. நல்லமைக்கண் னுாடுவர நல்குதியே னங்கையெல்லாம்
வல்லசித்த ரென்றழைக்க மாட்டானே—நல்லவர்போல்
258. மைக்குவனைக் கண்ணி வனைகவர்ந்து மங்கையர்தங்
கைக்குவனை விற்கக் கணக்குண்டோ—திக்குவனை
259. தோட்டாரும் வேம்பாய்த் தொடர்ந்துதொடர்ந் தேயொருதார்
கேட்டாரும் வேம்பாகக் கேட்டோமே—நாட்டமுற
260. வேனோயெறித் தாய்க்கியல்போ மின்னார் கலைகவர்தல்
கானோ யிடையிருந்து கற்றதோ—மீனாது
261. சென்றிலகு நாரையன் று சென்றசிவ லோகத்தே
இன்றெனையங் கெய்தவிட லாகாதோ—அன்றியழற்
262. குன்றே விருத்த குமார ரினம்பாலர்
என்றேயோர் பெண்வீட் டிருக்கலாஞ்—சென்றெருநான்
263. பொன்னனையாள் வீடும் புகுந்திருக்க லாமெனினென்
பொன்னனையாள் வீடும் பொருந்தாதோ—என்னுமொழி
264. எல்லாந் திருச்செவியி லேறும் படியுரைக்க
வல்லாயுன் போலெவர்க்கு வாய்க்குமே—நல்லாள்

265. கருணைவிழி யாளங் கயற்கண்ணி தன்னே
டருள்புரிய வாழ்ந்திருக்கு மையர்—திருமதுரை
266. தானே சிவராச தானியென்று வீற்றிருந்தால்
தேனேநம் பாக்கியத்தின் செய்தியே—ஆனமையால்
267. அந்தரலோ கத்தின்மேலானதிரு வாலவாய்ச்
சுந்தர மீனவனின் சொற்படியே—வந்து
268. துறவாதே சேர்ந்து சுகாநந்த நல்க
மறவாதே தூதுசொல்லி வா.

தமிழ் விடுதாது
முற்றிற்று

— २ —
திருச்சிற்றம்பலம்

வினக்கவை

1 - 8 : சீர்காண்ட.....பகர்ந்தோரும்

(பொறிப்புரை) சிறப்புப் பொருந்திய கூடலென்ற சிவராசதானியைக் காத்து அழகு பொருந்திய சங்கத்திற் புலவராயிருந்தவரும், பல திசைகளிலுள்ள சன்று போர்ப்புரிந்து வாய்ந்த தமிழர்கி யென்று பலரும் வாழ்த் தித் துதிப்பத் திசைதோறும் தன் வெற்றியைத் தோற்று வித்த பெண்ணரசியும், விருப்பமுறும்படி திருத்தமான சிவஞானத் தொகுதியுடைய எட்டுச் சுவடிகளில் ஓர் எட்டினைக் கையிலெடுத் தெறிந்த கணபதியும், உண்மையருளால் மதுரையை அரசு புரிந்து ஒருகாலத்தில் மதுரைச் சங்கப் புலவ ரெதிரமர்ந்து பாடவின் சிறப்பை யுனர்த்திய வேற்படையுடைய முருகக்கடவுளும், மனையை விட்டு நீங்காத இளமைவாய்ந்த மூன்றுண்டுப் பருவத்தின் வடமொழி நூல்களும் தென்மொழி நூல்களும் தாயாகிய உமையம்மையா ரூட்டிய ஞானத்தோடு கலந்த மூலில்பாலா னறிந்தவரும், மூன்றுண்டுக்கு மூன்னர் முதலையுண்ட பிள்ளையை மூன்றுவிழியார்மூன் கவிபாடிப் பின்பெற்றுத் தரும்படி தமிழாலுரைத்தவரும், பிரமனும் திருமாலுங் தோன்றும்படி தேடியும் அறிய மூடியாத சிவபெருமான் திருவடியைத் திரு நல்லூரிற் செய்யுள்பாடித் தம் மூடியாகப் பெற்றுக் கொண்டவரும், ஆய்ந்து தம் மூடியில் மணமுள்ள தாழம்பூவைச் சூடாதவ ராகிய சிவபெருமான் ஓலையை வாரிச் சேர்த்துத் தம் பட்டோலையில் எழுதிக் கொள்ளுமாறு செய்யுள் பகர்ந்த வரும்.

(விளக்கம்.) கூடல் - மதுரை. சிவராசதானி மதுரை சிவபெருமான் சுந்தரராகவங்து அரசு புரிந்த இடம் ஆகவின். சங்கத் திருந்தோர் என்றது சிவபெருமானே. நாற்பத்தொன்பது சங்கப் புலவர்களுள் ஒரு வராக (இறையனார் என்ற பெயருடையவராக) இருந்தனரென்பது வரலாறு. போர்கொண்டு என்பது திசைதோறுஞ் சென்று பல மன்னர்களுடன் போர்புரிந்ததை யுணர்த்தியது. மின்: உவமையாகு பெயராய்த் தடாதகைப்பிராட்டியாரை யுணர்த்தியது; தமிழரின் என்ற ஏத் தெடுப்பத் திக்கு விசையஞ் செலுத்தியவர் அவரேயாதவின். சைச - விருப்பம். முன்னெருகாலத்திற் சிவபெருமான் உமையா ஞக்குச் சிவாகமப் பொருள் கூறினர் என்பதும், அதனைப் பராமுகமாகக் கேட்டதையுணர்ந்து வலைஞர் மகளாகப் பிறத்தி சீ என உமையைச் சபித்தனர் என்பதும், தங்கை சபித்ததை யுணர்ந்து தந்திமுகக் கணபதி ஆகமச் சுவடிகளைத் துதிக்கையா வெடுத்துக் கடவில் வீசி யெறிந்தனர் என்பதும் வரலாறு. அதனால் “கையிலெடுத்த கணபதியும்” என்றார். அதன் விரிவு திருவால. திருவிளை. வலைவீசின படலம் காண்க. பாடலறிவித்த படைவேள் என்றது முருகக்கடவுளை. முருகக்கடவுள் முன் தடாதகையின் புதல்வன் உக்கிருமாரபாண்டியஞக வந்து மதுரையையாண்டு பின்னர் உப்பூர் கிழார் மகன் ஊமை உருத்திரசன்மனக வந்து இறையனாரகப் பொருளுரைகளுள் நல்லுரை யுணர்த்தினன் என்பது வரலாறு. திருவால. ஊமை தமிழரின்து, உக்கிரன் பிறந்த திருவிளையாடல் காண்க. மூன்றாண்டுப் பருவத்தின் அன்னை மூலைப்பாவினிறிந்தோர் திருஞான சம்பந்தர்; “முத்தமிழ் நான்மறை ஞானசம்பந்தன்” என்ற தேவாரப்பாவால் வடக்கையும் தென்கையும் அறிந்தனர் என்பதும், ஞான முணர்ந்தனர் என்பதும் “சிவன்டியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை யற்மாற்றும் பாங்கினிலோங் கிய ஞானம், உவமையிலாக் கலைஞரை முனர்வரிய மெய்ஞ் ஞானம், தவ முதல்வர் சம்பந்தர் தாழுணர்ந்தா ரங்கிலையில்.” என்ற சேக்கிமார் திருவாய் மொழியான் உணர்க.

முதலையுண்ட பிள்ளையைப் பின் சன்று தரச்சொல்லி னிசைத்தோர் சுந்தரமூர்த்தியாவர். “கரைக் கான் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனையே” என்பது அவர் பாடல். அடியை முடியாப் படைத்தோர் என்றது திருஞாவுக்கரசரை. திருநல்லூரில் அப்பர் திருக்கோயிலிற் கணவளரூம்போது சிவபெருமான் வந்து தம் திருவடியை முடியில் வைத்தனர் என்பது வரலாறு. அதற்கு அறிகுறியாக அவ்லூரில் திருவடிநிலை உள்ளது. தாழும்பு பிரமனுக்குச் சான்றூகவங்து பொய்க்கறியதென்பதும் அன்றமுதல் தாழும்புவை முடியிற் புனையாது விடுத்தார்

சிவபெருமான் என்பதும் பண்டை வரலாறு. மட்டு - தேன்-
ஐலைப்பூ - தாழைப்பூ. பனையோலையை சீளமாக ஒன்றுபோலச்
சேர்ப்பதை ‘வார்ந்து’ என்றார். பட்டா + ஐலை=பட்டோலை
வார்ந்து சேர்த்து பட்டோலை எழுதிக் கொள்ளப் பகர்ந்தோர்
எனக் கூட்டுக. பகர்ந்தோர் - மணிவாசகர். சிவபெருமான் ஒரு
மறையவர் போலுருவங் கொண்டு தில்லையில் மணிவாசகப் பெரு
மான் பால் வந்து நின்று பாவை பாடிய வாயாற் கோவைபாடுக
என்றிரங்து கோவைப்பா நானு றும் ஐலையில் வரைந்து கையெழுத்
திட்டுவைத்து மறைந்தனர் என்பது அன்னர் வரலாற்று நிகழ்ச்சி
இது தமிழ் விடுதாது ஆதவின் தமிழை முன்னிலைப்படுத்துச்
சொக்காதர்மிது காதல் கொண்ட தலைவி கூறுவதாகப்
பொருளமெந்துள்ளது. “தமிழே” என (கண்ணி 62)
வந்துள்ள விளியை முதலில் வைத்துப் பொருள் கூட்டுக. தமிழே
சங்கப்புலவர் இறையனாரும், தடாதகைப் பிராட்டியாரும்,
கணபதியும், பட்டவேஞும், சம்பந்தரும், சந்தராரும், நாவுக்கரைய
ரும், மணிவாசகரும் “எல்லாரும் நீயா யிருந்தமையால்”
(கண்ணி 15) எனக் கூட்டுக.

8 - 15: புட்டாதே.....யிருந்தமையால்

(போ - ரை.) தடைப்பாமல் குறையாத பெருமைத் தமிழ் மூன்றினையும் ஒதிய பெரிய முனிவனும், தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணத்தைக் கூறிய பழைய முனிவனும், குறையாத சொல்லமைந்த பாவின் நிலைமையைக் கொண்டு முதல்வன்பாற் செல்லும் உயிர்களை (அவற்றின் இயலை) பன்னிரண்டு நூற்பாவைக் கொண்டு முடித்த தூய்மை யுடையவரும், இருவிழிக் ளாகிய குற்றமில்லாத கவிதை பாடும் திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய முனிவர் யாவரும், குலத்தாலும் உற்ற சூழ்ச்சியாலும் நீங்காத உயிர்களைச் சாரும் வினைகளை யெல்லாம் தாம் சாற்றிய மந்திரம் என்ற நூலினால் நீக்கிய வல்லவரும், செந்தமிழிற் பொய்யடிமை யில்லாத புலவரென்று புலவர்களாற் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட உண்மைத் தொண்டராகிய சங்கப் புலவர்களும், ஜயதிகள் காடவர்கோன் என்பவரும், செம்மையான (திருத்தமான) சொற்களையூட்டய கழறிற்றறிவார் என்பவரும், பாடுவதற்கு அருமையான தெய்வ மொழிப் பாவலரும், ஆராய்தற்கு அருமையான கல்லாத மூடர்கட்குச் சிங்கம் போன்ற கல்வி கேள்வியிற் சிறந்த எல்லாரும் நீயாயிருந்தமையால்.

(வி - ம.) ஒல்கா - குறையாத. தமிழ் மூன்று - இயல், இசை, நாடகம். இவற்றை முதலில் ஓதியவர் அகத்தியர். தொல்லை+முனி=தொன்முனி. தொல்லை - பழமை. தொன்முனி: தொல்காப்பியர். அல்கா - குறையாத. மல்கா எனப் பிரித்து நிறையாத எனப் பொருள் கொள்ளலுமாம். திரம்-உறுதினிலை. பாவின் உறுதி கொண்டு, நிலைகொண்டு என்க. பதி - கடவுள். பசு - உயிர். கடவுள்பாற் செல்லும் உயிரைப் பண்ணிரண்டு நூற்பாக்களைக் கொண்டு அமைத்தவர். இவர் மெய்கண்ட தேவர். தலைவன்மேற் பாயும் பசுவைப் பன் னிரண்டுகயிற்றுற் கட்டியவர் என மற்றொரு பொருளும் வெளியே தோன்றிற்று. இதனைத் தொனிப்பொருள் என்பர். நேத்திரமகன். கண்ணுக் விளங்குங் கவிதைகள் பாடிய திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய முனிவர் என விரித்துக்கொள்க. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பாடிய ஒன்பதின்மூரையும் ஈண்டுக் கொள்க. திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனர், கருஞர்த்தேவர், காடவர் கோன் பூந்துருத்தி நம்பி, கண்டராதித்தர், வேணுட்டடிகள், திருவாலி அமுதனர், புருசோத்தம நம்பி, சேதிராயர் என்பவர். சாதி-குலம்; உயர்வு. தந்திரம் - தால்; சூழ்ச்சி. திருமத்திரம் என்ற நூலாற் சார்வினையை யொழித்த வல்லோர் எனக் கூட்டுக. இவர் மூலர். சங்கத்து மேலோர்: சங்கப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மர். கபிலர், பரனர், நக்கீரர் முதலியவர்கள் எனக் கொள்க. ஜயதிகள் காடவர் கோன்: சேத்திரத் திருவெண்பாப் பாடியவர். கழறிற்ற நிவார் சேரமான் பெருமாணுயனர். அயலார் கூறியவற்றை யெல்லாம் இருந்தவிடத்திலேயே அறியும் அறிவு இறைவனு வருளப்பட்டது ஆதவின் இவர் கழறிற்றநிவார் என்ற பெயர் பெற்றார். கழறிற்று - சொல்லியசொல். தெய்வ மொழிப் பாவலர் என்றது வள்ளுவரை. தேவர் எனவும் தெய்வைப் புலவர் எனவும் இவர் பெயர் வழங்குவதற்கிக். கல்லாதார்க்குச் சிங்கம் என்று சொல்லும்படி யிருக்கும் எல்லாரும் என்று விரித்துக் கொள்க. எனவே சங்கத்திருந்தோர் முதலாகத் தெய்வைப் பாவலர் இறுதியாகக் கல்லி கேள்விக்குரியர் எல்லாரும் நீயா யிருந்தமையால் எனத் தமிழ் மொழியை உயர்த்தினார் தமிழே யிருவமாக இருந்தனர் எல்லாரும்; நீ வேறு அவர்கள் வேரூத எண்ணற்கு இடனில்லை யென்பது கருத்து. “தமிழே” எனப் பின்னர் (கண்ணி 62) வருவதை முன்னர் வைத்துப் பெர்கு ஞரைக்க.

15 - 16 : சொல்லரும்.....போற்றினேன்

(பேர் - ரை.) புகழ் நிறைந்த எனக்கு வாய்த்த தெய்வமே உண்ணைக் கண்டு துதித்தால் என் குறைகள்

எல்லாம் நீங்கும் என்று கருதி நின் பொன் போன்ற திருவடிகளேயே புகலாகக்கொண்டு போற்றுகின்றேன்.

(வி - ம.) சொல் ஆரும் சொற்கள் நிறைந்த என்றும் ஒரு பொருள் கூறலாம். பொன் அடி அழகிய அடி எனவும் பொருள்தரும். போற்றினேன் - வணங்குகின்றேன்; துதிக் கின்றேன். இது பின்வருமாறு துதிப்பதை யுணர்த்தியதாம்.

16 - 19 : பன்னியமென்.....வந்தாய்

(போ - ரை.) நெருங்கிய மெல்லிய பஞ்சியால் நூற் கப்படாத நூலே! பலரால் நெருடப்படாத பாவே! கிழிந்து குறைந்து அழுக்குப்படாத இயல்புள்ள கலையே! மிஞ்சிய நிறம் தோயாத செந்தமிழே! சொல்லினை ஏராகக்கொண் டுமும் புலவர் மனம் கருகாது சொல்லை விளைக்கும் செய்யுளே! ஒரு குலத்தினும் பிறவாமல் இறவாமல் உயர்க் குமிராக நின்றூய். வந்த குலங்கள் ஜந்தாகவும் தோன்றி வளர்ந்தாய்.

(வி - ம.) பஞ்சி - பஞ்ச. பன்னிய : சொல்லிய எனலுமாம். நெருடுதல் - தடவதல். நூல் அறுந்தபோது நாவில் நக்கிக் கையால் உருட்டிப் பொருத்திப் பரப்புவது பா. கலை - ஆடை, உடை. கிழிதலும் குறைதலும் அழுக்குப் படிதலும் கலைக்குப் பொருந்திய இயல்பு. நூல்களுக்குப் பலவகை நிறம் தோய்ப்பது இயற்கை. செய்யுள் - பாட்டு; விளைசிலம். பிறந்தும் இறந்தும் வருகின்ற மக்கள் குத்ததிற் பிறவாதும் இறவாதும் உயர்க்குள் ஞாயிராய்ப் பிறந்துவருகின்றூய். குலம் பிறப்பில் இல்லையெனினும் பின் ஜந்து குலமாகவும் வந்து வளர்ந்தாய். ஜந்து குலம் என்றது, ஜந்து பாக்களை : வெண்பா, அகவல், கவிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்பன அவற்றின் பெயர். தமிழே! நீ நூல் எனவும் பா எனவும், கலை எனவும், செய்யுள் எனவும், பெயர் பெற்றூய்; ஆயினும் அவற்றின் பண்பு நினக்கில்லை; நீ தனிப் பண்புடையாய் என்க. சொல்லேருமூவர் - புலவர். சொல்லினை ஏராகக் கொண்டுமுது பொருட்பயனை மக்கள் மனத்தில் விளைப்பவர் என்ற காரணம் தோன்றிற்று. “சொல்லேருமூவர் பகை” (திருக்குறள் 872) இந்தாலிற் சொல்லேருமூவர் எனப் (கண்ணி 64) பின்னும் வருவது காணக். சொல் நெல் எனவும் பொருள்படும்; ஆதவின் உழவரகம் தீயாது நெல்விளைகின்ற வயலே என மற்றுமொரு பொருள் வழங்குவது காணக்.

19 - 22 : இருநிலத்து.....பிறந்தாய்

(பொ - ரெ.) பெருமை தங்கிய புவியிற் புண்ணியம் வாய்ந்த உந்தியிடத்தில் காற்றுத் தங்கிப் பின் வாக்கு ஆகிய சூற் கொண்டிருந்து தலையும் கழுத்தும் மூக்கும் மார்பும் ஆய நான்கிடத்தினும் சார்ந்து உடமுடும் நாக்கும் பல்லும் கெடாத மேல் வாயும் ஆய கருவிகளால் வடிவமாகித் தலையினின்று மீண்டு ஏற்குமாறு முதலெழுத்து முப்பதாகவும் சார்பெழுத்து இருநூற்று நாற்பதாகவும் நன்றாகப் பிறந்தாய்.

(வி - ம.) புண்ணியம் - அறம்; தூய்மை. புண்ணியஞ்சேருந்தி என்றது நிறையுயிரின் உந்தியை. முற்செய்த புண்ணிய மூடையவரே எண்வகை யிறுப்புக்குறை நிங்கிப் பிறப்பார் என்ற கருத்தினை யுட்டகொண்டது. உறுப்புக் குறைவில்லா உடம்பின் உந்தி எனக் கொள்க. உறுப்புக் குறைவுடைய உடம்பின் உந்தியினின்று வளி மேலெழுதும் எழுத்துவடிவமாகத் தோன்றுது என அறிக. பவணந்தி முனிவர் “நிறையுயிர் முயற்சியின்” என்றதும் அக் கருத்தினை விளக்கும். வளி - காற்று. இது உதானன் என்ற காற்றினெண்ணாக்கும். பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனப் பத்துவகை எனவும், அவைகள் இன்ன இன்னவிடங்களின் நிற்கும் எனவும்; உதானன் என்னும் காற்று உந்தியில் நிற்கும் என்றும் காற்றினியல் கூறும் தத்துவ நூல்கூறுவது காணக. உந்தி - கொப்புழ். “உந்தியிற் ரேஞ்று முதான வளிப்பிறந்து, கந்தமலி நெஞ்சதலை கண்டத்து-வந்தபின், நாசிநாவண்ண மிதழெழியிறு மூக்கெனப், பேச மெழுத்தின் பிறப்பு” என்பர் நேமிகாத நூலுடையார். “நிறையுயிர் முயற்சியினுள்வளி தூரப்ப, வெழுமணுத் திரஞ்சுக் கண்ட முச்சி, மூக்குற் றிதழ்காப் பல்லணத் தொழிலின், வெவ்வே ரெழுத்தொலி யாவ்வரல் பிறப்பே” என்ற நன்னூற் கருத்தும் நோக்குக. வாக்கு நான்கு வகைப்படும்; பரை, மத்திமை, வைகரி பைசங்கி என. நன்னூ விலக்கணத்தின்படி சார்பெழுத்து முங்கூற்றற்றுபத் தொன்பதாம், தொல்காப்பியத்தின்படி மூன்றாம், உயிர்மெய் யெழுத்துக்களைக் கூட்டினும் இருநூற்றுப் பத்தொன்பதாம். இந்நூலாசிரியர் இலக்கண விளக்கம் என்ற நூலிற் கூறியபடி தொடுகை காட்டினர். அந்நூலுள் உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினைறு; உயிரளபெடை 7, ஒற்றனபெடை 11, குற்றியலுகரம் 1, குற்றியலிகரம் 1, ஆய்தம் 1, ஜிகாரக் குறுக்கம் 1, ஒளகாரக் குறுக்கம் 1, மகரக் குறுக்கம் 1 எனப் பகுத்துத் தொகுத்து இருநூற்று நாற்பது என எண்ணிய

முறையறை (சூத். 5). எழுத்துக்களின் பிறப்பு மக்கட் பிறப்புப் போல வெளிப்படுமாறு வனிதரித்து, சருப்பமாய், வண்ணத்துருவாய்த் தலைதிரும்பிப் பிறந்தாய் என வமைத்திருக்கும் சொன்னயங்காண்க.

22 - 27 : மேற்படவே.....படிப்பிப்பாருண்டோ

(போ - ரை.) இவ்வாறு நீ பிறந்ததற்கு மேற்பட்டு எண் முதலாகச் சொல்லும் பன்னிரண்டு பகுதிகளாகச் செய்து மண்ணுலகிற் பிறந்த முதன்மையுடையோர் வளர்க்குங் காலத்தில் ஆசிரியர்கட்குக் கண்மணிபோல் விளங்கிப் பள்ளிக்கூடத்தில் அசையாம் பலப்பல தொட்டில்களிற் படுப்பித்துச் சிறுவர் கூடித் தள்ளித் தாலாட்டி உள்ளிடம் விளங்கும்படி மஞ்சளாற் றேய்த்துக் கழுவி மையிட்டு மூன்று பாலும் மிகுதியாகப் புகட்ட உயர்ந்து வளர்ந்தாய். மைந்தர் களையே பத்துப் பருவமாக்கி நீ வளர்க்கின்றூய்; அத்தகைய இயல்பு வாய்ந்த நின்னை யொருவரால் வளர்த்துவிடக் கூடுமோ? கூடாதன்றோ? முதலில் நினைக்கும் கல்வி யெல்லாம் நின்பாலே யுள்ளனவென் வுணர்ந்து நின்னைப் படிக்கும் இயல்புடையவரே மணிதர் எல்லாரும். உனக்குச் கற்பிப்பவர் ஒருவருண்டோ? இல்லை.

(வி - ம்.) எண் முதலாக ஈராறு பருவம் என்றது : “எண் பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை, முதலீ நிடைக்லை போலி யென்று, பதம்புனர் பெனப்பன் னிருபாற் றதுவே” என நன்னாலார் எழுத்திலக்கணம் பண்ணிரு பகுதியுடையது எனப் பிரித்தமையைக் குறித்தது. மன் முதலோர் என்பதை மண்ணி ஹள்ள முதன்மையுடையார் என விரித்துப் புலவர்க்குப் பொருத்துக் கூடுதலாக அசை என்பது எட்டுச் சுவடிகளைத் தூக்கும் பலகையாம். அசையாம் தொட்டில் என உருவகமாகக் கொள்க. தால் ஆட்டி - நாவினால் அசைத்து. (ஒலித்து). அ. ஆ, இ, ஈ என ஒலிப்பதைக் காட்டிற்று. அஃது, பண்டைக் காலத்து எட்டுச் சுவடிகளில் எழுத்தெழுதி அவை நன்கு விளங்குவதற்கு மஞ்சளையரைத்துப் பூசுவதும் வழக்கமாம். இக்குருத்துக் குறிப்பால்விளங்க “மஞ்சட் குளிப்பாட்டி மையிட்டு” என்றார். மையிடுதல் - கரிப்புசதல் முப்பால் : அறம், பொருள், இன்பம் என்ற பொருள்களை. சிறுவர்கட்கு ஊட்ட அதன்லோ பெருகினை யெனத் தமிழ்க்குக் கொள்க. மைந்தர் - மஞ்சர்

எனப் போவியாய் சின்றது. மைந்தர் என்றது ஆண் பெண் என்ற குழங்கதகளை. பத்துப் பருவம் இட்டு வளர்த்தாய் என்றது, காப்புப் பருவ முதலாகக் கூறும் பத்துப் பருவங்களையும் இயற்றிப் பிள்ளைத் தமிழ் என்ற பேரிட்டு ஆடவர் பெண்டிர் என்ற மக்களைப் புகழால் வளரும்படி செய்தாய் என்ற கருத்தினையுட் கொண்டது. தமிழை வளர்க்கின்றேன் என்று கூறுவது பொய் யுரையும் புனைந்துரையுமாம் என்பது விளங்க “உன்னை வளர்த்து விட வொண்ணுமோ” என்றார், நினையும் படிப்பு-எண்ணுங் கல்வி, கலை. எல்லாம் : எல்லாவற்றையும் உணர்வதற்கு எனச் சொல் வருவித்துக் கொள்க. மக்களை வளர்ப்பது போல வெளியே பொருள் தோன்றுமாறு பருவஞ்செய்து வளர்க்கு நாள், தொட்டிலிற் கிடத்தி, தாலாட்டி, மஞ்சட்டுளிப்பாட்டி, மையிட்டு, முப்பாலும் மிகப் புகட்ட நீ வளர்க்காய் என்ற சொற்சவை காண்க. முப்பால் என்பதும் பிள்ளைகட்குப் புகட்டும் தாய்ப்பால், பசுப்பால், ஆட்டுப் பால் எனப் பொருள் தருமாறு புணர்த்திருப்பதும் காண்க.

27 - 34 : புனைதருநற்று.....மகிழ்ந்தாயே

(போ-ரை.) அணிசெய்கின்ற செய்யுட்குரிய சொற்கள் நான்கும், உயர்ந்த கெந்தமிழ்ச் சொற்கள் நான்கும், மெய்யாகிய உட்பொருளில் எழுவகைத் திணைகளும், குற்ற மில்லாத எழுத்து முதலாகிய யாப்பின் உறுப்புக்கள் எட்டும், அலங்காரம் முப்பத்தைஞ்தும் இயைந்து வேறு பட்டுப் பேரழகு வாய்ந்த மாப்பிள்ளையாகிக் குலமாகிய அப்பாவின்கண் அமைந்த செப்பலோசையும், அகவ லோசையும், துள்ளலோசையும், தூங்கலோசையும் ஆகிய பண்கள் பட்டத்துத் தேவியராகவும், உயர்ந்த மனத்தாலாய்ந்த ஐந்து கருவிகளைப் பெற்ற நூற்று மூன்றுகிய பண்களும் பின்னர் வரைந்த மணப்பாவையராகவும் கொண்டு மதிக்கப்படும் நல்ல ஆதரவால் ஒன்பது சுவையாகிய மக்களைப் பெற்றெடுத்தாய், பெருமையாகிய வாழ்வினைப் பெற்றுய்; பொருந்தி நின்னைவிட்டு நீங்காத பண்கள் முதலாகிய பெண்டிர்களொடும் பிள்ளைகளொடும் நாடகமாகிய பெண்கள் கொலுவில் வீற்றிருக்கப்பெற்றுய். உலகத்தோர் புகழும்படி தாழ்வில்லாத பதினெட்டு வகைச் சிறப்புக்களாகிய வாழ்வெல்லாம் நோக்கி மகிழ்ந்தாய்.

(வி - ம.) மக்கள் பிறந்து வளர்ந்து அணி முதலியவை புனைந்து மனமகனாகிப் பெண்களை மனாந்து காமக்கிழத்தியரையும் மனாந்து மக்கட்டபேறு பெற்றுப் பின் உலக வாழ்வில் இன்பங்கண்டு மகிழ்ந்திருப்பது போலத் தமிழும் பிறந்து வளர்ந்து பின்னர் வாழ்வு கண்டு மகிழ்ந்ததாக உருவகப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர். முன்னர் வளர்ச்சி கூறி முடித்தார். மாப்பிள்ளையாய்ப் பெண்களை மனாந்து மகப்பேறு பெற்று வாழ்வுபெற்ற முறை எண்டுக் கூறுகின்றார். தமிழ் மொழியை மாப்பிள்ளையாக உருவகப் படுத்தி அதற்கு அணிகளாக்கினர்; செய்யுட் சொல் நான்கு, செந்தமிழ்ச் சொல் நான்கு, பொருளில் உள்ள எழுவகைத் திணைகள், எழுத்து முதலிய யாப்புறுப்புக்கள் எட்டு, அலங்காரம் முப்பத்தைந்து ஆசிய இவற்றை. பேதியா-பேதித்து; வேறுபட்டு. பல்வகை யணிகலம் புனைத்தனல் வேறுபட்டுப் பேரழகுடைய மாப்பிள்ளையானது தமிழ் என்பது விளங்கிறது. செய்யுட் சொல் நான்காவன :—“இயற்சொல் திரிசொல் திசைச் சொல் வடசொலென், ரணைத்தே செய்யு ஸீட்டச் சொல்லே” என்பதனை லறிக. செந்தமிழ்ச் சொல் நான்காவன : பெயர், வினை, இடை, உரின் என வகுத்த சொற்கள். மெய்யுட்பொருள் என்றதை தமிழ்மொழியின் உடலுள் அமைந்த பொருள் எனக் கொள்க. உண்மையாகிய அதனுள்ளிருக்கும் பொருள் எனக் கொள்ளுமாம். அகம் புறம் என்ற பொருளியலில் வகுத்த எழுவகைத் திணைகள். அகத்திற் குரியவை கைக்கினை, குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் பெருந்திணையென்பன, புறத்திற் குரியவை வெட்சி, காஞ்சி, வஞ்சி. உழினை, நொச்சி, தும்பை; வாகை என்பன. எழுத்து, அசை. சீர், தளை, அடி, தொடை, ஒசை, இனம் என்பன யாப்புறுப்புக்கள் அலங்காரம் முப்பத்தைந்தாவன தன்மை யணிமுதற் பாவிக மிறுதியாகத் தண்டி யலங்கார நூலிற் கூறப்படுவனவாம். செப்பலோசை வெண்பாவிற் குரியது. அகவலோசை அகவற்பாவிற் குரியது. துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்குரியது. தாங்கலோசை வஞ்சிப்பாவிற்குரியது. இங்கான்கு பண்களையும் தமிழ் மனமகனுக்குப் பட்டத்து மனைவியராக உருவகப்படுத்தினர். தோகையர் - மயில்போன்ற சாயலுடையவர் என்ற காரணப் பெயர்; இஃது இடுகுறி யளவாய்ப் பெண் என்ற பொருள் தந்தது. மனத்தெண் கருவி ஜுந்து என்றது, தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, நரம்புக்கருவி மிடற்றுக் கருவி என்பவற்றை. மனத்து எண்கருவி என்பதை மனத்தால் எண்ணப்படும் கருவியென்றாலும், மதிக்கப் படுங் கருவி யென்றாலும் பொருள் கொள்க. ஈன்றிடம் - பெற்ற. இடு : துணைப் பகுதி. ஜுங்கருவிகளுக்குடிப் பெற்ற தூற்று மூன்று பண்கள் என்க. இசையரங்கில் ஜுவகைக் கருவிகளும் அமைத்துப் பாடுமுறை சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்ற காதையிற்

காண்க. குரல், துத்தம், கைக்களை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்ற ஏழிசைகளையும் “பன்னிரு காற்றிரிக்கப் பன்னிரு பாலை பிறக்கும்” எனவும், “பன்னிரு பாலையினாற் தொண்ணாற் ரென்றும் பன்னிரண்டுமாய்ப் பண்கள் நூற்று மூன்றாற்றஞ்சுக் காரணமாமெனக் கொள்க” எனவும் அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பது அறிக. (அரங்கேற்று காதை எ0 - கச உரை.) கல்யாணப் பாவையர் - வதுவைக்குரிய பெண்கள். ஒரு தலைவுக்கு மனைவியர் சிலர் என்பதும், பின் முறையே அவன் காமக் கிழுத்தியர் காதற் பரத்தையர் பலரை மனங்து வாழ்வான் என்பதும் இலக்கிய மரபு. நம்பியகப் பொருளில் “காதற் பரத்தையர், காமக் கிழுத்தியர்” எனவும், “அவருளும் வரைதற்குரியோருளே’ எனக் கூறியிருப்பதும் காண்க. எனவே நூற்று மூன்று பண்களும் மணமகனுக்குப் பின்முறை வதுவைப் பெருங்குலக் கிழுத்தியர் எனக் கொள்க. “பாடுமிசை யெல்லாமுன் பாவை யாரச் சேர்த்தாய்” என்பர் (164) பின்னும். இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழில் நடுஇன்ற இசை சிறப்புடையது ஆதவின் பண்களையெல்லாம் பெண்களாகக் கொண்டார்; பெண்கள் உடற்கு இன்பஞ்சருவது போலப் பண்கள் செவிக்கின்பஞ்சருவது குறித்து. என்கொளும் - மதிப்புப் பெற்ற. தாரகம் - ஆதாரம். கவரசம் - ஒன்பது சுவை. இவை பண்கள் என்ற பெண்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிறந்த பிள்ளைகள். வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, சாந்தம் என் பன பெயர். பண்களுடன் பாடியபோதான் சுவை தோன்றும்; பண்களின்றிச் சுவை தோற்றுவித்தல் இயலாது. நன்மகப் பேறு பெற்றவரே பெருவாழ்வு பெற்றவராவர் என்பது தோன்றப் “பெற்றுய் பெருவாழ்வு பெற்றுயே” என்றார். மூற்கூறிய பெண்கள் பிள்ளைகளுடன் நாடகமாகிய கொலுவில் வீற்றிருக்கப் பெற்றுய் எனக். நாடகத்தைக் கொலுக்குடமாக உருவகம் கொள்க. பெண்கள் கூடிய கொலு என அடையாக்குக. பெண்கள் மிகுதியாகக் கூடிய கொலு “பெண் கொலு” என்க. கொலு - அரங்கு, நாடக மேடை. அட்டாதசம் - பதினெட்டு; அட்டம் - எட்டு; தசம்-பத்து. எட்டுடன் சேர்ந்த பத்து என்க. வண்ணை - வருண்ணை என்ற வடமொழியின் சிதைவு. சிறப்பு என்பது பொருள். மலை, கடல், நாடு, நகர், பெரும்பொழுது ஆறு; சிறபொழுது ஆறு, சூரியன் சந்திரன் ஆகியவை. காப்பியங்களில் வருணிக்கப்படுவன் பெரும்பாலும் இவை. “மலைகட னுடு வளாக்கர் பருவ, மிருச்டார்த் தோற்றமென் றினையன் புனைந்து” என்றார் தண்டியாசிரியரும். தமிழே நீ இத்தகைய சிறந்த வாழ் வெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தாயே என்று தமிழின் சிறப்புரைத்தார். இங்குணம் உருவகம் செய்த அருமை நனி பெரிதும் போற்றிப் பாராட்டற்பாலது.

34 - 41 : ஆழநெடுங்கள் பார்வேந்தோ

(பொ - ரை.) ஆழமான நீண்ட அழகுடைய வையை யாற்றி வென்னுடைய அன்பார் சிவபெருமான் மேற்பட்ட கொடிய பிரம்படியைச் செங்கோல் போல ஏற்றுக் கொண்டாய்! அடங்காத வலிமையுள்ள எமது மன்னனே, பத்தென்று கூறுந் திசைக்குள்ளே நின்னூட்சி செல்லாத இடமொன்றுண்டோ! இங்கே யுன் தேசம் ஐம்பத்தாறில் வழங்கும் திசைச் சொற்கள் பதினேழும் குற்றமற நீ அரசு புரியவைத்த குறுஙில் மன்னர்களோ! அலைவீசுகின்ற மேல் கடலும் கீழ்கடலும் முதன்மையான தென்குமரியாறும் வடவேங்கட மலையும் எல்லையாக வகுத்தாய். இவற்றின் நடுவேயிருந்த தென்பாண்டி முதல் புனரை முடிவான பன்னிரண்டு நாடுகளும் அத்தமிழ் நாட்டின் பகுதிப்பட்ட நாடுகளோ! அநந்தாக்களுள் வையை, கருவை, மருதாறு, மருஞூர் இவற்றின் நடுவே அரசே நீ வாழும் அரண்மனை யுள்ளோ! மூவேந்தரை ஊர்தியாகக் கொண்டு மூன்றுலக கழும் போய்ச் சுற்றிவந்த பாவேந்தனே! நீ பெரிய பார் வேந்தனே! (நான்றியேன்)

(வி - ம.) கோலம் நீர்க்கரையுமாம். செங்கமிழின் பொருட்டு மணிவாசகப் பெருமான் பாடல் கேட்டிரங்கிச் சிவபெருமான் மன்ன சுமக்க வந்தமையாற் பிரம்படியைத் தமிழ் ஏற்றுக்கொண்ட தாகக் கூறினர். தமிழ்ப் பற்றுடையார் சிவபெருமான் ஆதவின் மணிவாசகருக்காகப் பிரம்படிப்பட்டார் என்பது கருத்து. மேல் கீழ் என்ற இடங்களை எட்டுத்திசையுடன் கூட்டப் பத்தாம். செங்கோல் என்பது ஆட்சியைக் குறித்தது. மொழியாட்சி தமிழ் மொழிபேசாத திசையைந்து மின்று என்பது கருத்து. ஒரு காலத்தில் இங்நாடு ஐம்பத்தாறு தேசங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன வென்பதும் அவற்றுள் தமிழ்மொழி வழங்கும் நாட்டினைச் சார்ந்தன பதினேழு எனவும் தோன்றுகின்றது. “சிங்களஞ்சோனாகஞ்சாவகஞ்சீனம் துளுக்குடகங், கொங்கணம் கண்ணடங் கொல்லங் தெலுங்கங் கவிங்கம்வங்கம், கங்க மகதங் கவுடங் கடாரங் கடுங்குசலங், தங்கும் புகழ்சேர் தமிழ்குழம் பெரும் புவிதா மிவையே” என்பதனால்றிக. பதினேழு நாட்டு மொழிகளும் உனக்குச் சிற்றரசரோ என்றார், நெருங்கிய தொடர்புடைய மொழிகளைக் கருதி. மன்னியர் - மன்னர், அரசர். கோக்குமரி என்று தலைமையான குமரியாற்றினை. “வடவேங்கடங்

தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்க்குறு நல்லுவலகம்” எனத் தொல் காப்பியத்திற் பாயிரம் வகுத்தபடியிது. குடக்கு - மேற்கு-குடக்குக் கடல் குடகடல் என்று புனர்ந்து சின்றது. வடவரை-வடக்கின்கண் உள்ள மலை. இது குறிப்பால் வேங்கடத்தையுணர்த்திற்று. முன்னுறும் - நினைக்கின்ற; கருதுகின்ற. “தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்டுழி, பன்றி யருவாவதன் வடக்கு - நன்றூய, சீதமலாடு புனரை செந்தமிழ்சே ரேதமில் பன்னிருநாட் டெண்” எனக் கூறியவற்றைத் தென்பாண்டி முதற் புனரைருன பன்னிரண்டு எனப் பகர்ந்தார். அப்பால் + நாடோ. அப்பகுதியினுட்பட்ட நாடோ. ஜை - அரசனே இது விளி. வையை யாற்றின் வடக்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருத யாற்றின் தெற்கும் மருவூரின் மேற்கும் ஆகிய எல்லையையுடைய கடுவிடத்தை “நடுவே” என்றார். இஃது செந்தமிழ் நாட்டெல்லை யென்பது. கருவை - கருவூர். இவ்வெல்லை “அவற்றுள், இயற் சொற்றுமே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் முதலிய உரையாசிரியர் கூறியபடியாம். மூவேந்தர் : சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்ற தமிழ் நாட்டரசர். வாகனம்-ஜடர் தி-அம்மன்னர் வாயிலாகத் தமிழ்மொழி எங்கனும் சுற்றிவந்தது என்பது கருத்து. இமயமுதற் குமரிவரை ஒருமொழி வைத்துல காண்ட சேரலாதன் எனவும், திருக்கைலாயான் சென்று ஞானவலா அரங்கேற்றினர் சேரமான் பெருமானுயனார் எனவும் வரலாறு தோன்றுதலால் “மூவுலகும் போய்வுளைந்த பாவேந்தே” என்றார். பெரிய பார் வேந்தோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம் வியப்புப்பொருளைக் காட்டிற்று. மன்னியரோ, பானுடோ, அரண்மனையோ என்ப வற்றிலுள்ள ஒவும் அன்ன. நீ பேரரசனாக இருப்பதனால் உனக்குக் கீழ்ச் சிற்றரசரும் பன்னிரண்டு நாடுகளும் உள், அரண்மனையும் நடுவெபுன து, நின் செங்கோல் செல்லாத திசையும் இல்லை எனப் பொருள் கொள்க. மூவேந்தர் மன், வின் பாதலம் என்ற மூன்று வகங்களிலும் சென்றபோது தமிழும் அவர்களுடன் சென்றது என்க. சோழன் கிள்ளி பாதலத்திற் சென்று நாககண்னியை மணந்ததும், முசுகுந்தன் விண்ணுலகு சென்று அசுரர்களை வென்று தேவர்களைக் காத்ததும், நிலங்தருதிருவிற் பாண்டியன் மேலுலகு சென்று தேவர் அசுரர் பகையைத் தீர்த்ததும், சேரர் களிற் சிலர் வானளவும் சென்று வென்று வானவரம்பன் என்ற பெயர் பெற்றதும் இவைபோன்ற வரலாறுகள் தமிழ் நாட்டரசர் மூவுலகுஞ் சென்றனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. பத்துத் திசையும் தமிழரசன் செங்கோல் சென்றது வரலாறுகளால் உணர்க.

41 - 49 : காவேந்து.....வரழ்ந்தே

(பேர் - ரை.) கற்பகத்தருவை யேந்திய விண்ணுலகத் தேவர்களுங் காண்பதற்கு அருமையான நான்கு வேதங்கள்

ஆகமங்கள் எல்லாம் உனக்குப் புரோகிதர் போலும், புண்ணியனே! அளவற்ற நல்ல பெருங்காப்பியங்களும் நாடகங்களும் அலங்காரங்களும் ஆகிய நூல்களெல்லாம் உன் னுடைய நண்பர்கள் போலும், மொழிகட் கரசனே! பழையான இவ்வுலகத்திற் சார்ந்தவர்களைக் காக்கும் வேந்தனே! சாத்திரங்களெல்லாம் உன் பூமியைப் புரக்கும் படைத்தலைவர்கள் போலும். வீரர்கள் நடுங்கத்தக்க போர் வரலாறு கொண்ட பாரதம் என்ற நூலும் பதினெண் புராணங்களும் உன்னுடைய படைகளோயாம். சிறப்புடைய பாடலே! உன்னைப் பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் அக்கரவர்த்தி யென்று சொல்லா மென்பார்; இப்பூவுலகிற் சக்கரவர்த்தி யும் நீதானன்றே? சக்கர முன்னர் எந்தி நெடுந்தேர் மேலேறிச் சுழிகுளம் இறங்கி நீந்தி, ஒரு கூடம் நிறைந்த சதுக்கத்தில் வந்தமர்ந்து, இனிமை பரவும் மாலைமாற்றினையனிந்து, சூழுஞ் சுதுரங்க சேனைகளும் விளங்க நன்மையாகி முரசமுழங்க முடிவேந்தர் சூழ உயர்வான சங்கப் பலகை மேலிருந்து வாழுங்து.

(வி - ம.) கா - கற்பகம், எந்திய விண் என அடையாக்குக். இருக்கு, எசர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்கள். ஆகமங்கள் காமிக முதல் வாதுளம் இறுதியாகவள் இருபத் தெட்டு. இவற்றைத் தமிழ்ப் பேரரசனுக்குப் புரோகிதர் ஆக்கினர். காப்பியம் நாடகம் அலங்காரம் இவற்றை நண்பாக்கினர். சாத்திரங்களைப் படைத் தலைவராக்கினர். பாரதமும் புராணங்களும் படைகள் ஆம் என்றனர், தமிழ் மொழிக்கு இவைகள் துணையாகி யடுத்து விற்றலால். அக்கரவர்த்தி - எழுத்துக்களின் வழிவருவோன். அக்கரவர்த்தி - அக்கரவர்த்தனம் என்ற சொல்லணிக்கவியினிற்பவன். அக்கரம் - எழுத்து. எழுத்து வருத்தனம் என்பது சித்திரகவியிலொன்று. சக்கரவர்த்தி - சக்கரத்தி லமைக்கும் பாடலாகிய சித்திரகவியினிற்பவன். நான்காரைச் சக்கரம், ஆரூரைச் சக்கரம், எட்டாரைச் சக்கரம் என்ற சித்திரப் பாடல்களில் வைத்த மூறைப்படி எந்தப்பட்டுச் சக்கரத்தின் வழிச் சென்று பின் தேரின்மேலேறி எனக் கொள்க. சுழிகுளம் என்பது ஒரு சொல்லணி: அஃதமைந்த பாவினிற்பதை நீந்தி என்றார். கூடசதுக்கம், மாலைமாற்று, சதூரங்கபந்தம், முரசபந்தம் இவற்றின் பெயர் தோன்றுமாறும் ஒரு சக்கரவர்த்தி வருமாறும் ஆக இருபொருள் தருவதையறிக. சுழிகுளம் - நீர்சுழிக்கின்ற குளம் எனக் கொண்டு அரசன் அதில் நீந்தி வருவன் என்பது

தோன்ற நின்றது. சதுக்கம் - நாற்சங்தி. போந்து - வந்து. நாற்சங்தி வழிவந்து என்பதொரு பொருள். சதுரங்கம் - நால் வகைப் படை. அவை யானை, தேர், குதிரை, காலாள். இவை விளங்க என்பது ஒரு பொருள் சதுராய் - நலமாய், சூழச்சியாய். முரசம் கறங்க - பேரிகை முழங்க. மாலைமாற்று - மாற்றுமாலை; பலவேறு வகைப்பட்ட மாலைகள். வரம் - மேன்மை, உயர்வு. சங்கம் - சங்கப்பலகை. முடிவேங்தர் சூழச் சங்கப்பலகையின்மேல் இருந்து வாழ்ந்து என்க. சக்கர முன்பேங்தி என்பது முதல் முரசங் கறங்க என்பதுவரை தமிழின் இயலுக்கும் அரசன் செயலுக்கும் ஏற்றவகை சொற்றெடுக்களைப் பொருத்தியிருப்பது காண்க. “கோழுத் திரியே கூடசதுக்கம், மாலை மாற்றே எழுத்து வருத்தனே, நாக பந்தம் வினாவத் தரமே, காதை கரப்பே, கரந்துறை செய்யுள், சக்கரம் சூழிகளும் சருப்பதோ பத்திரம், அக்கரச் சதகமு மவற்றின் பால்” எனச் சித்திரகவியின் பெயர் கூறியிருத்தல் காண்க. உரையாசிரியர் விளக்கமும் எடுத்துக் காட்டும் ஆய்ந்தால் சித்திரப்பாவின் அருமை பெருமை தெரியும்.

49 - 56 : அருள்வடிவாய்.....●...கீழ்க்கணக்கும்

(போ-ரை.) சிவபெருமான் திருவருளின் உருவமாகி யுயர்ந்த புகழ்பெற்ற மூவரும் பாடிய ஒருபா ஒருபங்தும், அப்பதிகங்களை யுரைத்த வாதவூராளி பாடலும், உயர்ந்த அம்மணிவாசகர் கூற்றுக்கச் சிவபெருமான் எழுதிய திருக் கோவையார் என்னும் நூலும், குற்றமில்லாத அம்மையார் பாடிய சொல்லாகிய இரட்டைமணி மாலையும், தளிவு பொருந்த எல்லார்க்கும் பற்றுகிய இலக்கண நூற் சூத்திரங்களும், அவற்றையறந்து கற்ற புலவர்கள் பாடி வழங்கிய ஐம்பெருங்காப்பியங்களும், அரசாங்கக்குரியனவாக எண்ணப் பட்ட நாடு நகர் முதலிய பதினெட்டுவகைச் சிறப்புக்களும் தெரியுப்படி பாடப்பட்ட பெருமை மிகுந்த பெருங்காப்பியங்களும், தில்லையையடைந்து இன்புற்ற சேரமான் அரங் கேற்ற அம்பலத்தான் மகிழ்ந்து கேட்டு அன்புற்ற பொன் வண்ணத்தந்தாதியும், முன்னரே அன்னவர் பாடிய பெருங் தமிழ் நாலாகிய மும்மணிமாலையும், பட்டினத்தார் பாமாலை யாகக் கோத்துச் சிவபெருமானுக்கணிந்த மும்மணிக் கோவையும், சான்றேர்கள் தந்த பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் கெடுதல் இல்லாத கீழ்க்கணக்கும்.

(வி - ம.) மூவர் : ஞானசம்பந்தம், நாவுக்கரசர், சுந்தரர் என்ற மூவர்; இவர்களே அருள்பெற்றுயிர்ந்து புகழ்பெற்றவர் ஆதலின். ஒருபா ஒருபல்து என்றது, ஒருவகையான பாவிற்கு ஒரு பத்துப் பாடல் பாடிய பதிகத்தை யுணர்த்தியது, சிலபுதிகள் களில் ஒன்று இரண்டு கூடியும் குறைந்தும் இருப்பினும் பெரும் பாலும் பத்துப்பா அமைந்திருப்பது நோக்கி ஒருபல்து என்றார். ஒருபாவில் ஒருபல்து என்க... தேவார முழுவதையும் குறித்தது இது. ஆங்கு : அசை. அவை - அப்பதிகங்களை. வாதஞ்சாளி - திருவாதஞ்சாளி பிறந்து நம்மை மாட்கொண்டவர் : மாணிக்க வாசகர், சொல்லும் - திருவாசகம் என்ற நாலும். சிவபெருமான் தில்லையில் ஒரு மறையோராய் வந்து பாவை பாடிய வாயாற் கோவை பாடுக என்று வேண்டி நின்று மணிவாசகர் கூறக் கோவை நானு ரும் எழுதித் “திருச்சிற்றம்பலமுடையான்” எனக்கையெழுத்திட்டு வைத்து மறைந்தார் என்ற வரலாறு தோன்ற “அவன் கூற்று யரினமுதுக் கோவை” என்றார். தாய் என்றது காரைக்காலம்மையாரை. அம்மையே என்று சிவபெருமான் அழைக்கும் பெருமையுடையவர் என்பதைக் காட்டியது. மாற்று-சொல். பதினேராங் திருமுறையில் உள்ள திருவிரட்டைமணி மாலையெனக் கொள்க. இலக்கண நூற்பா என்றது தொல்காப்பிய முதலிய பல இலக்கண நூல்களினுள்ள சூத்திரங்களை யெல்லாம் குறித்தது. சூத்திரங்கள் எனவே அவற்றுலமைந்த எல்லா விலக்கண நூல்களையும் எடுத்துக் கூறியதாயிற்று. “நூற்பா வறிந்து” என்றது, மேற்கூறிய இலக்கண நூல்களையாய்ந்து என்ற பொருளாத் தந்தது. அகரச் சுட்டு வருவித்துக் கொள்க. சிவக சிந்தாமணி, சிலபுதிகாரம், மணிமேக்கலை, வளையாபதி, குண்டல கேசி என்பவற்றைப் ‘பஞ்ச காப்பியம்’ என்றார். கொற்றவர் - மன்னர். பெருங் காப்பியங்களில் பாட்டுடைத் தலைவரை மன்னாக வைத்து நாடு, நகர் முதலிய பதினெட்டுவகைச் சிறப்புங் கூறுவது வழக்கம் ஆதலின் ‘கொற்றவருக்கெண்ணிய’ என்றார். மற்றவர் எவர் தலைவராயினும் பதினெட்டுவகைச் சிறப்பும் பெருங்காப்பியங்களில் வருமென வறிக. வண்ணனை - வருணனை - சிறப்பு; புகழ்ச்சி. பதினெட்டுமுன்னர் எடுத்துக் காட்டியவை. கண்ணியம் - பெருமை. தில்லையை நண்ணியேயென வருவிக்க. அம்பலத்தான் மகிழ்ந்து அன்புறு என மாற்றுக் கேரமான் பெருமானையனுர் பொன்வண்ணத் தந்தாதி தில்லையில் அரங்கேற்றம்பட்டதென்ற வரலாற்றிக். முன்பு என்று அரங்கேற்றவதற்கு முன்னர் எனப் பொருள்தந்தது. மாத்தமிழ் - பெரிய நூல். பட்டினத்தார் பாடியது திருவிடைமருதார் மும்மணிக் கோவை. மும்மணி மாலை எனக் கூறியது திருவாளர் மும்மணிக் கோவையைக் குறிக்கும். சேரமான் பாடிய நூல் அதுவேயாதவின். மூத்தோர்கள் என்றது சிழப்பருவமுடையோரையன்று. அறிவில்

ஞதிர்க்கோரை. இது பத்துப் பாட்டு முதலிய நூல்கள் பாடிய புலவர் அனைவரையும் குறித்ததாம். ஒருபங்கும், சொல்லும் என நூல்களை யெல்லாம் உம்மை கொடுத்தெண்ணிப் பின் “மெய்காப்ப” (60) என முடிக்கின்றார். இன்னுஞ் சில நூல்களை எண்ணுவது காணக்.

56 - 61: ஆடகமா.....கவிதையே

(போ - ரை.) பெரிய பொன் மலை போன்ற திருமேனியுடையவராகிய ஆமாத்தூரில் வீற்றிருக்கும் இறைவரிடத்தில் இரட்டையர் என்ற புலவர்கள் கற்பனையாகப் பாடிய கலம்பகம் என்ற நூலும், தூசிப்படை (முன்னணிப் படை) யுடன் சென்று வலிமையாற் கலிங்கநாட்டினையழித்துப் போரில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்ற வென்றியைக் குறித்துப் பாடிய புலவராற் பாடற் கருமையான பரணி யென்னும் நூலும், கூடல் மன்னன் : கூடற் பெரும் பெருமான் என்று பெயர்பெற்ற இராச ராச சோழன் ஒட்டக்கூத்தன் எதிரே யமர்ந்து ஒரு கண்ணிக்கு ஓர் ஆயிரம் பொன் பரிசில் தந்து பெற்ற உலா என்னும் நூலும், யாவரும் துதிக்கும் அவ்வொட்டக்கூத்தன் பாடிய பிள்ளைத் தமிழும், முதலாகிய எங்கானும் பெயராத பல புலவர் பெருமக்கள் வெள்ளமென்ற எண்ணினும் மிகுதி யாகியவர் (ஆகிய மெய்காப்பாளர்) மெய்காத்து நிற்க மனத்துள் வீரம் செறிந்து தீவினைகள் நீங்குமாறு முதன்மையான செயல் செய்து வருகின்ற கவிதை என்ற அரசனே.

(வி. ம.) ஆடகம் - பொன், தங்கம். மாவெற்பு - பெரிய மலை. தங்கமலை போன்ற செங்கிறமும் ஆற்றலும் உடையார் சிவபெருமான் ஆதவின் வெற்பனையார் என்றார். மாதை - திருவாமாத்தூர். விமலர் - மலமற்றவர். இதுவும் இறைவனையுணர்த்திற்று. இருவர் - இரட்டையர் என்ற புலவர்கள். திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் இரட்டையராற் பாடப்பட்டது என்ற வரலாறு தெரிக. முற்படையோடு சென்று ஆடலாற் போர் புரிந்து அழித்துக் கொன்றதனாற் பெற்ற பரணியும் எனச் சொல் வருவித்துப் பொருள் கொள்க. பாடற்கு அரிய - பாடுவதற்கு முடியாத; முற்றறிவுடைக் கூத்தர் போன்ற புலவராலன்றிச் சிற்றறிவுடைய எனைப் புலவரால் எளிதாகப் பாடவியலாதது பரணி என-

அந்தாவின் பெருமையை விளக்கிறது. ஆயிரம் 'யானை கொன்ற என்பது, ஆயிரம் யானையைப் போர்க்களத்திற் கொண்றவனையே பாட்டுடைடத் தலைவனுக்கொண்டு பாடுவது பரணி என்னும் நூல் என்பதையும் விளக்கியது. "யானை யாயிர மரிடையட்ட, மானவ னுக்கு வகுப்பது பரணி" என்ற இலக்கண மூம் காண்க. நரது அதிபன் = நராதிபன். நரர் - மனிதர். அதிபன் - தலைவன். இஃது வடமொழித் தொடர். வேந்தன் என்பது பொருள். கூடல் - புகார்; காவிரிப்பூம்பட்டினம். காவிரி கடலைடு கலக்குங் துறையில் இஃது கூடியிருத்தலாற் கூடல் எனப்பட்டது. உலாவில் ஒட்டக்கூத்தர் இராச ராச சோழனைக் "கூடற் பெரும் பெருமாள்", என்ற கூறியதும் காண்க. சோழ நாட்டிலுள்ள கூடலூரைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலும் தகும். விக்கிரம சோழன், குலோத்துங்கன், இராச ராச சோழன் என்ற மூவர்மீதும் ஒட்டக் கூத்தர் உலாப் பாடியிருப்பினும் இங்கே குறிக்கப்பட்டது இராச ராச னுலாவேயாம். இச் செய்தி "சங்கர சோழனுலாவில் "தெள்ளித்தம், முன்னாங்கரிலவன் மூதுலாக் கண்ணி தொறும், பெஞ்னுயிராஞ் சொரிந்த பூபதியும்" எனக் கூறப்பட்டமை காண்க. பராவும் - துதிக்கப்படும். அவன் என்றது கூத்தனையே எனக் கொள்க; குலோத்துங்கன் பின்னோத்தமிழ் பாடியவன் அவனே யாதவின். ஒருபா ஒருபங்கும் என்பது முதல், பின்னோத்தமிழும் என்பதிறுதியாகக் கூறிய நூல்களையும் மற்றுமூள்ள நூல்களையும் "முன்னும்" எனத் தொகுத்தார். முன்னும் - (இவைகள்) முதலாகிய. பேராத - நின்றசிலையை விட்டுப் பெயராத; அழியாத; நிலைத்த. பல் குரவர் வெள்ளத் தினும் மிகுத்தோர் என்ற கூட்டுக். வெள்ளம் என்பது ஒரு பேரேண். குரவர் - சான்றேர்; வீரர். இங்கு மெய்காப் பாளரை யுணர்த்துவதாகக் கொள்க. தமிழாகிய பார்வேங்கே ஈங்குக்கூறிய நூல்கள் முதலாக வெள்ளத்தினும் மிகுந்த நூல்களாகிய மெய்காப்பாளர் நின் மெய்யைக் காத்து சிற்க எனப் பொருள் கூட்டுக். பாடல், மனவீரத்தைத் தாங்கு தீவினைகளை நீக்கி சல்வினைகளைச் செய்விக்கும் என்ற கருத்தடங்க உள்ளத்து வீரியஞ் செய்து.....கவிதையே என்றார். ராசகாரியம் என்பது, அரசர்க்குரிய செயல் எனவும் முதன்மையான சல்வினை எனவும் பொருள் பயன்து நின்றது.

61 - 68: பாரில்.....வளர்ந்தனை

(போ - ஈ.) இப்புவியிற் சிங்காதனம் உனக்குக் கிடைத்தால் உனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருண்டோ தமிழே விரிந்து நிறைந்த விளங்கிய ஒருநான்கு பாட்டும் செய்யுள் வரம்பாகவும் புகழப்படும் பாவினங்கள் மடைப் போக்காக

வும்நிகழ் நல்ல அழகுடன் செய்யுள் நான்கு கரணங்களையும் ஏராகப் பூட்டிச் சொல்லே ருழவராகிய புலவர் தொகுத்து நெருங்கி நின்று நான்கு நெறிகளையும் விதையாக நன்கு விதைத்து நாற்பொருளையும் மேலே விளையும் பயனுகச் செய்விக்கும் நாளில் மேலோரில் கவிபாடுவதைத் தனதாகக் கொண்ட பிள்ளைப் பாண்டியனும் வில்லீயும் ஒட்டக் கூத்தனும் ஆகிய இவர்கள் மூவரும் பல நூல்களைக் கல்லாமல் அவையிற் புலவரென அமரவரும் கீழ்மக்களைக் குட்டியும் செவியறுத்தும் தலைகளை யெல்லாம் கூட்டி வெட்டியும் சித்தையராகிய களைகளைப் பறிக்க நீ மேலாகத் தூர் கட்டி வளர்ந்தாய்.

(வி - ம.) அரியாசனம் என்பது அரிந்த பஜையேடாகிய ஆசனம் (இருக்கை) என்பதுமாம். பஜையேட்டில் எழுதப்பட்ட டிருந்தால் உனக்கு ஒப்பிலர் ஒருவரும் என்பது ஒருவகைக் கருத்து. அது அத்துணைப் பொருத்தமின்று. பூமியில் தலைமை உனக்குத் தந்தால் மற்றை மொழிகளினும் உயர்ந்து நிற்பாய்: இங்ஙாள் ஆங்கில மொழியின் கீழடங்கி நிற்கின்றும் என்பது கருத்து.

பா ஒருநான்கு: வெண்பா, அகவற்பா, கவிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன. இனங்கள்: தாழிசை துறை விருத்தம். நாற்கரணம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவை. சொல்லேருழவர்-புலவர். சொல்லை விதைத்துப் பொருட் பயன் கொள்வார் என்ற காரணத்தால் அமைந்தது. நல் ஏர் - நல்ல வனப்பு - “அம்மையழகு தொன்மை தோல்விருந், தியைபுலனிசூ பெனவனப் பெட்டே” என்று கொள்க. வைதருப்பம், கெளடம், பாஞ்சாலம், மாகதம் என்பன நெறிநால். இது. உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பு. இங் நெறி வடமொழியிலுள்ளனபோலும். தண்டியாசிரியர் வைதருப்பம் கெளடம் என்ற நெறியிரண்டே கூறினர். நாற்பொருள்: அறம்பொருள் இன்பம் வீடு டீமேலாரில்-அரசர்களில். பா: தனதா கொண்ட பிள்ளைப் பாண்டியன் - பாப் பாடுவதைத் தனக்குரிய தொழிலாக்கிக் கொண்ட பிள்ளைப் பாண்டியன். இவன் அதிவீராம பாண்டியன். கல்லாது கோட்டிகொள்ளும் சித்தையர் - பல நூல்களையும் கற்றனராது புலவர் எனப் பேரிட்டு நல்லவையினும் சென்றமரும் கீழோர்கள். “கற்றதால் மின்றிக் கணக்காயா பாடத்தாற், பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திர - மற்றதனை, நல்லா ரிடைப்புக்கு நானுது சொல்லித்தன், புலவறிவு காட்டி விடும்” (நாலடி 314) “தானு மேர்ஸ் புன்கோட்டி கொள்ளுமாங்கீழ்” (நாலடி 260) “அரங்கின்றி

வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய, நூலின் றிக் கோட்டி கொளல்”*(குறள் 401) என வருவன சீழ்மக்களியற்கையைக் காட்டும். இதனை இளங் சோவடிகள், வெள்ளைக் கோட்டி என்பர். கோட்டி - கூட்டம். கயவரவை காட்டும் ஒரு சொல் அது. தூர்கட்டி அடிப்பக்கம் பருத்து. தமிழ்ப் பயிருக்கு அகன்று, பரந்து விரிந்து எனப் பொருள் கொள்க. சொல்லேருமஹர் தொகுத்து சண்டிச் செய்யுள் ஆகிய வயலில் ஒருங்கான்கு பாவாகிய வரம்பை உயர்த்திப், பாவின மாகிய நீர்ப்பாயுமடைவகுத்து, எட்டு வனப்பாகிய அழகுடன் விளங்க, நாற்கரணமாகிய ஏரினைப் பூட்டி நால் நெறியாகிய விதையை விதைத்து நாற்பொருளாகியபயனை விலைவிக்கும் நாளில் (தமிழ்ப் பயிர் வளர்க்கும் நாளில்) சீத்தையர் களைகளாக முனைக்க (வெளிப்பட) பாண்டியன் வில்லி கூத்தன் இவர் குட்டியும் செவி யறுத்தும் வெட்டியும் அக் களைகளைக் களைய நீ மேன்மையாய்ப் பரந்து வளர்ந்தனை என விளக்கங் கொள்க.

68 - 70 : பான்முந்திரிகை.....விளம்பக்கேள்

(பொ - ரை.) பாலும் முந்திரிகைக் கனியும் வாழைப் பழமுமாகி வளர்ந்த கரும்பாகித் தெண்ணையின் இளங் கனியாகி இனிக்கும் தெளிவான அமுதமாகி அவவழு தினும் மேலான முத்தினைத் தரும் ஒரு கனிபோன்ற தமிழே! இயல் இசை நாடகம் என்ற மூவகையான தமிழ் மொழியே! அறிவால் உண்ணப்படும் தேன் போன்றும்! உன்னேடு மகிழ்ந்து கூறும் வேண்டுகோள் ஒன்று உளது. அதனை நான் சொல்ல நீ கேட்பாய்.

(வி - ம்.) பால், முந்திரிகை, வாழைக்கனி, கரும்பு, நாளி கேரம் இவைகள் செய்யுளின் இயற்கைக்கு எடுத்துக்காட்டும் உவமை. பால் எனிதாகப் பருகிப் பயன் கொள்வதுபோல எனிதாகப் பொருள் காணும் இயற்கையடைய கவி ஒருவகை. முந்திரிகைப் பழம் சுவைப்பதுபோலக் கிறிது ஆய்ந்து பொருள் காணும் இயல்புடையது ஒருவகை. வாழைக்கனி தோலுறித்தாற் பயன்படுவதுபோல இருப்பது ஒருவகை; கரும்பு கடித்துச் சுவைத்து இனிமை காணப்படுவது போலப் பிரித்துப் பொருத்தி ஆய்ந்து பொருள் காணப்படுவது ஒருவகை. தேங்காய் மட்டை யுரித்துப் பின்னர் உடைத்தெழுத்துக் கடித்துச் சுவைக்கப் பயன் தருவதுபோலச் சொற்களைப் பிரித்து அருமையாக வருங்கி யுழைத்துப் பொருள்காணப்பது ஒருவகை. இவ்வாறு பலவகைப் பட்ட பாவடிவாய் நீ யிருக்கின்றனை என்பது தோன்ற “பான் முந்திரிகை... இளங்கனியாய்” என்றார். இவ்வியல்புடைய

செய்யுளொ வடமொழி நூலுடையார் கீரபாகம், திராட்சா பாகம், கதலீபாகம், இட்சபாகம், நாளிகேரபாகம் என்பர். பாகம் - இயல்பு, தன்மை என்பதை யுணர்த்தும். நாளிகேரம்-தென்னோ. இளங்கனி - முற்றுத் காய் என்க. காயைப் பழும் என்று கூறும் வழக்கிலூல் இளங்கனி என்றார் “காய்மாண்டு தெங்கிள் பழும் வீழு” (சிவக.) எனவும், “தென்னம் பழும்வீழு சோஞ்னடா” (முத்துக். பின்னோத்) எனவும், “தெங்கம் பழங்க முகின்குலை சாடி” (திருக்கோவையார்) எனவும் வருவன் சாண்க. ‘விண்ணப்ப முன்னுடே கேள்’ என்று பின்னும் தமிழின் சிறப்பே பேசுகின்றார் காண்க.

70 - 78 : மன்னிற் செல்வரார்

(போ-ரை.) தமிழே நின்னிடத்திருந்து குறம் எனவும் பள் எனவும் புலவர் கொள்கின்றனர், அவற்றைக் கொடுக்கு முன்கு மூவகையின த்தினும் உறவுண்டோ? பாவின் வலிமை யெல்லாம் பொருந்தி யெந்நாளும் கெடாத மணியா யிருக்கும் உண்ணைச் சிந்து என்று சொல்லிய நாவானது கெடுமே. வானத்துமேலுள்ள தேவர்களுங்கூட மூன்று குணம் தாம் பெற்றுள்ளார். நீயோ பத்துக் குற்றமில்லாமல் பத்துக் குணம் பெற்றிருக்கிறோய். ஒருவரால் ஆக்கப்பட்ட வண்ணங்கள் ஐந்தின்மேலுண்டோ? இல்லை. நீ நோக்கிய வண்ணங்கள் நூறுடையாய். நாக்கின் கண் உலவும் குறைவான சுவைகள் ஆறன்றி வேறு உண்டோ? நீயோ செவிகட்கு உணவான ஒன்பது சுவைகளையும் உடையாய். மற்றையுலகத்தில் வாழும் மக்கட்கு அழகு என்பது ஒன்று தான் அன்றி அதிகமுண்டோ? நீயோ வனப்பு எட்டு உடையாய். சொல்லப்பட்ட மன்னர்கள் வாங்கும் பொருள் கோள்வகை மூன்றேயாம். நீயோ பொருள்கோள்வகை யெட்டுடையாய். அழகு பொருந்த ஒரு முப்பால் உடையாய், அன்றியும் ஐம்பாலும் உடையாய்; உண்ணைப் போலச் சீர் முப்பதும் பெற்ற செல்வர்கள் யார்? ஒருவரு மில்லையே.

(வி - ம்.) குறம் என்பது குறவுஞ்சி, பள் என்பது பள்ளுப் பிரபந்தம் என்ற நூல்களை யுணர்த்தின, வெளிப்பொருளாகக் குறவர் பள்ளர் என்ற குலத்தையும் உணர்த்துவதாயின. மூன்றினம் என்பது தாழ்ந்த அனுலோமர் பிரதிலோமர் சங்கரர்

என்ற குலத்தாரையும்; தாழிசை, துறை விருத்தம் என்ற மூன்று பாவினங்களையும் உணர்த்தி நின்றது. கொள்வார் கொடுப்பார் : பெண் கொள்பவர் கொடுப்பவர் எனவும், பாடிக் கொடுப்பார் எடுத்துப் படிப்பார் எனவும் பொருள்காட்டி நின்றன. குறவுஞ்சி, பள்ளு என்ற நூலின் வரையறையின் றிப் பாவினம் அமைக்கும் வழக்கமுண்டோ என வினவியதாயிற்று. சின்து என்று ஒரு பாவிற் குப் பெயர் கூறுகின்றனரோ! அப்பெயர் நின் பெருமைக்குத் தகுமோ! அங்காக்குச் சிதையுமன்றே! சிதையவேண்டும் அஃது என்ன பாடல்; பெருமையுடையதா? இல்லை. இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம் என்ற முக்குணங்களே மக்கள் பெற்றனர்; வான வரும் அவற்றையே பெற்றார்; பத்துக் குணங்கள் பெற்றவர் பார் மேல் எவரும் உளரோ? நீதான் பத்துக் குணங்கள் பெற்று வாழ்கின்றாய்! பத்துக் குற்றங்களும் இல்லாமல் வாழ்கின்றாய் எனச் சிறப்பித்ததாயிற்று. “குன்றக் கூறல்” முதலிய குற்றங்களைக் கூறிச் “சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல்” என்ற நன்றாற் சூத்திரப்படி பத்தழகுகளைக் குணமெனக் கூறலாம். அது பொருத்தமின்றனில் “செறிவே தெளிவே சமனிலை யின்பம், ஒழுகிசை யுதார முய்த்தலில் பொருண்மை, காங்தம் வலியே சமாதி யென்றாங், காய்ந்த வீரரங் குணனு முயிரா, வாய்ந்த வென்பவைதருப் பம்மே” என்று தண்டியாசிரியர் கூறிய குணங்களைக் கொள்க. ஆசிரியர் கருத்தெதுவோ அறியேம்? குற்றமிலா என்று அடைகொடுக்கது அழகைக் குணமெனக் கொண்டனர் என்பதை விளக்குகின்றது. வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை என்பன வண்ணங்கள் ஜிந்து. எழுவகை வண்ணம் இக்காலம் கூறுவார் உளர் எனினும் அக்கால வியல்பு அது என அறிக. “பலவகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்” என்ற நன்றாற் பாவினையுக் காண்க. தமிழுக்கு தாறு வண்ணங்கள் உள்ளன வென்றது யாப்பருங்கலக் காரிகையில் “எழுத்துப் பதின்மூன்று.....வண்ணங்களுள்ளென்ப தொண் பொருள் கோள்யாப்புள் வகுத்தனவே” என்ற காரிகைக் கருத்தை விரித்தாம். தூங்கேங் தடுக்கு...தாங்கா துறம்தரத்தாம் வண்ண நூறுங் தலைப்படுமே” என்ற உரைக்காரிகையும் விரித் துணர்க. மக்கள் வண்ணங்களை யாக்கினர்; முயற்சியால் ஆயின எனவும், நீ நோக்கிய போதே நூறு வண்ணங்களும் தோன்றின எனவும் தோன்றுமாறு ஆக்கிய, நோக்கிய, என்ற அடை புணர்த் திருக்கும் அருமை யுணர்க. நா+குலவும் நாக்கு+உலவும்=நாக் குலவும். இருவகையும் ஒருவகைப் பொருளே தரும். ரசம்-சுவை. ஊனம்-குறைவு. நாவிற்குரேன் நியுட்டனே மறைவது குறை. பாவிற் சுவை செவிவழி சென்று நின்று பயன்தருவது ஆதலின் இதற்குக் குறை கூறினர் என்று கொள்க. நவம்+ரசம்=நவரசம்-ஒன்பது சுவை : வீரம் அச்சம் முதலியவை. முன்னர்க் கூறியதுணர்க.

எனேர்- மற்கறயோர் ; தமிழழயன்றி யுள்ள மனிதர் தேவர் நாகர் முதலாயினேர். வனப்பு- அழகு ; இஃது ஒரு பண்பு எல்லார்க்கும் உண்டு, எட்டு வனப்பு எவர்க்கும் இல்லை, உனக்கே அவை பொருங்தின எனச் சிறப்புக் கூறியதாயிற்று. “அம்மை யழகு.....வனப்பெட்டே” (தொல்-செய் 235.) மொழிவேந்தர் : வினைத்தொகை. மொழியப்படும் வேந்தர் எனப் பொருள் கொள்க. பொருள் கொள்ளும் வகை, பொருள்கோள்வகை. “உறுபொருளு மூல்கு பொருஞ்சதன் ஜென்னர்த், தெறுபொருஞ்சு வேந்தன் பொருள்” என்ற குற்றபாவின் கருத்தையொட்டி மூன்று எனக் கூறினர். உறுபொருள் - உடையவரின்மையால் தானே வந்து சேரும் பொருள் ; உல்கு பொருள் - சுங்கம் ; அயல்நாட்டுப் பொருள் ஏற்றும் வரி இறக்கும் வரி ஆக விதிப்பலை. ஒன்னர்த் தெறுபொருள் - பகைவரை வென்று கொண்ட பொருள் என வகை காண்க. பொருள்கோள் வகை - கவியிற் பொருள் கொள்ளும் வகை. இஃது எட்டுவகை. இத்தொகை நன்னால் விதித்தபதி. “யாற்றுக்கர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்புண், டாப்பிசை யளைமறி பாப்புக் கொண்டுகூட்டுதிமறி மாற்றெனப் பொருள்கோ கெட்டே” என்பது நூற்பா. உரையில் இவற்றின் விளக்கம் காண்க முப்பால் : அறம், பொருள், இனபம். ஐம்பால் : ஆண், பெண், பலர், ஓன்று, பல என வகுத்தலை. சீர் முப்பது : ஓரசைச்சீர் இரண்டு, ஈரசைச் சீர் நான்கு, மூவசைச் சீர் எட்டு, நாலசைச்சீர் பதினாறு என வகுத்தலையாம். முப்பாலும் ஐம்பாலும் சீர்முப்பதும் படைத்த செல்லவரவரும் இலர், ந்தே என்பது கருத்து. பால் என்பது செல்லவர் பாலும் உண்டு; முப்பாலே அவர்பாலுள்ளன; ஐம்பால் உள்ளனவாக அறிந்திலம் எனக் குறிப்புக் கொள்க. பச, எருமை, ஆடு இவற்றின் பால் அவர் பால் உள்ளன. ஒருவர் பால் தம் குறை கூறுவோர் அவரை முதலிற் புகழ்ந்து கூறித் தம் குறையைப் பின்னர்க் கூறுவது முறையாதவின் அம்முறையையொட்டிப் புகழ்வதாக அறிக. எல்லாம் காதல் கொண்ட தலைவியின் கூற்றே.

78 - 88 : சேரமான்.....எய்தாவே

(போ-ரை.) சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறைக்குப் பொருங்திய காற்றளையை விடுவித்தாய் நி, அத்தகைய உன் பொன்னடிக்கு எழ்தளைகள் உண்டெனப் புகல்வது என்ன அறிவின்பாற்படுமோ ? என்னரசனே ! வளிப் பாவலர்க்கு அறிவாகிய செந்தமிழாய் நிற்கும் உன்னை வென்பா என்று சொல்வது உண்மையாமோ ? பண்பும் அழகும் உடைய ஒசையமைந்த பாடலே ! சங்கத்தில் மூன்று

யுகங்களும் இருந்தாய், உன்னைக் கலிப்பா வென்றுரைப்பது முறையோ? கெடாத இருள் போன்ற பரவிய மயக்கத்தை மாற்றி மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் உன்னை மருட்பா என்று கூறுவது நல்ல வழக்காகுமோ? தெளிந்த பாடவின் முன் பத்துப்பொருத்தம் பொருந்தினிற்கும் உன்னைத்தான் விருத்தம் என்று கூறுவது முறையாகுமோ? மூன்று சுடர்களும் முந்திவந்து இருட் கூட்டத்தை ஒளியால் விலக்கும் என்று சொல்வார் உலகினர்; அச்சுடர்கள் உன்னைப் போல வந்து என் மனத்துள்ள அஞ்ஞானவிருட்ண மாற்றுமோ? சிந்தா மணி வண்மையிலுயர்ந்தது என்பார்; அம்பணியின் கொடையும் உன்பேரினை (சிந்தா மணி என்ற நால்) அணிந்த பெருமையால் வந்ததுவே. தாழ்ந்து சரியும் ஒளிவிளங்கும் பொன் முத்து முதலியவற்றுற் செய்த மாலைகளும், கழுத்திற் பூண்டவணிகளும், தோள்வளைகளும் ஆகிய எல்லா வகையலங்காரமும் அலங்காரம் என்னும் நூலாகிய வன்னைப்போல் ஆகுமோ? அறிவைத்தரும் உன்னைப் பொருளென்றுரைக்கும் பொழுதெல்லாம் பெருகுவாய்; பொன்னைப் பொருளென்றுரைப்பது பொருத்தமோ? கன்னம் இட்டுக் கள்வரால் ஏடுக்கவும், மன்னராற் றண்ட மாகக் கவரவும் வளரும் பொருள்களே மக்கள் கையிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம். என்ன பொருள்கள் அவை. உனைப்போல் உறுதுணையாக வந்துதவா அவைகள்.

(வி - ம்.) சேரமான் தன் அடிக்கு அண்டுதீளை எனப் பிரித்துக் கொள்க. அண்டு - பொருந்திய; அடுத்த. தீளை - கால்விலங்கு கைவிலக்குகள்.

சேரமான் - கணைக்காவிரும் பொறை யென்ற சேரமன்னன் சோழன் செங்கணை, கணைக்காவிரும் பொறையை வென்று விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்திய போது அச்சேரமானுடைய நண்பர் ஆய பொய்க்கயார் என்ற புலவர், சோழன் செங்கணை மேற் “களவழி நாற்பது” என்ற நூல் பாடி, அதன் பயனுகக் கணைக்காவிரும் பொறையைச் சிறை மீட்டினர் என்ற வரலாற்றினையுட் கொண்டு “தளை விடுத்தாய்” என்றார். களவழி நாற்பது என்னும் தமிழ், அம் மன்னன் காற்றிலையை நீக்கியது என்பது கருத்து. புத்திதீயா என்பதிலுள்ள ஒகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. பின்வரும் ஒகாரங்களும் அப்பொருளனவே. எழ்தீளை

வின்னுறுப்புக்களே ! பிறசட்ட தளை யன்று ; அவ்வியல்புடைய தளையாகக் கூறல் அறியாமையாம் ; இதன் பொருள் வேறு எனக் கொள்க . “களவழிக் கவிதை பொய்க்கையுரை செய்ய வதியன் , கால்வழித் தளையை வெட்டியரசிட்டவல்லும்” (கவிங்கத்துப் 195) “மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப் பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திபனும்” (விக்கி : உலா). “பொறையைனைப் பொய்க்கைக்குப் பண்டு , கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோன்” (குலோத் - உலா) . நல்லவன் பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு ; வில்லவன் காற்றளையை விட்ட கோன் (இராச. உலா) என வருவன இவ் வரலாற்றிற்குச் சான்றும் . ஏழ் தளையை யாப்பிலக்கணத்திற் காண்க . செந்தமிழ் - திருத்தமான தமிழ் . வெண்பா - வெள்ளையறிவுடைய பாட்டு என்பது மற்றெரு பொருள் . மெய்யன்று ; அஃது பாட்டின் பெயர் ; நீவெள்ளறிவுடையவனல்லை ; திருத்தமான அறிவுள்ளாய் என்று கருத்துப் பொருத்துக . பண்பும் ஏரும் ஒவியும் உடைய பாவே ! என்று தமிழை விளித்ததாம் . கிரேதா , திரேதா , துவாபர என்ற மூன்று யுகங்களினும் இருந்தாய் என்றது தமிழின் பழமையைக் குறித்ததாம் . கவிப்பா என்றது கவியுகத் திற்குரிய பாடல் என மற்றும் ஒரு பொருள் தந்து அதனை விலக்கியதாயிற்று . இருள்பாமருள் - இருள் போலப் பரவிய மயக்கம் . மருளைத்தரும் பாடல் எனக் கூறுவது வழக்கன்று . தெருள் - தெளிவு . தெளிவு தரும்பா என்க . ஒரு பத்துப் பொருத்தம் என மாற்றி , தெருட்பா என்பதைத் தெளிவுடைய பாவாலமைந்த நூலின் முதற்சிரின்கண் எனச் சொல்லவருவித்துக் கொள்க . “மங்கலம் , சொல் , ஏழுத்து , தானம் , பால் , உண்டி , வருணம் , நாள் , கதி , கணம் இகவையே பற்றுப் பொருத்தமாம் . இவற்றின் பொருத்தவிலக்கணக்களோப் பாட்டியலிற் காண்க . விருத்தம் பாவினத்திலொன்று ; வேறுபாடு என்ற பொருளையும் தரும் . பொருத்தமுடைய வன்னை வேறுபாடுடையாய் எனக் கூறுதல் தகாது . வெண்பா , கலிப்பா , மருட்பா , விருத்தம் என்பன பாட்டின் பெயர்களோயாம் ; வேறு பொருடங்கு நிற்பன வல்ல அவைகள் என்ற கருத்து விளங்குவது காண்க . முச் சடர் - சூரியன் , சந்திரன் , தீ என்பவை . முச்சடர் முந்தி (வந்து) ஒளியால் இருட்குவையை விலக்கும் என மாற்றிப் பொருள் கொள்க . மனத்து இருள் - அறியாமை , அஞ்சானம் . உன் பேர் அணியும் பெருமை என்றது சீவுக்கிஞ்தாமணி என்ற நூலின் பெயரை அம் மணி கொண்டிருப்பதனை . சிந்தாமணி என்ற பெயரே கொடைத் தன்மையுடைமைக்குக் காரணம் என்பது கருத்து . தனியும் - தாழ்ந்து கிடக்கும் ; சரிந்து கிடக்கும் . ஆரம் எனக் கூட்டுக . கண்டம் - கழுத்து . சரம்-மாலை . கண்டத்தில் அணியப்பட்டு அதனளவிற் கிடப்பன கண்டசரம் எனக் கொள்க . அலங்காரமே என்பது தமிழை விளித்ததாம் . அன்றியும் எல்லாம்

அலங்காரமேயாம் எனக் கொள்ளலும் ஆம். புலம் அறிவு. அறிவுதரும் பொருளையும் பொன் என்ற பொருளையும் ஒன்றெனக் கருதலாமோ என்ற கருத்தமைய உன்னைப் பொருளென் ரூரைக்குங் தொறும் என்றார். உரைக்குங்தொறும் - பேசும் பொழுதெல்லாம் எனவும், கல்வில் தேய்த்துப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் எனவும் இருபொருள் தந்தது. நீ வளர்வாய் என்றது அப்பொன் தேயும் என்ற குறிப்புக் காட்டியது. உரைக்கவரைக்கப் பெருகும் கல்வியாகிய உன்னையும், உரைக்க உரைக்கத் தேயும் பொன்னாகிய பொருளையும் பொருள் எனப் பெயர் கூறுவது சிறிதும் பொருத்தமற்றது என்ற கருத்துத் தோன்றப் 'பொருளென்னைப் போதுமோ' என்றார். கள்வராலும் மன்னராலும் கவரப்படுக்கைப்பொருள் அழிந்துபோம் இயல்புடையது, கல்விப்பொருளைப் போல என்றுந் துணையாயிருந் துதவிபுரிவதன்று என்று செல்வப் பொருளை இழிவு கூறியது இது. "கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி யொருவர்க்கு, மாடல்ல மற்றை யவை" (குறள் 400). "வைப்புழிக் கோட்டப்பா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை, மிகக் சிறப்பினரசர் செறின் வல்வார், எச்ச மென்வொருவர் மக்கட்குச் செய்வன, விச்சைமற் றல்ல பிற" (நாலடி 134). "அறம் பொருளின்பழும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டு-முறுங்கவலொன் றுற் றழியுக் கைகொடுக்குக் கல்வியினாங்கில்லை, சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை". (நீதிசெறி விளக்கம் 2). இவற்றின் கருத்துக்களை யொப்பிட்டுக் காண்க.

88 - 96 : நன்னெறியின்.....இன்சௌல்லாய்

(போ-ரை.) மன்னுலகத்தில் நல்லொழுக்கமுடன்புகழ் வடிவமாய் வாழ்வதற்கும், அவ்வாறு வாழ்பவர் பின் விண் னுலகம் சென்று தெய்வ வடிவமாகப் பொருந்தி யின்பஞ் துய்த்து வாழ்வதற்கும் ஆராய்ந்து உன்னைத் துணையாகக் கொண்டு புகழ் அடைந்தவர்க்கே கூடும். உன்னைக் கூடாது வாழும் அடியார்க்குத் தென்பால் உள்ள எமனுலகமே கிடைக்கும். குளிர்ந்த தமிழ் மொழியே! இவ்வுலகின் உன் (தமிழ்ச்) சங்கத்தால் சிவபெருமான் உயர்வு பெற்றாரோ? உயர்ந்த அப்பெருமானால் நீ யுயர்ந்தனையோ? தாமரைப் பூவை வீடாகக் கொண்டுறையும் கலைமகள் அகங்கையின் மேலே நீ சிருந்தனையோ? உன்னை ஏட்டுவடிவமாக்கி யதன்மேற் கலைமகள் இருந்தனனோ? ஆடும் பாம்பாகிய தாழ்ந்த பாயலுடைய திருமாலை நீதானே பின்றேடர்ந்து சென்றனயோ? அத் திருமால்தாம் சருட்டிய பாடுடன்

உன்னைப் பின்றெடர்ந்தனரோ? அகத்தியமுனிவர் முருகக் கடவுளை நோக்கி “என் வாழ்வே தமிழ் மொழியினைக் கற்பிக்க வேண்டும்” என்று கேட்க வுனை முருகக்கடவுள் அம்முனிவர்க்குக் கற்பித்தனரோ? ஒளியோ! அம்முனிவரைக் கற்குமாறு நீதான் உரைத்தனையோ? வேறுபடாத என் அன்பர் சிவபெருமான் உனக்குப் பொருளாக முன் நின்றாரோ? நீண்ட மதுரையில் வீற்றிருக்கும் அப்பெரு மானுக்குப் பொருளாக நீதான் வந்தனையோ? இவை என் மனத்தெழுந்த ஐயங்கள்; இவற்றை நீக்குமாறு அறியேன். மயக்கமுற்ற என் செயல்லை யாய்ந்து கண்டு மனமிரங்கி உதவிபுரிவதே நீதியாகும். உன் செய்திகள் எல்லாவற்றையும் நானே சொல்லத்தகுதியுடையேன், இனிய சொற்களையுடைய தமிழே.

(வி - ம.) உனைக்கொண்டு புகழ்கொண்டவர் என்றது தமிழ்ப்பாடல்களையேற்றுப் புலவர்க்குப் பொருள் வழங்கிப் புகழ் பெற்ற வள்ளல்களையுணர்த்தியது; அவர்களே புகழ்வடிவமாக மண்ணில் வாழ்வறையும் விண்ணில் தெய்வவடிவமாக மேலி வாழ் வோருமாவர் ஆதலின். “புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின், வலவ னேவா வான் ஆர்தி, எய்துப என்ப” (புறநா-27) அக் கருத்து ஈண்டு அமைந்திருப்பதறிக. தொண்டருக்கு என்பது, உனைக்கடாத என்ற குறிப்பினால் ஆசைக்கு அடிமைப் பட்டவர்கட்கு எனப் பொருள் தந்தது. மண்ணுசை முதலிய ஆசைக்கு அடிமையா யுன்று பலவகைத் தீவினை புரிந்து பாவியர் ஆவார் எனவும், அவர் எமனுலகத்திற்கே யேகுவர் எனவும் கருதி “தென்பாலே தோன்றும்” என்றார். ஆல்: அசை. தென்பால்-தெற்குத்தீசை. அத்திதைகில் யமனுலகம் இருப்பது எனக்கூறுவது நூன்மரபு. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஈசர் இறையனார் என்ற பெயருடன் சேர்ந்து தமிழாராய்ந்த வரலாற்றினை யுட்கொண்டு ஈசருயர்ந்தாரோ? நீயுர்ந்தாயோ? என்றார். கலைமகள் கரத்தில் ஏட்டுச்சுவடியிருப்பதாகக் கூறுவர் புலவர். கலைகட்குத் தெய்வம் அவளாதவின் அவள் திருவடிக்குக் கீழ்க்கலைகள் எல்லாம் தங்கி அவளைத் தாங்கவேண்டுவதுதானே இயற்கை? அதற்கு மாருக வாணியங்கைமேலேயிருந்தாய். காரணம் என்னே அறியேன். தமிழ் இனிமை கருதி இருத்தினன்போலும் என்ற பொருள் குறிப்பிற் புலப்படுவது கான்க. “புத்தகம் படிக மாலை குண்டிகை பொருள் சேர்னான, வித்தகங்தரித்த செங்கை விமலையை” (கம்பர் காப்பு). எனவும் “இன்னங் கலைமகள் கைமீதிற் பத்தகமேங் தியங்கப், பொன்னம் புயங்கனிற் புக்கிருந்தாள்” (தனிப்பாடல்).

எனவும் வருவன புத்தகம் எந்தியதை யுணர்த்தும். தாழ்பாயலாளர் : இஃது வினைத்தொகை. தாழ்க்குழல் என்பதுபோலச் சரிந்த பாயல் எனப் பொருள் கொள்க. பாம்பு என்ற தாழ்வான (இழிவான) பாயல் எனினும் பொருந்தும். “உன்னைத் தொடர்ந்தாரோ” என்றது, திருவெல்காவிற் கோயில் கொண்டுறையும் பெருமாள் முன்னின்று திருமழிசையாழ்வார் “கணிகன்னன் போகின்றன காமரூபங்கச்சி மணிவண்ணை நீகிடக்க வேண்டாந்துணிவடைய, செங்காப் புலவன்யான் செல்கின்றே எஃயுமுன்றன், பைங்காகப் பாய்ச்சருட்டிக் கொள்” என்று பாட அவர் பின்னே பாணயச் சுருட்டிப் பெருமாள் சென்றனர் என்ற வரலாற்றையுட் கொண்டது. இதன் விரிவு திருமழிசையார் வரலாற்றுட்காண்க. தமிழின் பொருட்டே பின் சென்றனர் என்பதைக் குமரகுருபார் மீஞ்சியமை பின்னைத் தமிழ்க் காப்பில் அமைத் திருக்கும் பான்மையறிக. “கணிகொண்ட பூந்துழாய்க் காடலைத் தோடுதேங் கஞ்சிபாய்ச் தளறுசெய்யக், கழனிபடு நடவையிற் கமலத்தணங்கர சொர்க்கையினை முகங்துசெல்லப், பணிகொண்டதுத் திப்படப்பாய்ச் சுருட்டுப் பைனைத்தோ ஸெருத்த லைப்பப், பழமறைகண் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங் கொண்டலே” என்பது பாடல். முனி என்பது முன்பின் வந்த குறிப்பால் அகத்தியரயுணர்த்தியது. சோதி - ஒளி. இதனை விளியாக்குக. அவரை - முருகரை. அகத்தியர்க்கு முருகக் கடவுள் தமிழினைக் கற்பித்தார் என்பது “அகத்தியனார்க்குத் தமிழழக் செவியறிவுறுத்திய செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியஞ்சிய அறமுகக் கடவுள்” (தொல். சுத்திரவிருத்தி) எனவும், “குறுமுனிக்குத் தமிழுரைக்குங் குமராமுத்தங் தருகவே” (திருச்செந்தூர்ப் பின்னைத்தமிழ்) எனவும், “கிவனைக்கர் பொதியவரை முனிவனக மகிழ்விரு செவிகுளர் வினியதமிழ் பகர்வோனே” (திருப்புகழ்) எனவும் வருவனவற்றால் அறியலாம். பேதியா நேசர் மதுரைவாசர் என்பது சொக்கநாதரை. பேதியா - வேறு படாத; நேசர் எனக் கூட்டுக. கருத்து வேறுபடாத காதலர் எனத் தலைவி கூறியது இது. பொருள் என்றது அகப் பொருளிலக்கணத்தை. நீதான் அவர்க்குப் பொருளிலக்கணமாக வந்தாய் என்பது கருத்து. என் செய்தி கண்டிரங்குவதுதான் நீதியாம். உன்செயல் எல்லாம் உரைத்துப் புகழ் என்ன வியலுமோ? இயலாது என்க.

97 - 101 : கற்ககசடறக்.....காலுதே

(போ - ரை.) கற்க என்ற குற்பாவின் சொற்களால் எல்லார்க்கும் அறிவுரை இயம்பிக் கறையேற்றவல்லை நீ; உனக்கு அறிவுரை கூற வல்லேனே நான். சொல்லியவுன்

திருக்குறளாகிய இரண்டடிக்குள்ளே உலகம் எல்லாம் அடங்குமெனின். நேரடியாகிய நாலடிக்கு வேறு நிலம் உள்தோ? இல்லை. ஓரடிக்கு ஆயிரம் பொன் சிதறிய ஐயராகிய சிவபெருமானைத் தெருவிற் சென்று பரவைபால் வேண்டித் தூது சொல்லுமாறு போக்கினை. அவ்வாறிருந்தும் பெருமையாக ஒரு தூது சொல்லிவா என்று நான் கூறுகின்றேன். இது என் பெண்மதி; இது குறித்து ஆராயாதே. என் காமநோய் வருத்தத்தை மட்டும் குறித்து ஆய்ந்துபார்.

(வி - ம.) கற்க என்ற குற்பாவில் கற்கத்தக்க நூல்களைக் கற்கவேண்டும் கற்றதற்குத் தக்கவாறு நிற்கவேண்டும் என்று வகுத்துரைத்துள்ள விதி எல்லா மக்கட்கும் ஏற்றதாதலுணர்க. நூல்களை யார்ந்து நன்னாலைக் கற்று நல்வழியொழுகுவது மாந்தர்க்கெல்லாம் வேண்டுவது என்பது தானே வினங்கும். ஈரடிக்குள்ளே யுலக மெல்லாம் அடங்கும் என்று “மாலுங்குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாண்டியான், ஞால முழுது நயந்தளாந்தான் - வாலறிவின், வள்ளுவருந் தங்குறல்வென் பாவடியால் வையத்தா, ருள்ளுவவெல் லாமாந்தா ரோர்ந்து” என்ற திருவள்ளுவமாலைச் செழியுட்சுருத்தினை யெடுத்துக் காட்டியதாம். குறணால்ல அடங்காத நீதியொன்று மின்று என்பதுதான் கருத்து. ஈரடி என்பது, இரண்டடியாலாய பாவிற்குப் பெயராய்ப் பின் அப்பாவாவியற்றிய நூலிற் காயிற்று; இருமடியாகு பெயர். நேரடி - நான்கடி; இது நான்கடியாலமைந்த நாலடியார் என்ற நூலினையுணர்த்தும். மற்றை நான்கடிப் பாவினுவியற்றிய எல்லா நூல்களையும் குறிப்பதாகவுங் கொள்ளலாம். திருக்குறளிற் கூருத நீதி மற்றை நூல்களிற் கூறப்பட்டில். ஆதலால் அவை நுழைவதற்கு இடமில்லை. இஃது ஒன்றே சுழந்து நின்றது. “ஆயிரத்து மூந்தாற்று மூப்ப தருங்குறஞும், பாயிரத்தி ஞேடு பகர்ந்ததற்பின் - போயொருத்தர், வாய்க்கேட்க நூலுள்ளோ மன்னு தமிழ்ப்புலவர ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்” என்ற பொருளமைந்தது “நிலனுண்டோ” என்பது. ஆயிரம் பொன் னிறைக்கு மையர்; திருவாளூர் வீதிவிடங்கப் பெருமான். “கனக மோரடிக் காயிர எல்குமெங் கடவுள்” (திருவாளூர்ப்பு. சுகரா. 47) எனவும், “அடியொன்றுக், கும்யும் படிபசம்பொ ஞோயிர முகந்து, பெய்யுங் கருணைப் பெருமானே,” “பெய்யுமடிக் காயிரம் பொன்னென்னப் பேறளிக்குங், கையு மிரப்புக் கலந்தீரே” (திருவாளூருலா 173-4, 429) எனவும் வருவன் காண்க. சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் பாடும் போதெல்லாம் பொன்னளித்ததைப்

பாராட்டியவை இவையென அறிக. தாது சொல்லப் போக்கியது; சிவபெருமானைப் பரவை நாச்சியாரிடம் தாது சொல்லி வருமாறு செய்தது. தமிழ் குறித்துத் தான் அவர் தாது சென்றூர் என்ற கருத்து வெளிப்பட்டது. சுந்தரர் தாது சொல்லுமாறு பாடல் பாடினர் என்ற வரலாறின்று. ஆயினும் தாது சொல்லுமாறு வேண்டித் துதித்தனர் எனப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. “பாதஞ்சிவக்கப் பசங்தமிழ் வேண்டிப்பரவை தன்பாற், றாதன்று சென்ற தென்னாருந்த தியாகர்” (திருவாழூர்க்கோவை) எனவும், “தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை, யுண்ட பாலனை யழைத்தது மென்புபெண் ஆறுரவாக, கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கண்ணித், தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்” (பரஞ். திருவிளையாடல்) எனவும் பாடிய பாடல்கள் தமிழின் பொருட்டித் தாது சென்றனர் என்பதை விளக்குகின்றன. ஒரடிக்காயிரம் பொன்னிறைக்குமையரைத் தாது போக்கிய வுண்ணை நான் தாது போக்கக் கருதுகின்றேன்; என் பெண் மதியால். என் காதல் நோயை மட்டும் கருத்துட்ட கொண்டு தாது சொல்; இழிவென் ரெண்ணுடே என்று கூறினன்.

101 - 106 : ஆண்பளைநற்.....புரிகண்டாய்

(பொ-ரை.) ஆண்பளையை நல்ல பெண்பளை யாக்கினை நி; பெண்களில் காரைக்கால் என்ற வளமான பதியில் வாழ்ந்த அம்மையாராகவும், ஓளவையாராகவும் வந்து நீ தோன்றினை; நண்புடைய திலகவதியாருடன் பிறந்தனை; மாளிகை வரிசையுடைய தவழும் தியானமும் உடையவர் வாழும் மதுரைப் பதியில் மிகுந்த தவஞ் சேர்ந்த அக்கவடமும் வெண்ணீரும் அணிந்த மேனியுடைய அடியார்களைக் கண்டுருகு மானியார்க்கு ஆசாரியனுக வந்து தோன்றினை; இசை ஞானியாருடைய உயர்ந்த மகவாகத் தோன்றி வனப் பகைக்கும் சிங்கடிக்குங் தந்தையாகிப் புகழை வளர்த்தனை; இவ்வுலகிற் பெண்களெல்லாம் நல்வாழ்வு வாழ்வது கருதி நீ தோன்றினமையால் பெண்ணுகிய என் மனத் தெழுந்த கவலையெல்லாம் நீங்கச் செய்வாய்.

(வி - ம.) ஆண்பளை பெண்பளையாக்கியவர் திருஞான சம்பந்தர். அவரையே தமிழாகக் கருதிக் கூறியது இது. திருவோத்தாரில் ஒரு சிவன்டியார் பொருட்டுத் திருஞான சம்பந்தர் ஆண்பளை யத்தனையையும் பெண்பளைகளாகச் செய், தனர் என்பது வரலாறு; திருவோத்தார் பதிகப்பாடல் காண்க.

“கன்றிற் பளைவடிவ மாக்கினே” (162) என்பர் பின்னும். “ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கிய வித்தக வாடுக செங்கிரை” (பிள்ளைத்தமிழ்) என்றார் ஒரு பெரியார். காரைக்காலம்மையாரும் ஒளவையாரும் நீயே (தமிழே) என்பது. காரைக்கால்..... வந்துதித்தாய் என்ற தொடரின் பொருள். திலகவதியாருடனே சென்மித்தாய் என்றது திருஞாவுக்கரசராக நீ பிறந்தாய் என்ற கருத்து விளக்கியது. மாடக்குலக் கூடல் எனவும் தவதியானத்தர் கூடல் எனவும் கூட்டுக. மாடக்குலங்களைக் கொண்ட கூடல் எனவும் தவதியானத்தரைக் கொண்ட கூடல் எனவும் விரித்துக் கொள்க. பல தவஞ்சேர் மேனியார் என்றது சிவன்தியார்களை. பல பிறப்புக்களிற் செய்த தவத்தாற் சேர்ந்த திருமேனி யுடையார் என அடியார்களைச் சிறப்பித்ததாம் அது. அவரணிந்துள்ள கண்டிகையும்.....மானியார் எனக் கொள்க. மானியார் என்றது மங்கையர்க்கரசியாரை. “மங்கையர்க்கரசி வளவர் கோண் பாலை வரிவலைக்கை மடமானி” எனப் புழுப்பட்டவர் அவரே யாதவின்; மானியார் - மான முடையார்; நான் முடையவர். தேசிகன் - குரு, ஆசிரியன். ஞானியார் என்றது இசை ஞானியார் என்பவரை. இவரே சுந்தரமூர்த்தியாரின் அன்னையராவர். துங்கம் - உயர்வு, மகவு - குழங்கை. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மகவுடையாரல்லர். கோட்டுவி நாயனாருடைய மக்கள் வனப்பகையார், சிங்கடியார் என்பவர். இவரிருவரையும் தம் மக்களாகப் பாவித்து வனப்பகையப்பன், சிங்கடியப்பன் எனத் திருக்கடைக்காப்பில் வைத்துப் பாடியதால் “தாதையாச் சீர் செய்தாய்” என்றால். இவ்வாறு பெண்பனையாக்கியது முதல் வனப்பகை சிங்கடிக்குச் சுந்தரரைத் தந்தையாக்கினது வரை யுள்ள செயல்கள் யாவும் பெண்கள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கத்தாற் செய்த செயல்களாக எனக்குத் தோன்று கின்றன ஆதலான் என் கவலையும் தீர்ப்பாய் என்றனள்.

107 - 112 : ஓண்கமலத்.....கூறுகேன்

(பொ - ரை.) ஒளி பொருந்திய தாமரை மலரில் இருக்கும் அன்னத்தைத் தூதாக விடுக்கக் கருதினேன், அன்னப் பறவை அங்குள்ள சொக்கநாதரை இன்னமுங் கண்டறிந்ததில்லை யெனச் சொல்வாரே; பொருந்திய என் தந்தையே! அவ்விடத்திற்கு ஒரு வண்டைத் தூதாக விடுப்பம் என எண்ணின் அவர் காமஞ் செப்பாதே யென்றால் அது திகைக்கும் அன்றே; தவறுமல் மானைத் தூது போய்ச் சொல்லி வா என்று விடுக்கக் கருதின்

அம் மானும் அழகிய புலித் தோலாடை யுடுத்தர் எனக் கண் டஞ்சி அவர்பாற் சாராமல் வந்து விடுமே, மற்றும் அழகிய குயிலை நான் விடுக்கக் கருதினால் அக்குயிலும் காக்கையின மாதலால் வலியான் என்ற பறவைக் கஞ்சி அவர்பாலனுகாதே; இந்த என் மனத்தையே தூதாக விடுக்கலாம் என்றாலோ என் மனமும் அந்த மனத்திற் கெட்டாதவரைக் கண்டு எங்கணஞ் சொல்லும்? அதுவும் அனுகாதே; பின் எந்தவிதம் யாரைத் தூது விடுப்பது என்றாய்ந்தேன், வருந்தினேன்; ஆதலால் என் கவலை யெல்லாம் பொன்மலை போன்றுயே! உன் பாலே கூறுகின் ரேன், நீ கேள்.

(வி - ம) கமலத் தன்னம் என்று பிரமனையும் உணர்த்தும். அவனும் கமலமலரில் இருப்பவனதவின். பிரமன் அன்ன வடிவங்கொண்டு சிவபெருமான் திருமுடியைத் தேடியறியாமல் மீண்டும் வந்தான் என்ற வரலாற்றினை யுட்கொண்டு இன்னந்தான் கண்டறியா தெண்பரே என்றான். என்பார் அறிவுடையோர் எனக் கொள்க. “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி, காமன் செப்பாது கண்டது மொழிமோ” என்ற கவி சொக்க நாதர் பாடியது. வண்டு போய்சின்றவுடன் காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ என்று அவர் கூறுவர். கூறினால் அது காமநோய் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் கவலையை இவரிடத்திற் கூறுவதெங்யும் “காமஞ் செப்பாது” வேறு கண்டதைச் சொல் என்றல்லவோ கூறுகின்றார் என்று திகைத்துச் சொல்லாது திரும்புமன்றோ? காமம் என்ற சொற் பொருள் அதற்குத் தோன்றுமோ என்ற கருத்து விளங்கிற்று; (குறுங்தொகை, 2) அப்பாடல் காண்க. வல்லியம் - புலி. பூந்தானை - அழகிய உடை. புலித்தோலுடுத்த பரம்பால் மான் செல்லுமோ? செல்லாதென்றாள். பூங்கோகிலம் - அழகிய குயில். வலியான் என்பது ஒருவகைப் பறவை; அஃது பறவைகளையெல்லாம் அடித்துத் தூரத்தும். அதனால் வலியான் எனப் பேர்பெற்றது. காக்கைக்கும் வலியானுக்கும் கூடும் பகை. வலியான் - கரிக் குருவி. இப் பறவை மதுரையிற் சொக்கநாதரை வழிபட்டு வலியான் என்ற பெயரும் பெற்று உண்மை நானம் உபதேசிக்கப் பெற்றுச் சிவபதவி பெற்றது என்பது வரலாறு. திருவிளையாடவில் இதன் விரிவு காண்க.

சிவபதவி பெற்ற வலியான் சிவனருகில் இருக்கும். அதனைக் கண்டு காக்கையினமாகிய குயில் அஞ்சம் எனக் கற்பித்ததாயிற்று. மனேதிதர் - மனத்தைக் கடந்தவர். இது வட-

மொழி. மன+அதீதர்=மனேதீதர். அண்டாது - அனுகாது ; நெருங்காது. ஆதலால் உன்னைத் தூதாக விடுக்கக் கருதி னேன் கூறகின்றேன் என்பது குறிப்பு. தூதுவிடும் பொருள்கள் “இயம்புகின்ற காலத் தெகிளமயில் கிளை, பயம்பெறுமே கம்புவை பாங்கி - சயந்தகுயில், பேசைதெஞ்சங் தென்றல் பிரமரமீ ரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குங் தொடை” எனக் கூறப்பட்ட பத்தில் மான் சேர்ந்ததன்று எனினும் மான்விடுதாது என நூல் ஒன்று பிற்காலத்தார் இயற்றினர்; அதனால் மானையும் உடன் சேர்த்தனர். அன்றியும் வனசவிடுதாது, கெல்விடுதாது, துகில்விடுதாது முதலியனவும் உள்ளன. புகையிலை விடுதாதும் உள்ளதுபோலும். தமிழ்விடுதாதும் சான்றும்; புலவர்கள் பிற்காலத்தில் தாம் நினைத்த பொருள்களையெல்லாஞ் சிறப்பித்துத் தூது என்ற நூல் பாடினர் என்பதற்கு. பொன்மலை போன்றும் என்றது தமிழ்மொழியை; அங்கு என்றும் அழியாது நிற்பது என்ற கருத்திலே விளக்கியது. மூவாத் தமிழ், கன்னித் தமிழ் என வருவன் காண்க.

112 - 119: சென்றாலும்.....விளையாட்டொன்றே

(போ - ரை.) நீ.தூது சென்றாலும் முன்னேரியற்றிய பத்தொன்பதினையிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணுறையென்று என்ற கணக்குடைய தொடைக்கு உரிமையுடையாய், போய் ஒரு தொடை வாங்கி எனக் குதவாயோ? உதவுவை. ஒரு விடைக் கொடியுடையவர்க்கு நீ வேறு? ஒற்றுமையுடையை. முன் சொக்கநாதர் தருமிஎன்னும் மறையவனுக்கு இல்லற வாழ்க்கை பெறுவதற்காக உயர்ந்த பொற்கிழி யுதவும் பொருட்டுக் “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” யென்றெடுத்துக் கூறிய பாடலும், நக்கிரண் பொருத்த மின்றிச் சொற்போர் புரிந்தானென்று அவனை இகழ்ந்து சொற்போர் புரிந்த வாக்குவன்மையும், பண்ணேடு கூடிய பாடலுக்கு மனமிரங்கி ஒரு பாணபத்திரனுக்குச் சேர மன்னனிடம் போய்க் கொடுக்குமாறு சீட்டுக்கவி வரைந்து கொடுத்த சிறப்புச் செயலும், பாட்டின் இலக்கணத்தில் நாவின்கண் உறுதியாகக் கூறப்படும் பொருளிலக்கணத்தை நன்றாக அறுபது நூற்பாக்களால் ஆக்கித்தந்த காட்சியும் ஆகிய இவை மட்டுமோ? உன்னேடு கூடி யவர் விளையாடியது ஒன்றுதானே? பலவள்ளன.

(வி - ம்) தொடை - செய்யுட்குரியது; மோனை எதுகை முதலியலை: தொடை மாலை எனவும் பொருள்படும். 19291 என்று தொடையின் தொகை கூறியது. தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் “மெய்ப்பெறு மரபின்” (101) என்ற சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் வகுத்த உரை விளக்கத்தை யுட்கொண்டதாம். ஒரு தொடை - ஒரு மாலை. சிவபெருமான் கொன்றைமாலை. தூது சொல்வோர் மாலை வாங்கிவங்தால் காதலர் வரவுக்குடன் பட்டார் என்பதைக் காதலிக்கு அறிவிப்பதாம். மாலையைத் தந்த மன்னர் வருவதும் அக்கால வழக்கு. அன்றிரவே அவர் வரவே யுடன் பட்டார் என்பது மாலைதந்தால் அறிவள். இரவு வரவை யெதிர் கோக்கியிருப்பள் காதலி. சே - விடை, காலைமாடு. விருது - கொடி, வேரே என்பது ஒன்றுபட்ட வாழ்வடையவர் என்பதை யுணர்த்திற்று. செய்தி - செய்யுள். செயல் என்ன லு மாம். பொற்கிழி - பொன் முடிப்பு. ஆயிரம் பொன்னை ஒரு துணியில் முடித்துக் கட்டிப் பாண்டியன் தன் வாயிலின் முன் தூக்கி என் கருத்தறிந்து பாடியவர்க்கு இப்பொற்கிழி உரியதாம் எனக்கூற, அதுகண்ட புலவர் பலரும் பாடிப் பயன் பெறுதிருந்த போது தருமிவங்கு சொக்ககாதரை வேண்ட அம்மறையோன் பொருட்டுக் ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்ற பாடல் பாடிக் கொடுத்தனர் என்பது வரலாறு. தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த திருவிளையாடல் காண்க.

வசையாடி - இகழ்த்துபேசி. வாக்கும் - தமிழ்ச்சொல் வன் மையும். பாண் பத்திரன் யாழ்மீட்டி இசைபாடு வோன் ஆதவன் “இசையான பாட்டு” என்றார். சேரலன் - சேர மன்னன். இஃது சேரமான் பெருமானையனாரைக் குறித்தது. சீட்டுக்கவி: “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்” என்ற முதற் குறிப்புடையது; திருமுகப்பாசரம் எனப் பெயர் பெற்றது. நாதிரமா மேவு பாட்டு இயலில் எனக் கூட்டுக. நாவில் உறுதி யாகப் பொருந்தும் பாட்டிற்குரிய இலக்கணங்களில் ஒன்றாக உள்ள பொருளிலக்கணம் எனக் கொள்க. இறையனாரகப் பொருள் அறுபது சூத்திரங்களைக் கொண்டது, சிவபெருமான் பாடித்தந்து என்பது. “அன்பினை தினையென் றஹபது சூத்திரங், கடலமு தெடுத்துக் கரையில்லைத் ததுபோற், பரப் பின் றஹிழ்ச்சலை திரட்டிமற் றஹர்க்குத், தெளிதரக் கொடுத்த தென்றஹிழ்க் கடவுள்” என்பது கல்லாடம் (3). கொங்குதேர் வாழ்க்கை என்ற பாடல் நீ; கெக்கீரஞேஞு சொற்போர் புரிந்த சொற்கள் நீ; • சீட்டுக்கவி நீ; இறையனாரகப் பொருளிலக்கணமும் நீ; உன்னைக் கொண்டே சிவபெருமான் வீளையாடினர்; இவை போலப் பல வீளையாடல் உள். அவற்றையெல்லாங் கூற வியலாது என்னுல் என்றனள்.

119 - 123 : வடமதுரைக்.....சொக்கருள்க் குள்ளன்றே

(போ - ரெ.) வடமதுரைக்கு உன்பிறகே அந்நாளில் யார் வந்தார்? சொக்கரல்லரோ வந்தவர்? காரியார் நாரியார் என்ற புலவர் இருவர் பாடிய கவியைப் பாதியாகப் பகிர்ந்துகொள்ள வழியில்லாக் காட்டில் இடையஞக வந்தவர் யார்? அன்போடும் போற்றி வழிபடும் பாண பத்திரன் பொருட்டு ஒரு கிழவர் வடிவமாகத் தோன்றி விறகு சமங்துவந்தவர் யார்? தெளிவாக அப் பாண பத்திரற்கு ஒருவராலும் கொடுத்தற்கு அருமையான சங்கப்பலகையைத் தந்தவர் யார்? இன்னும் அப் பத்திர னுக்கு அன்புடைய மனைவியாகிய விறலீக்குப் பகையாக வந்த விறலையை அவையிற் சென்று நீக்கி இசையில் வென்று வெற்றியைப் பத்திரன் மனைவிக்கே நிலைக்கும்படி செய்தவர் யார்? இவ்வாறு அரிய செயல்களை பெல்லாம் புரிந்தவர் சொக்கரல்லரோ? ஆய்ந்தால் மதுரைக் கோயிலினுள்ளே யிருக்கும் சொக்கர் உனக்குள்ளே யிருக்கின்றார் என்பது உண்மையாகும்.

(வி - ம.) காரியார் நாரியார் என்ற புலவரிருவரும் கவி பாடி வைத்துக்கொண்டு பாண்டியனைக் காண்பதற்கு ஒரு காட்டு வழி போம்போது சொக்கர் ஓர் இடையஞக வந்து வழிமறித்து அப் பாடல்களிற் பாதியைத் தமக்குத் தருமாறு வெண்டிப் பின் மறைந்தனர் என்பது திருவிளையாடல் கதை. இது பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலிற் காணப்படாதது. இதன் விரிவைத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், காரியார் நாரியார் பாப் பகுந்த திருவிளையாடலிற் காண்க. நாரினெழும் - அன்புடன். கிழவருவில் தோற்றி, போந்து எனக் கூட்டுக. தேற்றி - தெளி வித்து. ஸ அரிய - ஸவதற்கு அருமையான. ஏனைய செல்வர் களால் கொடுக்க முடியாத பொருள் சங்கப்பலகை எனக் கொள்க. நேர்ந்தவள் : விறலி. எதிராக - பகையாக. தாபிக்க - நிலைநிறுத்த. திருவிளையாடற் புராணம் விறகு விற்ற படலம், பலகையிட்ட படலம், இசைவாது வென்ற படலம் இவற்றுள் இவ்வரலாற்று விளக்கம் காண்க. பாணபத்திரன்பால் இசைத் தமிழாக நீ இருந்தாய், அவன் மனைவி பாலும் அழைவாயிருந்தாய், அது குறித்துச் சொக்கர் ஒந்து விறகு விற்பவராக வந்து இசை பாடிப் பத்திரினுக்கு வெற்றி தந்தார். இசைவாது வெல்வதற்கும் இவர் திருவருளே துணையாயது. பாணன் மனைவியும் வெற்றி

யடைந்தாள். இவற்றையாய்ந்தால் தமிழ்கிய உனக்குள்ளே சொக்கர் உலாவுகின்றார் என்பது வெள்ளிடைமலையாம் என்பது.

123 - 131 : என்னி.....பகராதோ

(பொ-ரை.) தமிழ் மொழியை இகழ்ந்து வடமொழியிலுள்ள மறைமொழிகளே ஈசர்க்கு உறுதியான மொழியாம் என்று சிலர் கூறுவர்; அஃது அறியாமையே! வேற்று மதங்களையழிக்கின்ற சிங்கமாக நீ பிறந்து பாண்டி நாடு முழுவதும் சைவசமயத்தை நிலைநிறுத்திய வந்நாளில் விரைவாக வந்து முதலில் வையை நதியில் மறையாகிய சைவாக மத்தை நிலைநிறுத்தினே. ஆய்ந்து நோக்கின் ஏடகம் என்ற இடமே அதனைச் சொல்லுமான்றே? மறையாகிய தெய்வத்தால் சூரியன் ஒளியும் அங்கு நழையாது அடைத்த கதவினைத் திறந்தாய்; அச்செயலை மறைக்காட்டுத் திருக்கோயில் கண்டால் அதுவே சொல்லும். வேதமானது அமிழ்தினும் இனிமை மிக்கது என்று வடமொழியைக் கற்ற அகத்திய முனிவர்க்கு என் அன்பராகிய சொக்க நாதர் உன்னை (தமிழ் மொழியை)க் கற்பித்தார். இச் செய்தியைத் தமிழ் முனிவன் என்று அகத்தியனுக்கு வந்த பெயரே அறிவிக்கும். தமிழ் மொழியால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பொருளை முப்பாலாக வகுத்துப் பிரமன் (திருவள்ளுவராகப் பிறந்து) பாடினன். அச் செயலினைப் பரமராகிய சிவபெருமான் பாடிய பாடலே சொல்லுமான்றே? மறக்க முடியாத கல்ணியின் அளவெல்லாங்கூறும் மறைகளாற் காணப்படாதவர் ஆய சிவபெருமான் கிழே நிற்கவும் நீ அழகிய சங்கப் பலகையின் மேல் ஏறியிருந்தாய். இதுவொன்றே போதாதோ? சொக்கநாதருடனே அளவிறந்த நரிப்பரியையும் முன் அழைத்தாய் நீ, நான்கு மறைகளையும் கல்லைனையுடைய குதிரையாக்கியதும் சொல்லும்.

(வி - ம.) சிலர் என்றது வடமொழி தமிழினுஞ் சிறந்தது என்பவரை. என்னி - இகழ்ந்து; தமிழ்மொழியை என்னி. ஈசர் பேசுமொழி வடமொழிதான். வேதவசனம்தான் என்பார். அவர் அறியாமையுடையோர். ஈசன் செயல்களை ஆய்ந்து நோக்காதார் என்பது கருத்து. அக்கருத்தினை நிலைநிறுத்துதற்குப்

பின்வருஞ் செயல்களைக் கூறுகின்றார்கள் என்றுகொள்க. பரசமய கோளர் என்ற பெயர் திருஞானசம்பந்தரை யுணர்த்தியது. அரசமயம் - அரனது சமயம் எனப் பொருள்கொள்க. எதுகை நோக்கி அரன் என்பது ஈறுகெட்டது. தொகுத்தல். இது சைவம். விரசம் - விரைவாகச் சென்ற. வேதாகமம் என்று சைவாகமங்கூறிய திருமுகப் பாசரத்தை அது “வாழ்க வந்தணர்” என்ற பதிகம் வரைந்த எட்டினை யுணர்த்திற்று. வைவையாற்றிற் சமணர்களுடன் சம்பந்தர் சொற்போர் புரிந்து முடிவில் ஆற்றில் விட்ட ஏடு எதிரேறிச் சென்று தங்கிய இடம் எடகம்; ஏடு நின்ற இடம் அப்பெயர் பெற்றது. எடகமே (தமிழ் மொழியாகிய) உன் சிறப்பினை யுணர்த்தும். வேதமங்கிரம் என்றாலும் அஃது செந்தமிழில் வரையப்பட்டுச் சிறப்புற்றது. வேதத்தேவு ஆதவன் அங்கு அண்டாது எனப் பிரிக்க. வேதமாகிய தெய்வத்தால் எனவிரித்து அடைத்த கதவும் எனக் கூட்டுக. ஆதவன் - சூரியன். அண்டாது - நெருங்காமல்; சூரியனெனி புகாமல் இருட்டறையா யிருக்குமாறு அடைத்த எனக். வடமொழி மந்திரத்தால், மறையோர்களால் அடைக்கப்பட்ட கதவு உன்னால் திறக்கப்பட்டது என்றால் வடமொழி எவ்வாறு நின்னினும் சிறந்ததாம்? வேதவனங்கள் கண்டால் அது உன் பெருமையை விளம்பும். கண்டால்: அவ்வரலாற்றினை ஆய்ந்தால், “பண்ணி னேர்மொழி யாளுமை பங்கரோ, மண்ணி ஸ்ரீவலஞ் செய்மறைக் காடரோ, கண்ணி னூலுமைக் காணக் கதவினைத், தின்னை மாகத் திறந்ததருள் செய்மினே” என்ற பதிகம் நாவுக்கரசர் பாடக் கதவுதிறந்தது என்பது வரலாறு. வடமொழி மறையால் அடைக்கப்பட்டிருந்த கதவு (தமிழ் மொழியால்) உன்னால் திறக்கப்பட்டது என்றால் வடமொழி உயர்ந்தது என்று ஈறுவார் கூற்றுப் பொருந்துமோ? வேதம் - வடமொழியிலுள்ள நான்கு வேதங்களும், என்னும் - என்று நினைத்து. அமிழ்தினும் சிறந்ததாகக் கருதி வடமொழியை மட்டும் கற்றிருந்த முனி எனக். அகத்தியமுனிவர் அவர்.

அகத்திய முனிவர் சிவபெருமானை வேண்ட அவர் முருகக் கடவுளிடம் தமிழைக் கற்பாய் எனக் கூற அதன்படி அகத்தியர் சிவபெருமானருளானையின்படி தமிழ்கற்றுணர்ந்தார். அதன்பின் தமிழ்முனி என்ற பெயர்தானே வந்தது. அன்பர் என்றது சிவபெருமானை. அவர்மேற்காதல்கொண்டவள் கூற்றுதலின் அப் பொருளைத் தந்தது. “ஆதியிற் ரமிழ்நூலகத்தியர்க்குணர்த்திய மாதொருபாகனை” என வருவதும் அறிக். தமிழ்முனி என்ற பெயரே தகும். உனக்கு உயர்வுதரும் எனக். ஆரணர் - பிரமர்; வேதத்தை யுணர்ந்தவர் என்பது காரணம். ஆரணம் - வேதம். திருக்குறள் பாடிய வள்ளுவர் பிரமர்தாம் என்பது கருத்து.

“தந்தா னுலகிற்குத் தான்வள் ஞாவனை, அந்தா மகரமே வயன்” என்ற வள்ளுவமாலைப் பாவின் கருத்தை யுட்டொண்டது. ’ அத் திறம் - அத்தன்மையை. பரமர் வாக்கு-இறையனார் பாடிய பாடல். “என்றும் புலரா தியானார் நாட்செல்லுகினும், ஸின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க் - குன்றுத, செந்தவிரிக் கற்பகத்தின் ரெய்வத் திருமலர்போன், மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்” என்பது அது. இறையனைரே புகழ்ந்து பாடினரெனில் அதுவே உன் உயர்வைக் கூறியதாம். மறந்திடல் இல் - மறத்தல் இல்லாத. கற்பு-கல்வி. அலகை-அளவினை. ஒதுமறைக்கு என அடைமொழி யாக்குக. அத்தகைய மறையாற் காணப்படாதவர் கீழ்நிற்க நீ மேவிருங்தாய் இது போதாதோ உன் உயர்வு காட்டுவதற்கு என விரித்துக் கொள்க. தமிழே நீ சங்கப்புலவர்களாகிச் சங்கப்பலகை மேலமர்ந்திருங்தாய் சிவபெருமான் கீழே நின்றார் என்பது. சிவ பிரான் கீழே நின்றார் என்பதை, “மூவர்கட்கரியா னிற்ப முத்தமிழ்த் தெய்வச் சங்கப், பாவலர் வீற்றி ருக்கும் பாண்டினான் ஞடு போற்றி” எனவும், “வருந்தினான் முகனமாறேட வளர்ந்தமற் பிழும் பாய் நின்றுன், நெருங்கினீர் மன்னும் விண்ணு மெங்கனும் நிரமபி நின்று, னிருங் தமிழ்ச் சங்கத்தின்கீழ் நின்றன னெவருங் காண்” எனவும் (திருவாலவாய்டையார் திருவினையாடல்) வருவன காண்க. வாசி - குதிரை. தற்பரரோடு - சிவபெருமானேடு. வாதது ரடிகள் வாக்கிலிருங்து நீ சிவபெருமானையும், நரிப் பரிகளையும் அழைத்தாய். நால்வேதமும் அவர்க்குக்குதிரையாகவும் வந்தன. வாசியே பக்கும் உன் உயர்வை, நீ யழைகக் கவடமொழி நான்கும் பரியாய் மாறி வந்தன வென்றால் உன் பெருமை யுரைக்க வேண்டுமோ? வாசியே கூறும் என்க. சொல்லாதோ, விளம் பாதோ, தாராதோ, செப்பாதோ, போதாதோ, பகராதோ என வந்த ஒகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளாத் தந்தன. சொல்லும், விளம்பும் எனப் பொருள் கொள்க. வடமொழியினும் நீ (தமிழ் உயர்வுடையை என்பது இவ்வரலாறுகளால் விளக்கிறது.

131 - 139 : அண்ணலார்.....முறையுள்ளார்

(பொ - ரை.) தலைவராகிய சிவபெருமான் தென் றிசையை விரும்பி வந்து நடிக்கும் செயலைனைத்தும் உன்னி டத்தில் வைத்த அன்பினுலென்பதை அப்பாலுள்ள நாட்டிலும் அறியாதவர் யார்? உன் பெயரைப் (தமிழ் என்பதை) பழிநிறைந்த வேறுதிசைச் சொல்லுடையவர் திருத்தமாகச் சொல்லார். திருவாய் மொழியுடையார் குழறிக் குழறி உன் பெயரைச் சொல்லார். கெடாத வடிவத்தால் விரும்பி வேதங்களும் ஒதுதற்கரிய முத்திதரும் திருவாலவாயிற்

கோயில் கொண்டுறையும் செல்வரும், ஒப்பற்ற திருமால் வடமதுரைக்குவருமுன்னே வந்தவடிவம் இதுதான் என்று சொல்லுமாறு பெரிய மதுரையில் வந்து மீனக்கொடியை யுயர்த்தி அரசுபுரிந்த சுந்தர பாண்டியரும், துன்பத்தை நிக்கும் உழையம்மையின் ஒருபாகத்தில் அமர்ந்து மகிழ்ந்து ஒப்பற்ற சிவன்முத்திபுரம் என்ற மதுரைப் பதியில் மூலவிங்கமாக முளைத்துத் தோன்றியவரும், அத்திசை போல் எட்டு அயிராவதங்கள் என்ற யானைகள் சுமக்கும் அழகிய கோயிலுக்குள் வீற்றிருக்கும் புண்ணியனாரும், அதன் பக்கமாக இடமும் கோயிலும் இதுவேயாக இந்திரன் வந்து வழிபடும் கடம்பவனத்தில் தங்கும் ஒளியுடைய வரும், கொல்லும் வாய்ந்துணியுடைய பெரிய அம்பாகிய திருமாலாலும் அறிதற்கரியவரும், மணிமுடியைப் புனைந்து இவ்வுலகத்தை யாண்ட முறையுள்ளவரும் ஆகிய சில பெருமான்.

(வி - ம.) “தென்பாலுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் நம்பலவன்” என்பது மணிவாசகம். அத்தொடரினையே யெடுத்தாண்டார் ஆசிரியர். உன்னிடத்தில் என்பது, தமிழழ முன்னிலைப்படுத்துக்கூறுவதால் தமிழிடத்தில் என்று குறிப்புக் கொள்க. அப்பாலும் என்றவும்மை இப்பால் அறிந்ததுமன்றி என ஏச்சப்பொருளைத் தந்தது. அய ஞட்டாரும் அறிந்த செய்தியாம் அது என்க. சிலபெருமான் தென்பாலுகந்தாடுவது தமிழின்மேல் வைத்த அன்பினால் என்பதை “கடுக்கவின்பெறு கண்டனுங் தென்றிசை நோக்கி, யடுக்க வந்துவங் தாடுவா னடவி னினைப்பு, விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி, மடுக்க வந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றே?” (திருவிளையாடல்) எனப் பரஞ்சு சோதியார் பாடனர். பழி - சிக்கதை, பழிக்கப்படுதல். ஆர் - ஸிறைந்தபழியார்ந்த திசைச் சொற்களைப் பேசுவோர்: பிறநாட்டினர். பன்னார் - சொல்லமாட்டார். தமிழ் என்ற சொல்லிலுள்ள முகரம் தமிழுக்கே யுரிய சிறப்பெழுத்து ஆதலின் அவ்வெழுத்தினை நன்றாக அழுத்தி உச்சரிக்க வறியார் என்ற கருத்துத் தோன்றப் “பன்னார்” என்றார். திருவாய்மொழியார் என்றது நாலாயிரப் பிரபந்தத்தை வேதமென வோதும் வைணவ சமயத்தவரைக் குறிப்பாக வணர்த்தியது. வைணவ மதத்தினர் மணிப்பிரவானா நடையுடைய பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான முதலிய வரைநடை பயின்றவர் ஆதலின் திருத்தமாகப் பேசுவறியா மற் குழறிக் குழறிப் பேசுவர் என்றார். அழியா உருவால்

அவாய் இருக்கும் ஓத அரிய எனப் பிரித்து, கெடாத மூடிவத் தால் வேதங்களும் விரும்பித் துதிப்பதற்கு அருமையான செல்வர் எனக் கூட்டுக. செல்வர், தானு, மூளைத்தெழுங்கோர், புண் ணியனுர், காந்தர், அரியார், முறையுள்ளார், எனப் பின்வருவன் வெல்லாம் சிவபெருமான் என்ற பொருள் குறித்த பல சொற்கள். ஆதலின் உம்மை கொடுத்து ஆகிய சிவபெருமான் என முடிக் கப்பட்டது. தானு - சிவன். மீனக் கொடியைத் தமக்குரியதாக் கொண்டவர் என்பது தோன்ற மீனுயர்த்த என்றார். சுந்தர பாண்டியராக வந்து அரசு புரிந்தபோது திருமால் மதுரையை விரும்பி மச்ச வடிவாக வந்தனர் என்று புகழ்ந்து கூறும்படி யிருந்தது மீனக் கொடி என்பது கருத்து. வடமதுரையிற் குடியேறு முன்னே தென்மதுரையை விரும்பி மச்ச வடிவாய்ச் சுந்தரர் கை யமர்ந்திருந்தனர் என்று கூறும்படி யிருந்தது அக் காட்சி. அதற்கு இயைபாகப் பாகவதம் 8 ஆம் கந்தத்தில் ஒரு கதையும் உண்டு. சத்திய விரதன் என்ற பாண்டியன் வையையாற்றிற் கடவுள் வழிபாட்டிற்காக அருக்கியென் கொடுக்க (நீர் தெளிக்க) நீரினைக் கையில் அள்ளியபோது திருமால் அங்கில் மீன் வடிவ மாக வந்தனர் என்பது அது. மச்சாவதார முரரத்த அத்தியாயத்தில் இதன் விரிவு காணக். பாண்டியர்க்கு மீனக்கொடி வங்ததும் இது பற்றிப்போலும்.

'சண்டமுகி ஹருமனைய சராசந்தன் றனக்கஞ்சி, வண்டுவரை யரணுக வடமதுரை கைவிட்ட, திண்டிறன் மாதவன்' என்றார் வில்லியும். இது வடமதுரையில் சிலகாலம் அரசு புரிந்தனன் கிருட்டிணன் என்பதை விளக்கியது. சத்தி - உமை. புரத்து ஓர் பால்-உடம்பின் ஒரு கூற்றில், வலப்பாகத்தில். தழழுத்து-பெருகி; விளக்கி. சிவன் முத்திபுரம் - மதுரை. மதுரையிற் பிறங்தவர் யாவரும் முத்தி பெறுவர். பிறங்தார்க்கு முத்தி தரும் பெருமையமெந்தது என்பது பொருள். இறக்க முத்தி தருவது. காசி என்பது போல இது பிறக்க முத்தி தருவது எனக் கொள்க.

மூளைத்தெழுங்கோர், மூல விங்கமாக முதலில் மூளைத்தார் மதுரையில் என்பது அத் தலச் சிறப்பு. "மூளைத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி" என்ற திருவாலவாய்த் தேவாரப்பதி கமும் இதனை வலிபுறுத்தும். அத்திசைபோல் எட்டுத் திசையிலிருப்பது போல்; எட்டு யானைகள் சமந்த விமானம், இந்திரன் மயன் என்ற தெய்வத் தச்சங்கள் எட்டு யானைகள் சமந்து நிற்க விமானம் அமைத்துப் புழுயில் நிறுத்தி முதலில் வழிபட்டு வந்தான் என்பதும் பின்னர் ஒரு பாண்டியன் அவ்விமானம் அமைந்த இடத்திலேயே திருக்கோயில் சமைத்து வழிபடப் பாண்டிய மன்னர் வழிவழியாக வணங்கி வந்தனர் என்பது வரலாறு.

“மதமலை யிரு நான்கு பிடர்சுமங் தேங்கிச், செம்பொன் மணி குபிற்றிய சிகரக் கோயிலுள், அமையாத் தன்னளி யுமை யுட னிறைந்த ஆலவா யுறைதரு மூல காரணன்” என்பது கல்லாடம். “எட்டாளை பூண்டெடுந்த இந்திர விமானத்து” என்பது சொக்கநாத ரூலா. “விரியெட்டுத் திசைபரப்ப மய னிருமித் துதவியவல் விமானஞ் சாத்தி, யரியெட்டுத் திருவுரு வல் பரஞ்சுடைய யருச்சிப்பா னுயி னுனே” என்பது திருவிலை யாடல். அழகான இடமும் இது; கோயிலும் இது; நாம் வழிபடு வதற்குத் தக்கது என்று இந்திரன் வந்து முந்தி வணக்கிய கடம்பவனம் என்ற கருத்துத் தோன்ற இடம் பவனம் ஈது கடம்பவனம் என்றார். காந்தர் - காந்தியுடையார் என்று கொள்க. அல்லது காந்தம் போலக் கவரும் இயல்புடையார் என்று கொள்க. அலகு - அம்பின் வாய். அம்பாய்க் கையின் கண்ணிருந்த அரிக்கும் அறிதற்கு அரியவர் எனக் கிறப்பும்மை யாகக் கொள்க. முடி : அரசர் தலையிற் கவிக்கப் படுவது. கிரீடம் என்பதும் அது. பரிக்கும் - தாங்கும், காப்பாற்றும். முறையுள் னார் - அரசரிமை யுடையவர் என்க. இத்தகைய பெருமையுடைய இறைவர் சொக்கநாதர் என்பது.

139 - 150 : பல நாளும்.....வாழ்த்தாமே மெய்தான்

(பொ - ரை.) திருநின்றஹுரில் வாழ்ந்த பூசலார் என்ப வர் நீண்ட இரவெல்லாம் பலநாளாக நினைந்து மலைபோலச் சமைத்த உள்ளத்து பொழுந்த கோயிலும், நன்மை தருந் தாயான கங்கையைத் தரித்துள்ள சடைமுடி குளிரும்படி கண்ணப்பர் வாயால் உமிழ்ந்த சிறந்த நீராட்டு நீரும், தூய்மையான மழை பெய்ததால் துண்பமிகுந்த திருக்குறிப் புத் தொண்டர் துணிகளைத் தோய்க்கும் நீர்த்துறையில் மன வலிமையோடு தந்த உடையும், இன்பமாக நீங்குதற்கரிய வன்புடைய மானக்கஞ்சாறனார் சாத்திய அழகிய மயிர்முடி சுற்றிய பஞ்சவடியும், அழகிய விடையூர் தியுடையவராய அவர் மன்மதனிடத்து முன்னர்ச்சினந்து சிவந்த கண்போல மூர்த்தியார் தாம் அன்பினால் முழங்கையைத் தேய்த்துச் சேர்த்துத் தந்த சிவந்த சந்தனமும், அரசனைப்போல உலக மனைத்தையும் காக்குந் திருமால் சாத்திய கண்ணகிய மலரும், சாக்கியர் தாம் அன்போடு சாத்திய அழகிய கல்லாகிய குளிர்ந்த மலரும், உண்ணுதற்குத் தக்க உணவாக ஆக்கி மாறன் விருந்தளித்த உணவும், சிறுத்தொண்டர் தந்த

பெருமையான பிள்ளைக்கறியமுதும், அரிவாட்டாயீ தந்த மாவடு என்ற உணவும், நீக்கமுடியாத கருமை நிறைந்த இரவிற் கணம்புல்லர் தமது முடிமேல் ஏற்றிய சிவந்த விளக்கும், ஆகிய இவ் வரும்பொருள்களைப் படைத்து வணங்கத் தகுந்த சிவபெருமானுக்குப் பூசைப் பொருள் படைத்து யாரால் வணங்கக்கூடும்? கூடாதன்றே. உமை நாயகராகிய அவர் ஆரூர்க்குப் பண்டைக்காலத்தில் எனக்கு நீ பாடும் பாட்டே அர்ச்சனையாம், ஆதலால் தமிழ்ச்சொற் களாற் பாடல் பாடுக என்று பணித்தமையால் அவர் சொற் படியே நீ செய்தாய். நான்கு வேதங்களும் திகைத்து மறைந்தொதுங்குமாறு பித்தனென்று வைதாய்; நீ வைதாலும் அது அவர்க்கு வாழ்த்தாகும் போலும். இது உண்மைதான் என்று அறிந்தேன்.

(வி - ம.) திருக்கிண்றவுரில் பூசலார் என்னும் அடியார் கோயில் சமைத்து வழிபட எண்ணிப் பொருளின்மையால் உள் எத்திற் கோயிலமைத்து வழிபட்டார் என்பது. இரவு எல்லாம்: பகற்காலமன்றியும் இரவிலும் நினைந்தார் என்பது. ஒவ்வொரு நாளும் இன்றைக்கு இன்னது செய்தோம்; நாளையின்னது செய் வோம்; செய்தோம் என்றென்றே எண்ணி முடித்தார்; அதுதான் அவர் அமைத்த கோயில். “குன்று போலே” என்றது அவர் எண்ணிய எண்ணத்தையே எனக் கொள்க. “கங்கை முடிதான் குளிரி” என்றது, கண்ணப்பர் வாயாலுமிழுந்த மஞ்சன நீர் கங்கையாற்றினால் என்றும் குளிர்க்குள்ள முடியை அதனினும் மிகுதியாகக் குளிர்வித்தது என்ற கருத்தினை விளக்கியது. அன்பால் அங்கீர் சிறந்தது. “ஒருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப், பொருபுனவி னெனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல்புனிதம்” என்று சிவகோசரியார் கனவிற் சிவபெருமான் கூறியது கான்க. மஞ்சனம் - நீராட்டும் புனல். திரு - அடைமொழி. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் சிவனடியார் என வந்தவர்க்கெல்லாம் உடை துவைத்துத் தூய்மையாக்கிக் கொடுக்குங் தொண்டு பூண்டவர். ஒரு நாள் சிவபெருமானே அடியவராக வந்து உடையைத் தந்து மழையைப் பொழி வித்துத் துண்புறுத்திக் கற்பாறையில் தலையில் மோதும்போது வந்து கைகளாற் பிடித்துத் திருவருக் காட்டினின்றூர் என்பது. பரிவட்டம் - தெய்வங்கட்கு சாத்தும் உடை. இன்புசூ - இனப மாக; சாத்தும் என்பதனேடு கூட்டுக. தணிவு அரிய - நீங்கு தற்கு அரிய, நீங்காத அன்பு என வருவித்து முன்னர்க் கூட்டுக. அன்பு நீங்காத மானக்கஞ்சாறர் என்க. மனிமுடி - அழிய

மயிர் மூடி. பஞ்சவடி - அடியார்கள் சடைமுடியுடன் தொங்க விடுவது போலும். மூர்த்தியார் முழுங்கையைச் சந்தனக்கட்டையாகக் கல்லிற் நேய்க்கக் குருதியே சந்தனமாயிற்று. அதனை விளக்க விடையார் சேந்த கண்போல என்றார். பூமன்-மன்னன். மன்னன் ஒருவன் தன்னுடு காத்ததுபோல உலகங்காக்கும் அரி என உவகம் விளக்கம் கொள்க. சாக்கியர் கல்லை மலராக ஏறிந்து வழிபட்டனர் என்பது. போக்கியமா - உண்ணும் உணவாக மாறன்; இளையான் குடி மாறன். மாக்கறி - பெருமை தங்கிய கறி. ஒருவராலும் சமைத்துக் கொடுக்கப்படாத அருமையான கறி அது; பிள்ளைக்கறியமுது. தாயர்: அரிவாள் + தாயர் = அரிவாட்டாயர் - அரிவாளையுடைய தாயர் அரிவாட்டாயர் என வந்தது போலும். மாவடு—மாலின் பிஞ்சக்காய்; அதனைக் கூட்டுச் சேர்த்த கறி. கணம் புல்லர் என்பவர் திருக்கோயிலுக்கு விளக்கிடும் தொண்டு புரிந்தவர். பொருளின்றி வறுமை வந்ததால் விளக்கேற்ற வகையின்றிப் புல்லெடுத்து விற்று அப்பொருளால் விளக்கேற்றினர். புல்லும் ஒருநாள் விற்கப்படாமையால் அப் புல்லினேயே தலையில் வைத்து விளக்கேற்றினார்; தலை முடியும் வெந்தது. அப்போது சிவபெருமான் காட்சி தந்தார் என்பது. பூசலார் முதல் கணம்புல்லர் இறுதியாக ஈண்டுக் கூறிய நாயனார் வரலாற்றின் விரிவு பெரிய புராணத்துட் காண்க. கோயிலும், மஞ்சனமும், பரிவட்டமும், பஞ்சவடியும், சந்தனமும், கணமலரும், தண்மலரும், அமுதும், மாக்கறியும், மாவடுவும், தீபமும் அமைத்து, அத்தகைய நாயனார்களால் வணக்கலுறும் அங்கணர்க்கு யாரால் பூசை சமைத்து வணங்கத்தகும்; ஒருவராலும், அவர்களைப்போலப் பூசைப் பொருள் காட்டி வழிபடல் இயலாது என்ற கருத்துக் கொள்க. அங்கணர். சிவபெருமான். பூசை - பூசைக்குரிய பொருள்களை யுணர்த்தியது. யாரால் வணக்கத் தகுமோ எனக் கூட்டுக. தகுமோ - ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. யாராலும் என உம்மைக்கட்டி யாவராலும் வணங்கத் தகாது எனக் கொள்க. ஆரூர்க்கு ஆதியில் அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் என்றார்; சொற்றமிழ் பாடுக எனவும் சொன்னார் என்ற பொருத்துக் கூறார் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். “மற்றும் வன்மை பேசி வன்றெருண்ட னென்னு நாமம், பெற்றனை நமக்கு மன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க, வற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மேனம்மைச், சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்” எனவும், “அன்பனை யருளி ஞேக்கி யங்கண ரருளிச் செய்வார், முன்பெனைப் பித்த னென்றே மொழிந்தனை யாத லாலே” யென்பெயர் பித்த னென்றே பாடுவா யென்றார் நின்ற, வன்பெருங் தொண்ட ராண்ட வள்ளைப் பாட லுற்றார்” எனவும் (தடுத்தாட்கொண்ட-70, 73) வருவன காண்க. தமிழே! நீ சிவபெருமானைப் பித்த னென்று வைத்து கண்டு நான்கு வேதங்

களும் இனி நாம் துதித்துப் புகழ்ந்து சிவபெருமானைப் பொடினும் பயனின்று எனக் கருதி உன் சிறப்புக் கண்டு மனந்திகைத்து ஒதுக்கி மறைந்தன; வடமொழி வேதங்களும் வழக்கொழிந்தன என்ற கருத்துத் தோன்ற “நால்வேதங் திகைத் தொதுங்க” என்றார்கள். பித்தனென்று வைதாய்நீ அதுவும் அவர்க்கு வாழ்த் தாயிற்று. உன் பெருமை என்ன சொல்வேன் என்க. இஃது உண்மையே. வரலாற்றிலுள்ளபடி என விளக்கியதாம்.

151 - 160 : இருந்தமிழே.....இரங்காயோ

(போ - ரை.) பெருமை பெற்ற தமிழ்மொழியே! நீ எனக்குத் துணையாயிருப்பதனால் நான் இதுவரை உயிரோ ஷிருந்தேன், இல்லை யெனில் மாய்ந்திருப்பேன், தேவர்கள் உண்ணும் உணவாகிய புதிய அழுதத்தைத் தந்தாலும் அதனையும் விரும்பேன். காம மயக்கத்தால் வருந்தினேன். போர்வெல்லும் யானையுண்ட விளங்கனிபோன்றேன். காம மாகிய மலையைத்த யானை தின்ற கரும்புபோலவும் ஆயினேன். நல்ல அவரைக் கொடிபடர்ந்த யாவரும் தேடு நிழலில் இருப்பவர் மனம்போல வாடினேன். கொடிய பனியால் வாடிய செந்தாமரை மலரைப் போன்றேன். ஓடத்தின் மேலேறிக் கொள்ளம் பூதாரில் வெள்ளப் பெருக் கைக்கடந்து சென்றுய் நீ, என்று காமவெள்ளத்தினின்றும் என்னைக் கடத்திவிடவேண்டுமன்றோ? நீ போ என்று மாறுபட்ட சமனர்களை வலியக் கழுவேறும்படி செய்தாய், என்னைச் சினந்து வரும் காமனையும் கழுவேற்ற மாட்டாயோ? செய்வை. திருநீற்றைப் பூசியே ஆங்குப் பாண்டிய நது அருமையான முதுகின் வளைவைத் தொலைத்தாய் முற்காலத்தில்; இந்நாள் மன்மதன் வளைத்த செய்ய கரும்பு வில்லின் வளைவை நீக்கமாட்டாயோ? அப் பாண்டியனுக்கு உடம்பில் உற்ற வெப்பு நோயை நீக்கினை, இந்நாள் என் கொடிய காமத்தால் உண்டாகிய வெப்பு நோயை நீக்கக் கருதாயோ? நீ செய்தால் இவையெல்லாம் பிழையல்ல. சமனர் தந்த நஞ்சினை யமுதமாக்கினை, இன்று எனக்கு ஆக்கிப் படைக்கும் நஞ்சினை யமுதமாகச் செய்ய மாட்டாயோ? ஒருவராலும் நீக்கமுடியாத கொடிய தீயினுட் கிடந்தும் வெந்துபோகாமல் உய்ந்திருந்தனையென்று சொல்வார் அறிஞர். என்னைக் காமமாகிய கொடிய தீயானது

சுடாதிருக்குமாறு செய்ய மாட்டாயோ? கொங்கு நாட்டில் வந்து அந்தப் பனியால் வாடாமல் அங்குள்ளவர் துன் பத்தை நீக்கினி, இப் பனியால் நான் வாடாமற் செய்ய நீ மனமிரங்க மாட்டாயோ?

(வி - ம.) தமிழே நீ அமிழ்தினும் இனியாய்! ஆதலால் அமிழ்தும் வேண்டேன் என்றதாயிற்று. ஆனையைத் தின்ற விளங்கனி என மாற்றி விளங்கனி நோயால் தின்னப்பட்ட யானை என்க. தேரை சூடித்த இளாங் என்பது போல. விளங்கனி என்பதொரு நோய். கல் - மலை, கல்லானை - மலைபோன்ற யானை என உவமைத் தொகையாக்குக. விரகமாகிய யானைக்கு நான் ஒரு கரும்பாகினேன் என்றான். கரும்பினைக் கடித்துச் சாறு குடித்துச் சக்கையாக்குவது போலக் காமம் என் குருதியைக் குடித்து வெற்றுடலாக்கியது, உயிரை யோட்டியது என விளக்கம் கொள்க. நல் அவரை நிழல், தேடு நிழல் எனவும் நிழலிலிருந்தார் சிந்தனைபோல எனவும் பொருள் கொள்க. “அவரை நிழலில் இருப்பவர்களின் அறிவு தேயும்” என்பது ஆயுள் நூற்றுணையு. “உனை விட்டுமற் றெருஞ், ரெண்ணை தவரை நிழற்பாற் பயினினு மென்மனமே (திருக்குடங்கைத் திரிபந்தாதி, 70) வடமொழி கைஷத நூலாசிரியர் சரிதத்தாலும் இது விளக்கும்” என்பது டாக்டர். உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பு. நல்லவரைத் தேடு நிழம் சிந்தனையில் தேம்பி னேண் - நல்லாசிரியரைத் தேடியலையும் குளிர்ந்த உள்ளம் போல வாடினேன் என்று பொருள் கொள்ளலுமாம். பக்குவ நிலையுடைய உள்ளத்தார் ஞானம் கற்பிக்கும் ஆசிரியரைத் தேடி வாடுவர் என்பது ஞான நூற் கொள்கை. பொருந்தியது கொள்க. செந்தாமரை மலர் பனியால் வாடும் என்பது மரபு. “தாமரை முகங்கள் வாட்டுக் கூடாது தன்பனிக்காலம்” என்பது கைஷதம். வெள்ளக் கொள்ளோ - வெள்ளத்தின் பெருக்கு, மிகுதி. மால் வெள்ளம் - காதலாகிய வெள்ளம். திருஞானசம்பந்தர் திருக்கொள்ளம்பூதூர்க்குச் செல்லும் வழியில் வெள்ளம் பெருகியாற்றில் வந்தது கண்டு.

“கொட்ட மேகம முங்கொள்ளம் பூதூர்,
நட்ட மேலிய நம்பனை யுள்கச்
செல்ல வந்துக சிந்தை யார்தொழு,
நல்கு மாற்று ணம்பனே”

என்ற பதிகம் பாடி ஓடத்தை நடத்திச் சென்றார் என்பது வரலாறு. வேண்டாவோ, இதில் ஓகாரம் எதிர்மறை. பின்வந்த ஓகாரங்களும் அப் பொருளன. மாறு இட்ட - பகைகொண்ட. சாக்கியர் - சமனர். இச்சொல் பெளத்தரை யுணர்த்தும் இடமும்

உண்டு. “காட்டு மாவ துறித்துளி போர்த்துடல், ஒநாட்ட மூன்றுக்கூட யாயுரை செய்வனான், வேட்டு வேள்விசெய் யாவமன் கையரை, மோட்டி வாதுசெய் யத்திரு வள்ளமே” என்ற பதிகம் பாடிய பின்னர்க் கழுவேறினர் சமணராதவின் வன்கழுவேறச் செய்தாய் என்றார்கள். தமிழ் தான் கழுவேறச் செய்தது என்பது கருத்து. சிறு+இட்ட=சிறிட்ட. சிறு என்ற பகுதி இட என்ற துணையுடன் கூடி, சிறிட்ட நின்ற அகர விகுதி பெற்றதாகக் கொள்க. சிறிய - சினந்த என்பது பொருள். வேள் - காமன். அது : கழுவேற்றியது. கழுவேற்று விப்பாய் என்றார்கள். அங்குத் அரும் + பின் = அங்கரும்பின் - அங்கு அருமையான முதுகிலுள்ள. வழுதிக்கு - பாண்டியனுக்கு. “மங்கிரமாவது நீறு” என்ற திரு நீற்றுப் பதிகம் பாடியபின் வெப்பு நோயும் கூழும் ஒழிந்து நெடுமாறன் ஆயின செய்தியை விளக்கியது. வெவ்விரகம்-கொடிய காமம். சமணரூட்டிய நஞ்சினைத் திருநாவுக்கரையர் உண்டு உயிர் பெற்றார்கள் என்பது. இதற்குரிய பதிகப்பாடல் தேவாரத்துள் இல்லை; பாடியிருப்பர், அஃது அழிவு பட்டிருக்கும்போலும். ஆக்கிய - சமைத்த நஞ்சு என்ற உணவினை. உணவை நஞ்சாக வெறுப்பது காதலர் செயல். தீக்குள்ளே கிடங்கும் வேவாய் என்று சம்பந்தர்க்கும் சமணர்கட்கும் சொற்போர்சிகம்தபின் “தனிரினாவள ரொளி” என்ற தமிழ் பாடித் தீயிலிட அவ்வேடு வேவாது நின்றமை குறித்தது. கொங்கில் வந்து என மாற்றுக. கொங்கு - கொங்குநாடு. கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருஞ்செங்கோட்டில் “அவ் வினைக் கிவ்வினை” என்ற பதிகம் பரடி யடியார்கள் பனியால் வாடிய கோயை யொழித்த செய்தியைச் சுட்டியது; “யார்க்குந் துய ரொழித்தாய்” என்பது. இப்பனியால் நான் வாடாது நல முறச்செய்ய மனமிரங்காயோ எனச் சொற்கள் வருவித்துக் கொள்க. செய்யாயோ விரும்பாயோ என்ற எதிர் மறைவினை முற்றுக்களை உடன்பாடாக்கிச் செய்வாய் விரும்புவாய் எனப் பொருள் கொள்க.

160 - 166 : அப்பரை.....ஆக்காயோ

(போ - றை.) திருநாவுக்கரசரைக் கரிய கடல் கொல் லாதவாறு வலிய கற்றானுடன் மிதக்குமாறு செய்தாய், அவ்வாறு செய்த நீ என்னையும் அக்கடல் கோல்லாமல் எனக்கு உறவாக்க மாட்டாயோ? மிகவும் உயர்ந்த மன்றத்தி ஹள்ள பனைழின் வடிவத்தை மாற்றினை நீ, அப்பனைமேல் உள்ள அன்றிற் பறவையை வெளிரு பறவை யாக்காயோ? பழமையாகத் தெற்கின்கண் ஊள்ள பொதியமலைச் சந்தனத் துடனும் தென்றற் காற்றுடனும் நட்புக் கொண்டுவந்தாய்,

அம் மலைச் சந்தனத்தையும் தென்றலையும் என்னுடன் அன்புற்றிருக்க நண்பாக்க மாட்டாயோ? உன் முன் னிருந்து பாடும் இசையெல்லாம் உனக்குரிய பெண்களாகச் செய்து சேர்த்தாய், அவை என்னேடு பகைகொள்ளா திருக்குமாறு சொல்லாயோ? நீ பாடலாற் சின்னம், காளம், பல்லக்கு, பந்தர் இவைகள் முத்தினால் அமைந்தன வாகப் பெற்றூய், பொன் போன்றூய்! அம் முத்துக்கள் என்னைச் சுடாமல் நான் அணியுமாறு முத்துமாலைகளைப் பூட்டாயோ? முற்காலத்தில் இந்த பெண்ணைகைய பூம் பாவையின் எலும்பைப் பெண்ணைக்கிணை நீ, எலும்பாய் மெலிந்த என்னுடம்பையும் அழகிய பாவைபோன்ற நல் வடிவம் ஆக்கமாட்டாயோ?

(வி - ம.) வன்கல் - வலிய கற்றுணில். மை - கருமை நிறம். நாவுக்கரசரைச் சமணர்கள் கற்றுணுடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கடவுற்போட அவர் “சொற்றுணை வேதியன்” என்ற நமச் சிவாயப் பதிகம் பாடி ஓடம் போற் கற்றான் மிதப்பவந்து கரையேறிய செய்தி குறித்தது. கடல் பகையா யெனைக் கொல்ல வருகிறது. அதனை உறவாக்குவதை என்றார்கள். மன்று + இல்மன்றில்-மன்றத்தில். திருவேர்த்தாரில் ஆண்பளையைப் பெண்பளையாக்கிய செய்தியைக் குறித்துப் பளைவதில் மாற்றினூய் என்றார்கள். அன்றில் எனக்குப் பகை ஆதவின் அதனை வேறு பறவையாக்கின் எனக்கு நலம் என்பது. தமிழ் பொதிய மலையிற் பிறக்கத்து என்ற கருத்தினை யுட்கொண்டு சந்தனமும் தென்றலும் உனக்கு உறவென்றார்கள். எனக்குப் பகை யவை; இங்காளில் உறவாக்குவாய் அவற்றை. இசையெல்லாம் உன்னுரிமைப் பெண்கள். அவ்விசை எனக்குப் பகை. என்னை வெறுக்காமல் இசைகள் உறவாகச் செய். சின்னம் - ஊது கொம்பு. காளம் என்பது ஒரு வகைச் சின்னம். சிவிசை-பல்லக்கு. ஞானசம்பந்தர் திரு செல்வாயிலரத்துறையிலும் திருப்பட்டிச்சரத்திலும் முத்துச் சின்ன முதலியவை பெற்றனர் என்பது வரலாறு. அவை என வருவத்து, சுடார்து அணிய அவை பூட்டாயோ எனக் கொள்க. முத்துக்கள் சுடுகின்றன; அவை சுடாமற் குளிருமாறு செய்து அம் முத்து மாலையை நீ பூட்டுவாய். என்னுடலும் வற்றி யெலும்பாயிற்று; ஆதலால் அவ்வெலும்புகளைத் திருத்திப் பெண்ணைக்கச் செய் என்பது கருத்து. பூம்பாவை - அழகிய பெண். பாவை உவமையாகு பெயராய்ப் பெண்ணையை யுணர்த்தியது. காதல் கொண்ட காரிகையார்க்கு இன்பம் விளைக்கும் பொருள்கள் எல்லாம் துன்பம் விளைக்கும் என்பது இலக்கிய நூன் மரபு, இயற்கையும்

அது. பனி, கடல், அன்றில், சந்தனம், தென்றல், இசை, முத்து, இவை போன்ற குளிர்க்க பொருள்கள் பக்கயாம்.

“முத்துக் களபழுங் தண்பனி நீரு முயங்குமலர்க்
தொத்துங் குளிரியுங் தூய்மலர்ப் பாய்வுஞ் சூழ்ந்துபுறங்
கத்துங் கடலுங் கதவியு மாவியுங் கங்குலுமிப்
பத்தும்பெரும்பகை யாய்விட்ட வாமொரு பைந்தொடிக்கே”
(இரத்தினச் சுருக்கம்.)

எனப் பகைப் பொருள் கூறியிருப்பன காண்க.

166 - 169 : மங்கத்தான்..... பிற்துண்டோ

(போ - ரை.) தோன்றுமல் மறைய இறந்து போயினும் பெரியமுதலை வாயினின்று பின் அக்குழந்தையை வருமாறு படைத்தாய் நீ, ஆதலால் நான் இறந்தாலும் பின்னர்ப் படைக்கவும் வலிலாய், பொருந்திய சொற்களையே புகன்றுள் இவள் என்று மதித்து என் சொற்களைச் சொல்ல யேற்றுச் செல்வாய். மீண்டுவராமல் அங்கிருக்க நினையாதே. பொய் நீங்க (உண்மையாக) ஒளி நிறைந்த சொக்கர் பால் சென்று தங்கியிருந்து ஆங்கு அவரை மனம் இயையு மாறு செய்து இனிமையாகப் பேசி வருந் தூது வேறு உளதோ? இல்லை.

(வி - ம.) திருப்புக் கொளியூர் அவிநாசியிற் சுந்தரர் சென்ற போது முதலை மூன்றுண்டுகட்கு மூன்னர் விழுங்கியதை நினைந்து வருந்திய பெற்றேர்க்கிரங்கி, “எற்றுன் மறக்கே வென்முழக்கு மெம் பெருமானையே” என்ற பதிகம்பாடி நான் காவது பாடவில்,

“புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவி நாசியே,
கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே”

என்று பாடியபோது அப்பிள்ளை கரையில் வந்து மூன்றுண்டு நிரம்பிய வடிவுடன் நின்றது என்பது வரலாறு. “தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை, யுண்ட பாலனை யழைத்த தும்” என்பதும், கான்றுண்டு வெம்முதலை கவ்வியுண்ட பிள்ளை தனை மூன்றுண்டு சென்றழைத்த மூதாரும்” என்பதும் இதனை விளக்குவது காண்க. தேசு+இவரும் தேசிவரும் - ஒளிமே லோங்கிய. சொக்கருக்கு : வேற்றுமை மயக்கம். ஏழாண்டு

கொள்கீ. அவரை என்பதற்கும் ஏழஞ்சிருபு கொள்க. நீயே தாதுக்குத் தகுதியடையாய் என்பதை விளக்கியது இது.

169 - 177 : நேசமொடு.....தோன்றுண்டோ

(போ - ரெ.) அன்புடனே மனத்தாற் றடவினும் ஒருவரானும் காட்டத்தகாதவராகிய சிவபெருமானைக் கைவிரலாற் சுட்டித் தந்தையார்க்குக் காட்டிய பிள்ளையாரும், தெய்வத் தன்மையுடைய வெள்ளிமலையில் வீற் றிருக்கும் பரமனைக் கண்டு போற்ற முயன்று அப்பரமனைத் திருவையாற்றில் ஆதரவாகக் கண்டு போற்றிய அரசரும், சிவபெருமான் அளந்து தந்த செம்பொன்னை மணிமுத் தாற்றிற் போட்டுத் திருவாளர்க்குளத்திலே தேடியெடுத்த தலைவராகிய சுந்தரரும், வளம் விளங்கிய திருக்காளத்தியில் வந்த காட்சி கயிலாயத்துக் காட்சியை நிகர்த்தது என நிட்டமாகக் கண்டு பாடியவராகிய நக்கிரரும் ஆகிய இவர்கள் எல்லாரும் நீயே யன்றே? அப்பாலும் கேள், தமக்குத் தாயில்லாதவராகிய கடவுளும் தாயாகவே ஒரு பெண்ணின்பால். வந்திருந்தவரும் ஆகிய சசனூர் 'அம்மையே' என்று தம் வாக்கால் அழைத்த காரைக் காலம்மையாரும் ஆகித், தமக்கு எதிராக வெள்ளிய விடையை யூர்தியாக மேற்கொண்ட தலைவராகிய சிவபெருமான் வரவிடுத்த வெள்ளை யாணையின் மேலேறிச் சென்ற அறிஞரும் ஆகி, வண்ணையும் தள்ளாமல் மிஞ்சிய உவர்மண்ணைல் வெண்ணீரு பூசிய அடியவசென்று வணங்கிக் கைகுவித்துத் தொண்டு செய்த அடியவராகிய சேரமான் பெருமானும் ஆகி, பெங்குஞ் சஞ்சரித்துத் தென்கைலாய மலைச்செல்வரிடத்துஞ் சென்றுயே, உன் செயலால் முடியாதது ஒன்றுண்டோ? இல்லை; ஆதலால் நீ செல்வாய்.

(வி - ம.) கைவரினும் - தடவினும், காட்டத் தகாதார் - பிறருக்குக் காட்டத் தகாதவர். ஒருவன் அன்டோடு மனத்தால் தடவிக் காணினும் அயலார்க்குக் காட்டத் தகாதவர் என்பது கருத்து. மூன்றுண்டுப் பருவத்தில் தந்தையாருடன் சென்று பொய்கைக்கரையில் நின்றமுத்போது அம்மையும் அப்பனுமாக வந்து ஞானப்பா ஹட்டிக் காட்சி தந்த வடிவத்தைத்

தங்கையார் “பால் கொடுத்தது யார்?” என்று வினவிழபோது கைவிரலாற் சுட்டிக் காட்டியவர் ஞானசம்பந்தர். ஆதவின் “காட்டியருள் காளை” என்றார். அவ்வமயம் பாடியதுதான் “தோடுடைய செவியன்” என்ற பதிகம். பூதரம் - மலை. வானவர்தேவர். வெள்ளிமலையில் உள்ள என்ற அடைமொழி சிவபெருமானைக் குறிப்பாலுணர்த்தியது. கயிலைமலைக்கடவுட் காட்சி காணமுயன்றவர் நாவுக்கரசர். அவருக்குத் திருவையாற்றிற் கண்ணிச்சிகிடைத்தது. “மாதரப் பிறைக் கண்ணியானை” எனத்தொடங்கிய பாடவில் “யாதுஞ் சுவடுபடாம் லையாற்றைகின்ற போது. காதன் மடப்பிடி யோடு களிறுவருவன் கண்டேன், கண்டே னவர்திருப்பாதகுக் கண்டறி யாதன கண்டேன்” எனக் காட்சியை வியந்தது காண்க. தேடியருள் கோவும் என்றது சுந்தரரைக் குறித்தது; அவர் முதுகுன்றம் மணிமுத்தா நதியிற் போட்ட பொற் கட்டிகளைத் திருவாழுரக்குள்ளுத் தேடிக் கண்டெடுத்தவராதவின். அவ்வமயம் பாடிய பதிகப் பாடல் “பொன் செய்த மேனியினீர்” என்பது. சொற்றவவனும் என்றது நக்கிரையுணர்த்தியது, நக்கிரைர் கயிலை காணச் சென்று சீகாளத்தியிற் கயிலைத் திருவருக்காட்சி கண்டு அது குறித்து, “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி” என்ற அந்தாதி பாடியவர் அவராதவின். அப்பால் கேள் என மாற்றி, காளையும், அரசரும், கோவும், சொற்றவனும் நீயாகவே யிருந்தது மட்டுமன்று, இன்னும் பல வடியா ரூருவாகவும் இருந்தாய், அதனையுங் கூறுவேன் கேள் என்றதாகக் கொள்க. ‘அம்மைதமக் கில்லாதார்’ என்றது பிறப் பிறப்பில்லாப் பெருமான் என்றதை யுணர்த்தியது. அம்மைதாமாவிருந்தார் என்றது, சிராப்பள்ளியில் ஓர் எழை மகள் மகப்பேறு காண வந்த அன்னையானவள் காவிரியாற்று வெள்ளத்தால் தடைப்பட்டு நிற்க அவள் வடிவாகச் சிவபெருமான் வந்து மகப்பேற்றுக்குதவி புரிந்து பின் மறைந்து தாயுமானவர் என்று பெயர் பெற்ற வரலாற்றினையுட்கொண்டது. உரைத்த அம்மை : காரைக்காலம்மையார். உரைக்கப்பட்ட ; அழைக்கப்பட்ட எனச் செய்ப்பாட்டு வினயாகக் கொள்க. அம்மை அம்மையென அடுக்கிய சொல்லழகு சொற்சுவை காண்க. வேந்தர் - மன்னர், அரசர். இது உலகுக்கெல்லாம் மன்னராகிய - இறைவராகிய சிவபெருமானை யுணர்த்தியது, “வெள்ளானை மேற் கொண்ட” என்ற அடைமொழியால். வெள்ளூன் + ஜூவெல்லானை - வெள்ளை விடையை. மேல் என்பது ஆகுபெயராய் ஊர்தியை யுணர்த்தியது. ஆனை ஊர்தியாகக் கொண்ட எனக் கொள்க. அல்லது ஜூ சாரியையென விடுக்க. வித்தகர் சுந்தரமூர்த்தியாவர்; வெள்ளை யானைமேலேறிக் கயிலை சென்றவர் அவராதவின். வித்தகர் - அறிஞர், புலவர். விஞ்சு+உவரால்=விஞ்சுவரால் - மிகுஞ்சு உவர் மண்ணுடவில் வழிந்திருந்த தோற்றத்தால் என

விரிக்க. வண்ணுனை.....ஆட் செய்த அன்பர் - கழற்றிற்றறி வார் என்ற சேரமான் பெருமானுயனார். ஆள் செய்த - தொண்டு புரிந்த. அடியார் கோலத்தைக் கண்டு சிவனுக்குக் கொண்டு வணங்குவதே அவர்க்குரிய தொண்டாதவின் ஆட்செய்ததாயிற்று. சஞ்சரியா - செய்யா என்ற வாய்பாட்டெட்ச்சம்; சஞ்சரித்து என்க. உன்கையில் - உன் செயலால். கை - செயல். எல்லாம் உன்னாற் செய்துவியலும் ஆதலால் தாது செல் என்பது கருத்து.

177 - 183 : என்கையால்.....வேண்டுமோ

(பொ - ரெ.) என்று பலரும் கூறுவதால் அன்னை யாகிய உமையும் அவள் பாகத்தமர்ந்த அன்பராகிய சிவ பெருமானும் உக்கிர சூமார பாண்டியன் என்ற முருகக் கடவுளும் வந்து அரசுபுரிந்த தென்மதுரைக்கு இனிமையான திருத்தமான வழியே செல்லுக. நீ செல்லும் வழி நல்வழியாக இருக்க வேண்டும், அஃது எவ்வழி யென்று நீ வினவில் சொல்வேன் கேள். எவ்வழியாகச் சென்றாலும் வெற்றி பெற்று மீள்வாய், உன்னை நினைந்து “வேயுறு தோளி” என்ற பாடல் பாடிச் செல்பவர் காரியங்களெல்லாம் முற்றுப்பெறுமே! செல்வாய், இடையூறு நேருமோ? திருவையாற்றில் காவிரி வெள்ளாந் தடுத்தும் அதனை விலக்கி நீ சென்ற செயல் நான் அறியாததோ? அன்றியும் ஒரிடத்திலே பாலைவனத்தை நெய்தனிலமாகச் செய்தன. இன்னும் அப்பாலைவனத்தைப் பூஞ்சோலையாகச் செய்யவும் கூடும். உனக்கு நான் என்ன வழி சொல்வேன்? எல்லார்க்கு மேலானவராகிய சிவ பெருமான் யாவரும் வியந்து சொல்லும்படி கட்டுச்சோறு கொண்டு வந்தனரென்றால் உனக்கு வேறும் ஒரு கட்டுச்சோறு ஒருவர் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமோ? வேண்டாம், செல்வாய்.

(வி - ம.) என்கையால் - என்று கூறுவதால். என்கை - தொழிற் பெயர். என்னல் - என்று கூறுதல். ஆய் - தாய், உமை. வாய் இனிய - வாய்த்த இனிய என்க. செய்மை+வழி = செவ்வழி - திருத்திய வழி, வாய்த்த இனிய திருத்திய வழி எனப் பொருத்துக. செல்வாய் - செல்பவன் நீ என விலையாலைனையும் பெயராகக் கொள்க. “வேயுறுதோளி” என்பது திருஞான சம்பந்தரா வியற்றப்பட்ட பதிகத்தின் முதனினைப்பு. இது திரு

மறைக்காட்டில் ஞானசம்பந்தர் நாவுக்கரசருடனிருந்துபோது பாண்டி சாட்டுக்கு வருமாறு வேண்டியது தெரிந்து நாவுக்கரசருக்குக் கூற அவர் சமணர்களிடத்திற்குச் செல்வது நன்றன்று, நாளும் கோரும் தீயனவாய்த் தோன்றுகின்றன' என மறுக்க, 'வெளியார்கட்டுத் தீமைவராது நாளும் கோரும் நன்றாகுத் தமைய “வேயுறு தோளி” எனத் தொடங்கி ‘ஆசரு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே’ என இறுதியில் இது போல் முடியும் பதிகம்பாடி விடை பெற்றுச் சென்றனர்; வரலாறு பெரியபுராணம் காண்க. பொன்னி - காவிரி: குடகுமலையினின்று பொன்னை வாரி வரலாற் பெற்ற பெயர் இது. இடைவிலெங்கவும் அவ்வெள்ளப் பெருக்கைக் கடந்து சென்றது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். பாலையை நெய்தலாப் பண்ணியது. ஞானசம்பந்தர். இடம்: திருநனிபள்ளி; (திருக்கிளிற்றுப். 12) காண்க. அதை - அப்பாலைவனத்தை. நெய்தலாக்கிய வனக்குச் சோலையாக்குவது எளிது. இத்தகைய சிறந்த ஆற்றல் அறிவுள்ள உனக்கு நான் எவ்வாறு வழி கூறுவது? நீயே ஆய்து செல் என்பது குறிப்பு. மேல்ஆனார் - தலைவரானார்; இது சிலபெருமானைக் குறிப்பால் உணர்த்தியது. திருப்பெஞ்சீலி என்ற தலத்தில் நாவுக்கரசர்க்குச் சோறு கொண்டு வந்து சிலபெருமான் கொடுத்தார் என்ற வரலாற்றினையுட்கொண்டது. சிலபெருமானே பொதி சோறு கொண்றவர் என்றால் வழிக்குத் துணையாகப் பொதி சோறு கொண்டு போக வேண்டுமோ? வேண்டுவதின்று என்ற கருத்து விளங்கப் பொதி சோறும் வேண்டுமோ என்றால். வழி கூற வேண்டாம், பொதி சோறு வேண்டாம் சீ செல் என்றதாயிற்று.

183 - 190 : வீருக்க.....பொருள்கே

(போ - ரை.) பெருமையாகக் கற்பார் பலர் அந்தாலிலுள்ள பொருளைக் காண மாட்டார். காசு பணம் தம் கைக்கு வருவதையறிந்தால் உன்னை (தமிழை) விற்று விடுவார். அத்தகைய கொடியோர் பால் நீபோய்ச் சேராதே. கற்றவர்களைக் கண்டால் இகழ்ந்து பேசுவார், அவர்கள் சொல்லும் பொருளைக் கேட்டு இன்பமடையார். நாயைப் போலச் சள்ளென்று குறைத்துத் தூரத்துவார் அப்பான்மையுடையாரருகே சாராதே. தெளிவாகத் தமிழ்ப் பாயிரத்திற் கூறியபடி அடங்கியிருந்து படியாமல் ஆயிர மும் கற்று விட்டதாகக் கூறுவார், அவர் பால் நீ அனுகாதே. ஆராய்தற் குரிய நூல்களைக் கற்றறியாத விளக்க

மான மூடர்களுடனே நீதி முறையாகக் கூறும் அறி வுரைகளெல்லாம் அறியாமையாகும். ஒன்றும் அறியாத ஒருவனுக்கு நூற்பொருள் காட்டுவோன் அவன் கண்ணுக்கு முன்னே ஒன்றும் அறியாதவனுக மதிக்கப்படுவான். நானுமல் இராதே (நானியிரு) வாய் திறந்து கூருதே. வீணுகக் கற்கு முறையறிந்து கல்லாமல் அவையைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கும் சொற்பெருக்குடையவர்பாற் செல்லாதே. அவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளாதே. அருமையறிந்து உன்னைப் போற்றுதவரை நீ விரும்பாதே. என்றால் கெடுதலில்லாத சிறந்த செல்வமானது கல்வியே யென்று மனத்துட் கொண்டாய். ஆதலால் நீதான் சிறந்த பொருள் வேறு சிறந்த பொருளில்லை.

(வி - ம.) வீறு - பெருமை. கற்பார் பொருள் கானூர் என்றது, கற்பவர் போல நடித்து நூற்பொருளையறியாமல் லுழல் பவரை. நூல்களை வாங்கிப் படிப்பது பேரால் நடித்துப் பொருள் கொடுத்தால் விற்று விடுவார் என்று தமிழ்ப் பற்றில்லாதாரையிழித்துக் கூறியது இது. என்னுவார் என்பது இடு என்ற துணைப்பகுதியுடன் சேர்ந்து என்னிடுவார் என சின்றது; இகழ்வார் என்பது பொருள். சள்ளிடுவார் - குரைப்பார், குலைப்பார். “வணக்கம்வருஞ் சிலநேரங்கு முரா கண்ட வலிப்புவருஞ் சிலநேரம் வலியச் செய்யக், கணக்குவருஞ் சிலநேரம் வேட்டை நாய்போற் கடிக்கவருஞ் சிலநேரங்கு கயவர்க் கெல்லாம்” என்று கயவர்குண்டதைப் பழித்ததும் காண்க. பாயிரமுன் சொன்னபடி படியாமல் என்றது, மானுககள் நூல் கேட்கு முறைப்படியிருந்து கல்லாமல் முறை தவறிக் கற்ற கல்வியை. நன்னூலின் மானுக்கர் பாடங் கேட்கு முறை “கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்” என்ற நூற்பாலிற் காண்க. ஒன்றே பேதையர் என்றது மூடர்களிற் சிறந்த முழு மூடர்களை. மூடர்களின் முன் வைத் தெண்ணுங் தகுதியுடையோர் என்பது. “மூடரை யென்னுங்கான் முந்தி நிற்பரே” என்றார் பிரபுவிங்கலீலை நூலுடையாரும். மூடர்கட்கு அறிவுரை கூறுவோர் அம்மூடர்க்கு முன் அறிவில்லாதவராவர் என்பது “கானுதாற் காட்டுவான்” என்ற குறட்கருத்து. நானு திராதே: நானியிரு எனப் பொருள் பட்டது. ஆற்றி னளவறிந்து கற்றவர் அவைக்கு அஞ்சார், அங்குணும் முறையுடன் கல்லாதவர் அவைக்கு அஞ்சவர் என்பது கருத்து. “ஆற்றி னளவறிந்து” என்ற குறட்பாவின் கருத்தும் அது. கூற்றினர் - சொல்லுடையவர், அவையஞ்சும் கூற்றினர் - அவையைக் கண்டு அஞ்சிப் பேசும் பேச்சுடையார் என்க. நீதானே பொருளான்கேரு

என்றது, நீ பிறரிடத்திற் செல்வதற்குக் காரணம் ஒன்று மீண்டு, நீயே எல்லார்க்கும் பொருளாயிருக்கின்றாய் என்பதை விளக்கிறது.

190—198 : ஆண்ட.....தித்தேகி

(போ - ரை.) என்னையாட் கொண்ட வல்லவா ! நல்ல திருவாவடு துறையில் உலவாக்கிழி பெற்றவர் உன்னைப் போல் ஒருவர் உள்ளேரா? நல்ல விருப்பத்தை யுண்டாக்கு வதற்கு அங்குக் கிடந்த செங்கல்லைப் பொன்னுக்கினை. மண்ணுலக முழுவதும் பொன்னுலக மாக்குவதற்கும் வல்லவன் நீயே. யாவரும் விரும்பிப் பார்க்கும் சிறப்புடைய காவிரிப்பும் பட்டினத்தைக் குறித்துப் பாடிய ஒரு வஞ்சி நெடும் பாட்டினற் பதினாறு கோடி பொன் கொண்டது நின் வெற்றியைக் குறித்ததே. பொருளைத் தேடி வழங்கும் நல்லாரிடத்திற் சேர்ந்த வறுமையினும் கல்லாத மூடர்பாற் சார்ந்த செல்வம் துன்பத்தை விளைப்பதாம், இதனை நீ கண்டாய் பலரிடத்தும். ஆதலால் கல்லாத கயவர்பாற் செல்வ மிருப்பினும் அவர்பாற் செல்லாதே. உன் மேல் அன்பில்லாதவர் இந்திரனைப். போலச் செல்வத்துடன் வாழும் திடினும் அவர்பாற் போகாதே; அங்கே உண வுண்ணுதே. தாம் இன்புறுவதற்குரிய கல்வியால் உலகத் தாரும் இன்ப மடையக் கண்டு அக் கல்வியையே பெரும் புலவர் கற்றறிக்தார் விரும்புவர் என்னும் பெருஞ் சிறப்பு உன்பா என்றே சேர்ந்தது? திருப்பாற்கட லமிர்தம் உண்டவர்க் கல்லாமல் உண்ணுதவர்க்குப் பசி நீங்குமோ? நீங்காது. உன்னையே சேர்ந்து உன்னை நம்பி வாழாத மக்கள் தெருவினும் அனுகாதே. நல்லறிஞர்களிடத்தி விருந்து தங்கிச் செல். அவ்வாறு சென்று,

(வி - ம்.) வல்லவன் என்பது ஈறு கெட்டு அகரம் நீண்டு வல்லவா என விளியாயிற்று. பின் எதுகை நோக்கி வல்லவா எனத் தொகுத்தலாயிற்று. நல்ல என்பதும் நல என விகாரமாய் நின்றது. உலவாக்கிழி - கெடாத் பொன் முடிப்பு. எடுக்க எடுக்கக் குறையா திருக்கும் பொன்; இதனைத் திருவாவடுதுறையில் ஞான சம்பந்தர் இறைவன் நிருவருளாற் பெற்றனர் என்பது வரலாறு. “கழுமல ஐரர்க் கம்பொன், ஆயிரங் கொடுப்பர் போலு

மாவடு துறைய னரே' (திருநாவுக். தே.) (நல்ல இருப்பு அது ஆக்கா-
நல்ல திருக் கோயிலைக் கட்டுவதற்காக, செங்கல்லைப் பொன்னுக்கி
யது திருப்புகலூரில்) இஃதுடாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பு.
இது பொருத்தம் அன்று. நல்ல விருப்பு அது ஆக்கவரு செங்
கல்லை—நல்ல விருப்பத்தை யுண்டாக்க வந்த செங்கற்களை என்ற
பொருள் பொருத்தமானது; திருப்புகலூரிற் செங்கல் பொன்னுக்
கியது, நாவுக்கரசர் பொன்னிற் பற்றுடையவரா என்பதை
ஆராய்வதற்காக என வரலாறு இருப்பதால். சோக்கு புகார் :
வினைத் தொகை. மாவரும் ஆய்வு நோக்கும் புகார் என்க.
புகார் பாடியது ஓர் வஞ்சி கெடும் பாட்டு என்றது: பட்டினப்பாலை
என்னும் நூலினை. இதனைப் “பட்டினப் பாலை யென்னும் வஞ்சி
கெடும் பாட்டு” என்றே வழங்கினர் உரையாசிரியர் பலரும்;
(யாப். வி. செய். சு. 37 உரை) (யாப். கா. ஒழி. 4. உரை) (இ. வி.
சு. 745 உரை) காண்க. “பாடிய பாக்கொண்டு பண்டு பதினாறு,
கோடி பசும்பொன் கொடுத்தோனும்” (சங்க சோழனுலா 10)
“தழுவ செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன் பத்தொ டாறுநூ
ரூயிரம் பெறப் பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்”
(கலிக்கத்) என வருவன சான்றாம். கொற்றம் - வெற்றி.
கொற்றத்தை விளக்கியது, காட்டியது எனச் சொல் வருவித்து
முடிக்க. கல்லார்க்கட் பட்ட திரு துண்பத்தை வினாப்பதை நீடிம்
கண்டாய் காண்பாய் என்ற கருத்து விளங்க ‘கண்டாயே’
என்றார். கண்டாயே என்பதை முன்னிலையசை யாக்குவதும்
ஒன்று. “நல்லார்க்கட் பட்ட” “தாமின் புறுவு” என்ற
திருக்குறட்ட சுருத்தறிந்து பொருத்துக. மாகவிஞர் கற்றறிந்தார்
என்ற திரு சொற்களையும் ஒன்றுக்கிப் பொருள் கொள்க. ஆர்க்
தவர் - உண்டவர். ஆர்தல் - உண்டல். ஆறுமோ - ஒகாரம்
எதிர் மறை. தமிழ்மொழியாகிய உண்ணைச் சார்ந்து உண்ணை
நம்பி வாழ்பவர் எவ்ரோ அவர்பாற் சென்று தங்கியிரு; நம்பாதவர்
பால் அனுகாதே என்று தங்கிச் செல்லும் வழி குறித்துக்
காட்டினாள் எனக் கொள்க. தங்கிச் சென்று மதுரைக்குள்
நுழைக என்பது குறிப்பு.

198 - 207 : வம்பாகப்.....கவிகூர்ந்தே

(பொ - ரை.) இயமன் பின்னிடைந்து ஒடுமாறு
பெயர்ந்து நீரோடுகின்ற வையையாற்றிற் புதுமையாக
முன்போய், எதிர்சென்று நின்று நீராடி, * அன்புடனே
வணங்கி நீண்ட இலக்கண நூல்களைக் கற்றவர் மனம்போல
ஆழமுடைய வகுழியைக் கடந்துபோய் உகைத்தில் வளைந்து
மேலுமேலும் உயர்ந்து நிற்கும் வேதங்களைப்போல்

வானத்து மேலுயர்ந்து தோன்று மதிலையுங் கடந்து நீ போனால் மிருதியும், புராணமும், கலைகளும் போல் வேறு வேறுகச் சிறிதும் பெரிதுமாகத் தோன்றும் திருவிதிகளை வலமாகச் சுற்றி வந்து நல்வினை தீவினையாகிய இருவகைப் பட்ட வினைகளையும் தொலைக்கும் சிவாகமங்களைப்போல முத்திக்கு விதையாக அறிஞர் கூறும் திருக்கோயிலின் உள்ளே புகுந்து நீ முதலில் தென்பால் நின்று வணங்கி முறையாக அபிடேக முனிவர் தம் அன்புபோல வாய்ந்த தளத்தின் பொருத்தமும் இறைவனையடைந்து தெளியும் தவவேடமுடையார் சிவலோகத்தைச் சேர்ந்து தங்கு வதற்கு ஏறும்படிகளை யமைத்துள்ள ஏணியைப்போல் பெருமைபெற்ற தலைமை வாய்ந்த கோபுரங்களும் கூடவின் முன்னை நாளில் மேலிடத்தில் ஒரு நான்கு பெருமேகங்களும் கூடியதுபோன்ற மண்டபமும், மலரிற் பொருந்திய தேனை யுண்ணச்செல்லும் வண்டுபோலச் சென்று மாளிகை களில் வகுத்திருக்கும் பத்திபத்தியான அறைகளின் கட்டளையையும் கண்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து.

(வி - ம.) யமன் பின் போய் ஓடப் பேர்க்கோடும் வையை என மாற்றுக. பின் போய் ஓட - புறங்காட்டியோட. வையை நீரோடுவதற்கு எதிர் நில்லான யமன் என்பது, வையையாற்று நீரோட்டத்தின் மூழ்குவாரை யமன் எதிர்த்து நின்று அவனுலகத்திற்குக் கொண்டுசெல்லான் என்பது கருத்து. மூழ்கி யவர் யமனுலகம் அடையார், யமவாதனையும் நிங்குவர் என்றபடி. சத்தம் - இலக்கணம். “சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாக் கிசை பிதற்றும், பித்தரிற் பேதையா நில்” (நாலடி. 52) எனவும், “பிரயோக விவேகமென்னும் வடமொழிச் சத்த சாத்திரத்தை” (பிரயோக. க. 1) எனவும் வருவன் அப் பொருளுணர்த்துமாற்றிக. இலக்கணங்கற்றவர் உள்ளம் ஆழ்ந்து அகன்று இருத்தல் போல அகழியும் ஆழ்ந்து அகன்று இருந்த தென்க. மேன்மே லுயர்ந்தோங்கு வேதம்போல வான்மே லுயர்ந்த மதில் தோன்றிந்று. “மேவரு முணர்வ முடிவிலா மையினால் வேதமூ மொக்கும்” (நகர்ப். 9) என்றார் கம்பரும். மிருதி - ஸ்மிருதி என்ற வடமொழி திரிந்து நின்றது. அறநால் என்பது பொருள். திருவிதி சிதிதும் பெரிதும் ஆகப் பல வேறுபாடுள்ளன. அவ்வீதிகட்டு உவமை, மிருதி, புராணம், கலைகள். சிவாகமம் கற்பார்க்கு இருவினை யொப்பு மலபரி பாகம் உண்டாய் முத்தி பெறும் பக்குவமடைவர் என்ற கருத்துத் தோன்ற இருவினையை

மோதீஞ் சிவாகமம் என்றார். சிவாகமும் திருக்கோயிலும் இரு வினையை மோதித் தொலைத்து முத்திக்கு வித்தாகும் என அறிஞர் கூறுவர் என்ற கருத்தமைந்து நின்றது; “சிவாகமம் யோல்” எனத் திருக்கோயிலுக்கு உவமை கூறியது. மதுரைச் சொக்காதர் கோயிலுட் புக முதலில் தெற்குக் கோபுரவாயில் வழிச்செல்வது பண்டையோர் மரபு என்பதை “தென்பால் முன்னே வணக்கி” எனக் குறித்தனள் போலும். அபிடேக முனிவர் ஒரு தேர் முதலிற் செய்தனர்போலத் தோன்றுகிறது. தளம்+இசையும்=தளத்தின் பொருத்தமும். தன்+நேயம்=தனது அன்பு: போல் ஆம் தளம்=அன்புபோல உண்டாகிய தளம் என்க. “ஜூயர் மகிழ்ந்தேற வபிடேக பண்டாரம், செய்த திருத் தேர்போலச் செய்தேமோ” என விறவிலிடு துது 950 இல் கூறப்படும் தேர்த்தளமே ஈண்டுக் கூறப்பட்டதாம். அபிடேக முனி; அபிடேக பண்டாரம் என்பவரையே யுனர்த்திய தாகக் கொள்க. வேறு வரலாறு கண்டிலம். படிவர் - விரத முடையவர். தவவொழுக்க முடையவர். சிவலோகத்திற்கு ஏறிச் செல்லப் படி வகுத்து எணி நிறுத்தியிருப்பதுபோலக் கோபுரங்கள் அடியிலிருந்து ஒன்பது வாயில்களமைந்து நிற்கின்றன என விளக்கம் கொள்க. நான்கு மேகங்களும் வந்து வளைந்து நின்று மதுரையை அழியாமற் காத்தன என்பதும், அன்று முதல் நான்மாடக்கூடல் எனப் பெயர் வழங்கியது என்பதும் புராண வரலாறு. “வாடுவோர் தம்மைப் போற்ற வயங்கொளி மாநகர்க்கட், கூடருமேக நான்கு மாடமாக்கூடலாலே, நாடவரதிசயிப்ப நான்மாடக் கூடலென்று, பீடுடை நகர்க்கு நாம மெங்கணும் பிறக்கிற றன்றே” (நம்பி திருவிளை.) என்ற கவியும் காண்க. “நான்மாடக்கூடல்” எனப்பல நூல்களினும் பெயர் வழங்குவதும் உணர்க. திருவாலவாய், திருங்களாறு திருமுடங்கை, திருநடு ஆர் இவையே நான்கு எனவும், கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் இவையே நான்கு எனவும் (கலித். நச். 92) விளங்கும். மதுரைக் காஞ்சி 429 ஆம் அடிக்குறிப்பும் இதனைப் புலப்படுத்தும். மட்டு - தேன். அறைக்கட்டளை - அறையின் ஒழுங்கு. அறையின் வரையறை. முழுகியே, அகன்றபோய், கடங்து என்பன போன்ற எச்சங்களை யடுக்கிக் களிக்காஞ்து எனக் கொண்டுவந்து நிறுத்துக. மேல் தொடருவது காண்க.

207 - 218: இட்டமளிச்.....பொருக்கெனப்போய்

(பொ-றை.) வானவர்க்கிறைவனுல் இடப்பட்ட மணிகளுமுத்திய அரியணைமேல் வீற்றிருக்கும் அரசிருக்கை சொக்கருக்கு எய்தியதுபோல் எங்கேனும் ஒரு கடவுளர்க்குக் கிட்டுமோ? கிடைப்பதறிது. ஒளிரும் வீரக்கழல்

புனீந்த இனிய தாமரை மலர்போன்ற சிவபெருமான் திருவடிக் காட்சியைக் கண்டு அவர்க்கே செந்தாமரைப் பூப் போன்ற கண்ணைப் பறித்துச் சாத்திய திருமாலும், உயர்ந்தாய்மையான குற்றமற்ற திருவடியில் வணங்காத தலையொன்றைக் கையிற் கொடுத்த தெய்வமாகிய பிரமனும், இழந்தவலிமையும் பெருமையும் தனக்கு வகுத்துத்தந்த கடம்பாடவிக்கு விமானத்தை வகுத்துத்தந்த இந்திரனும், ஆங்குத்தேன் ஒழுகும் அழகிய மலர்போன்ற பாதத்தை நெஞ்சினுட்பதித்து மனிகள் அழுத்திய முடிகள் ஒன்றேடான்று, அழுத்தாமல் நீக்கி வணங்கும் பொருட்டுக் கணாதரும், கூறுகின்ற வெறுப்பும் சினமும் கொண்ட உட்பகையைத் தொலைத்த வலியுடைய ஞானமுனிவர்களும் அருகில் சூழ்ந்து வரவும், தீமையில்லாத அருமையான திசைக்காவலர்கள் கண்ணூடி முதலையற்றை யேந்தி நின்று காட்சிக் குறிப்பைக் கண்டு ஏவல்செய்து நிற்கவும், துதித்து முன்னின்று இருவரும் எண்மரும் நிறைந்த பதினெட்டுவரும் பன்னிருவரும் ஆகிய முப்பத்து மூவரும் ஏவல் செய்யவும் நந்திதேவர் தமக்கு முன்னே நிற்கும் கூட்டத்தை வெள்ளப் பெருக்கு என்று பிரம்பினை எடுத்துப் புடைக்க ஒங்கியபோது வெள்ளம் இருப்பதும் ஒதுங்குவதுபோல ஒதுங்கிப் பதினெட்டுக் குலத்தேவர் தம் கோடிக்கணக்கான முடிகள் பதினெட்டு நிலத்தோர் முடிகளால் நெரியவும் உலகத்திற் செருக்கும் நண்பும் கொண்ட தேவியாகிய அங்கயற்கண்ணம்மையுடன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலுட் பொருக்கெனச் சென்று அடைந்து.

(வி - ம.) இட்ட - இடப்பட்ட, தேவர்கோனல் இடப்பட்ட என வருவிக்க. “அமுதயில் வாழ்க்கைத் தேவர்கோ னிழிச்சிய, மதமலை யிருநான்கு பிடர்சமங் தேங்கிச், செம்பொன் மணி குயிற்றிய சிகரக் கோயிலுள், எமையாத் தண்ணீரி யுமையுடனிறந்த, ஆலவா யுறைதரு மூலகாரணன்” என்பது கல்லாடம். இந்திரனிட்ட சிங்காதனமே முதன்மையுடையது. தேங்கமலத் தேச என்றது, கழல்குழ் என்ற அடையால் திருவடித் தாமரையின் ஓளியை யுணர்த்தியது. அவர்க்கே-அச் சிவபெருமானுர்க்கே. கண்கொடுத்த புத்தேன் - திருமால். கண்ணைப் பறித்துத் திருவடியிலிட்டுப் பூசித்துப் பின் கண்பெற்றுச் சக்கரமும்.

பெற்றீர் என்பது கதை. ஓங்கு அடி; அமல் அடி; மைலில் அடி எனக் கூட்டுக. வணங்காத் தலை என்றார்; பிரமன் ஜெஞ்சு தலையுள்ளமையால் சிவனுக்கு நிகர் எனச் செருக்குற்றேன் என்பதை விளக்க. செருக்குற்ற தலையே சிவன் கையில் பிச்சை யோடுபோல ஒட்டி நின்றது என்பது குறிப்பு. இத் தலைதான் செருக்குக்கொள்ளக் காரணமாயிருந்தது; இசை; நீங்கள் எடுத்து வைத்துக்கொள்க என்று கொடுத்ததுபோலக் கையில் பிரமன் தலைகாணப்பட்டது என்று வியப்புறக் குறியதாம் இது. மொய் - வலிமை. மானம் - பெருமை. இவ் விரண்டும் இழந்த தனக்கு அவற்றை யளித்த கடம்பாடவி என்க. இந்திரன் பழியாற் பற்றப்பட்டு வலியும் பெருமையும் இழந்து மதுரையை யடைந்து பெருமைபெற்ற வரலாற்றைக் குறிப்பித்ததாம். கடம் பாடவி - கடம்பமரம் சூழ்ந்த காடு. இது மதுரைக்கு ஒரு பெயர். மானங்தனை வகுத்த வானவன் - இந்திரன். விமானத்தை யமைத்து விடுத்த தேவன் அவனுதவின். மானம் - விமானம். தன்: சாரியை. மணிமுடிகள் அழுத்தாதே நீக்கி வணங்க எனக் கூட்டுக. கணாதரும் முனிவரும் என உம்மை விரிக்க. முரண்+போதம்=முரட் போதம் - வலிய ஞானம்: துனி, சினம், பகை செற்ற வலிய ஞானம். என ஞானத்திற்கு அடையாக்குக. இந்திரன் முதலிய எண்டிசைக் காவலரையும் திசைப் பாலர் என்றாள். அத்தம் - கண்ணெடி. தெரிசனக்கண் - கட்டுறிப்பு, பார்வைக் குறிப்பு. எவல் செய்வோர் குறிப்பறிவோராயிருப்பர் என்பதனை அறிக. இருவர்-அசவினிதேவர்; மருத்துவர். எண்மர் - அட்டவசக்கள். இவர் எண்மர் ஒரு கூட்டத்தார். பதினெட்டுவர்உருத்திரர். சிவன்போலுங் தோற்றமுடையவர் இவர் ஒரு குழுவினர். பன்னிருவர் - சூரியர்; திங்கள்தோறும் ஒவ்வொரு சூரியர் தோன்றுவர். எனவும் அவர் பெயர் வேறுவேறாகக் கூறப் பட்டிருப்பதும் காண்க. இவர்களையே மூப்பத்து மூவர் தேவர் என்பது நூல் மரபு. “இருவ ரெண்மர்பதி நெருவர் பன்னிருவ ரெனும விண்ணவர்கண் மூப்பத்து மூவரே” (மீ. பிள்ளைத்.) என வருவதுங் காண்க. உதக விருபாலின் - வெள்ளம் இருபாலும் ஒதுங்குவதுபோல. மண்ணுலக மானவரும் விண்ணுலக வானவரும் நெருங்கி முடியோடு முடி உராய்ந்து நெரிய நின்று வணங்கும் சினகரம் எனத் திருக்கோயிற் சிறப்புத் தோன்றியது. பொருக்கென: விரைவுக் குறிப்பிடைச் சொல். போய் எய்தி நீயும் கண்டு வணங்குக என்பது.

219-230: எந்தாயென..... முடிமேற் குடியே

(போ - ரை.) எந்தாயே என்று துதித்துச் சென்ற இடைக் காடன் பின்னடந்து சென்ற செந்தாமரை மலர்

போன்ற திருவடியும், வந்து சிஂ்தை தெளிந்து கழுத்தினை யறுக்கத் தொடங்கிய தென்பாண்டி நாட்டு மன்னன் பொருட்டு இடக்கால் வலக்காலாகத் திரும்பிய அழிய துடையும், போர்முறை கற்பிக்கும் ஒரு பணிக்கனுக்குப் பகையாகச் சினந்து ஆயுதமும் உடைவாரும் சேர்த்து அழிய கச்சிறுக்கிக் கட்டிய இடையும், அடிமையாகி வழிபட்ட வந்தியின் பொருட்டுத் துணிக்குப் பொருத்த மாக இட்ட சிட்டுணவைக் கரத்தால் அள்ளியள்ளி யுண்டு பசி நீங்கிய வயிறும், ஒரு தாயையடுத்தும் முலைப்பாலுண் டறியாத அவர்தாம் பன்றிக் குட்டிகளின் வாயின்மூலைப் பாலை யூட்டிய மார்பும், ஆணிப் பொன்றை செய்த தூய முடியிற் பதிப்பதற்காக ஒரு பாண்டியனுக்கு மாணிக்கங் கொணர்ந்து விற்ற மலர்போன்ற கரமும், உரிமைக்காக அழிய தழைவாய்ந்த ஆத்திமலரைப் புனையாமல் வேப்ப மலர்மாலை சூடிய அகின்ற தோரும், காக்கைசெய்த போரால் வருந்திய கரிக்குருவி வாழ்வதற்குக் காதில் உபதேசம் செய்த கோவைக் கனிபோன்ற வாயும், குற்றமில்லாத சொல் வாயிலாக நீயிருந்து வாழுமாறு உனக்குக் கோயிலாகக் கொடுத்த சங்கக் குழையணிந்த செவியும், வைசிய குலத்துப் பெண்ணெருத்தியின் பொருட்டுச் சென்று அவள் கண்ணீர் பெருகியழக் கண்டு அவளைத் தழுவித் தமது கண்ணீரால் அவள் துயரத்தை யாற்றிய இருகண் களும், தெளிந்த நற்பண்புடையார் ஆகிய மணிவாசகப் பெருமான் பாடிய இசையுடன் கூடிய பாடலுக்கும் வந்தி தந்த பிட்டிற்கும் மண்சமந்த ஓளியழகு வாய்ந்த சென்னி யும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் கண்களில் ஏந்திக் கண்டு களிக்கர்ந்து மனம் கசிந்து கசிந்து உருகிப் பணிபுரிந்து திருவடித்தாமரையை முடிமேற் புனைந்து.

(வி - ம.) அடிமுதல் முடிவரையள்ள உறுப்புக்களின் சிறப்புக் கூறுகின்றார். இடைக்காடன் என்ற புலவன் பாண்டியன் மேற் பாடுக் கவியரங் கேற்ற அவன் அப் பாடலை மதியாது வறிதேயிருந்தது கண்டு மனம் வருந்திச் சொக்கநாதர் திருமுன் கூறிச் செல்ல அவ்விடைக்காடன் தங்கிய இடத்திற்கே இறை வரும் சென்றிருந்தார் என்பது வரலாறு. திருவிளையாடல் இடைக்காடன் பினக்குத் தீர்த்த படலம் காண்க. பாண்டிய

ஞெருவன் காலைமாற்றி யூன்றி ஆடவேண்டும் என்று வேண்ட மாறியாடாத வியல்பு கண்டு தன் கழுத்தினையரியத் தொடக்கப் பின்பு இறைவர் கால்மாறியாடினர் என்பது கதை. கான்மாறி யாடிய படலம் காண்க. துடை திரும்பின் காலை மாற்றிவைக்கக் கூடும் என்பது தோன்ற மாறித் திரும்பு மணிக்குறங்கும் என்றால். குறங்கு-துடை. பணிக்கண்-போர்த் தொழில் கற் பிக்கும் ஆசிரியன். “பண்புடையா ஞெருபணிக்கன்” “தீதிலா வினிமை தருமூயர் பணிக்கன்” “கோதிலா மனப்பணிக்கன்” என (திருவால். 1, 3, 14) வருவன் காண்க. பணிக்க ஞெருவன் பொருட்டாக அவன் பகைவளைக் கொல்ல அவன் வடிவமாகச் சென்று கொன்றார் என்பது. அங்கம் வெட்டின படலம் காண்க. துணிக்கு அமையச் சொரிந்திடும் பிட்டு எனக் கூட்டுக. “அழுக் கடைந்த பழங்குணி யொன்றரைக் கசைத்து” என மண்சமங்த திருவிளையாடலில் வருவது துணியை யுணர்த்தும். வந்தி-பிட்டு வாணிச்சியின் பெயர். உதரம்-வயிறு. பிறப்பும் இறப்பு மில்லா தவர் என்பது தோன்ற “தாய்மூலைப்பா லுண்டறியாத் தாம்” என்றால். அறியாதவர் பால் ஊட்டியது வியப்பு என்பது குறிப் பாற் ஞேன்றியது. இதனைப் பன்றிக் குடிடிக்கு மூலைகொடுத்த படலத்திற் காண்க. வழுதிக்கு-பாண்டியனுங்கு. ஆணிக் கனகம்-உயர்ந்த மாற்றுடைய பொன். கனகத்துமுடி அழுத்த மாணிக்கம் விற்ற என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. ஒரு பாண்டியனுக்கு முடி சூடுவுதற்குத் தொடக்கியபோது முடியிற் பதிப்பதற்கு மாணிக்க மணியின்மை கண்டு மாணிக்கம் விற்கச் சிவபெருமான் வந்தார் என்பது. இதனை மாணிக்கம் விற்ற படலத்துக் காண்க. படலை மாலை எனவும் பொருள் தரும். சுந்தர பாண்டியராக வந்து அரசுரிமை யேற்றபோது பாண்டியமன்றர்கட்டு உரிமையான வேம்பு மாலை பூண்டனர் என்பதை விளக்கியது. காணிக்கா - உரிமைக் காக ; பெருமைக்காகப் பூண்டதன்று என்க. ஓம்பு - ஓழித்த, நீக்கிய. கொடி - காக்கை. கொடி ஓம்புவாதில் எனக் கொள்க. கரிக்குருவிக் குபதேசஞ் செய்த படலம் காண்க. நீ யிருந்து வாழும்படி என்றது தயிழ்மொழி தங்கிவாழி; இசை பாடுமாறு செவியன் தும்புருவை வைத்திருக்கும் செய்தியைக் குறித்தது. “தும்புருவ மீசன் றலோச்செவிக்குள் னேபுகுந்தான்” என வருவ தும்காண்க. தமிழுக்குத் தம் செவியை யிடமாக்கியது “சங்கமெங்கள் குழை (தக்கயாகப்: 714) என்பதனாலும் அதன் உரையாலும் அறியலாம். தெண்ணீரார்-தெளிந்த நீர்மையுடையார். நீர்-பண்பு. மணிவாசகரைக் குறிப்பாலுணர்த்தியுது. மண்சமங்த பாடல் என்பது குறிப்பு. பாவை-பெண்: உவமை யாகுபெயர். இது வந்தியைக் குறித்தது. கண்சமங்து என்றது கண்களிற் பதித்தது; அழுத்தி என்று பொருள்கொள்க. கசிந்து கசிந்து: அடுக்குத் தொடர். தாள் முடிமேல் சூடு என்றது திருவடிகளில்

முடியைத் தாழ்த்தி நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி என்று விளக்கம் கொள்க. அடிமுதல் முடிவரை கண்ணுட்பதித்துப் பின்னர் வணங்கி என்பது.

230-245 : மண்டும்..... போற்றுவாய் நீயும்

(பொ-ரை.) நெருங்கிய விண்மீன் கூட்டங்கள் தம் தலைமைக் குலத்தைச் சார்ந்த தென்று அறிந்து வந்து நின்றனபோல அடுக்கடுக்காக விளங்கும் விளக்குகள் எதிரே தோன்றவும், என்னை வெறுதே செங்கதிரும் உண்டு உன் குலத்து வெண்ணிலவு முன்டு என்று கூறுவது போலத் தங்களினக்கும் ஆரவிளக்கும் அசைந்து ஏரியவும், ஒப்பற்ற மீனக்கொடியையுயர்த்தின் எங்கும்யா னெங்கிருப்பேன், என்று உயர்ந்த இடபக்கொடி யுரைப்பதுபோல் ஆங்கு இடபவிளக்குச் சிவந்து தோன்றி அசையவும், நிங்காத அருள்பரவிய பன்றி யுருவான அவ்விறைவனுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் புருடா மிருக வடிவுடைய விளக்கு நின்றபோற்றவும், பகைவராக வழிவழி வந்த சூரிய குலத்தார் வருவது கண்டு நடுங்குவதுபோல அருகில் உள்ள தட்டுக்கள் அசையவும், கதிர், மதி என்ற இருசுடர்களுக்கும் முன்னே உன்னையே சிறந்த சுடர் என்று சொக்காக காட்டுவது போல அக்கராலத்தி மிகவும் ஒளியுடன் விளங்கவும், தமக்குத் தக்கவளாகிய உமாதேவியாருடன் எனக்கும் அஞ்சியொளித்துக் கொண்டார் போலும் என்று கங்கை தேவுவதுபோல அழகிய கும்பத்திலேற்றிய விளக்கு எதிர் சென்று சூழவும், தமிழ்ச் சொல்லுக்கு மன முருகும் அன்பு மிகுந்த அடியார்கட்கு அளிக்கும் முத்தி இது தான் என்று காட்டுவதுபோலக் கற்பூரத் தடடில் அழல் எழுந்து ஏரியவும், அழகாக நம்முடைய குலத்திலும் வந்து தோன்றினார் சிவபெருமான் என்று சூரியன் மகிழ்ந்து அங்கு வந்ததுபோலக் கண்ணுடி யவ்விடத்திற் பொருந்தவும், இங்கு மன்னர் எமது குலத்தவராயினார் என்று பிறையானது காட்டுவதுபோல உயர்ந்த முடிமேல் வெண்குடையொளிவிட்டு விளங்கவும் முந்திப் பெருகி எழுகின்ற கடலின் வெள்ளிய திரைகள் முற்காலத்தில் மாமிக்காக வந்தன போலத் தோன்ற வெண்சாமரை வீசவும், விளையாடல்

செய்யும் பாம்பாட்டுஞ் சித்தர் இவர் என்று நீண்ட பாம்பு கள் படமெடுத் தாடுவதுபோல ஆலவட்டம் எதிர் நின்று காற்றுவீசவும், நாட்டைவிட்டு நீங்காத இளமையான நல்ல தென்றற் காற்றுன்னு நம் மன்னர் இவர் என்று கருதி வந்து காண்பதுபோல அழகிய விசிறிகள் காற்றினை வீசிக் குளிர்ந்து நெருங்கவும் விடியலில் திருவனந்தல் முதலாக அடியார்கள் வந்து வழிபாடு செய்யுங் காலத்தில் பல வடிவுள்ள தேவர் பலருடனே கூடித் திருமுனினின்று நீடியும் போற்றுவாய்.

(வி - ம.) திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்குரிய (ஆராதனைக் குரிய) பலவகை விளக்குகளின் காட்சி கூறுகின்றார்கள். அடுக்கு இலங்கு தீபம் - அடுக்கடுக்காக விளக்கும் விளக்கு; வட்டவடிவாக அடுக்கடுக்காகப் பொருத்திக் காட்டும் விளக்கின் காட்சி. இது சிவபெருமான் திருமுன் இலங்குவது விண்மீன்களைல்லாம் தம் நாயகர் குலத்திற் ரேன்றியவர் என்று நெருங்கி வந்து நின்று காண்பதுபோல இருந்தது என்பது. சந்தரபாண்டியராக வந்து திருமுடி புனைந்து அரசு புரிந்தவர் இவர் என்று உடுக்குலங்கள் உற்றறிந்து கண்டனவென்று கூறுமாறு இலங்கின. தங்கவாரத் தீபம் - தங்கத் தீபம்; ஆரத் தீபம் எனப் பிரித்துக்கொள்க. தங்கத் தாற் செய்த விளக்கு, முத்துக்களாற் செய்த விளக்கு. தங்க விளக்கு வெங்கதிர் போலவும், ஆரவிளக்குத் தண்கதிர் போலவும் சோன்றின. அத் தோற்றம் உன் குலத்திற்கு முதலாகச் செங்கதிரும் உண்டு; வெண்கதிருமுன்று என்று விளக்குவதுபோன் றிருந்தது. வெங்கதிர் - குரியன். சிவபெருமான் சோழமன்ன ராகத் திருவாரூரில் அரசாட்சி செய்தமையின் உன்குலத்து வெங்கதிருமுன்று என்று விளக்கியதாம். “நங்குலத்து வந்துதித் தார் நாதரென்று பானுமகிழ்ச் தங்குறல்போல்” (239) என்பர் பின்னும். உன்குலத்து வெண்மதியுண்டு என்று கூட்டுக. ஆதலால் கடுத்திடேல் என்னை எனக் கூறுவதுபோலத் தங்கவாரத் தீபம் அசைந்தது எனக. கடுந்திடேல் - வெறுத்திடாதே. இடபதிபம் என்பது ஒருவகை விளக்கு. ஆராதனைப் பொருள் களில் ஒன்று. அது விடை வடிவமாக வமைத்திருப்பது. பாண்டியர்க்குரிய மீனக்கொடியை நீ உயர்த்தினை யெனில் நான் எங்கிருப்பேன் என்று சினந்து விடைக்கொடியானது அழல்வடிவாக எழுந்து அசைவதுபோலத் தோன்றிற்று. அழன்று. சினந்து; அழல்வடிவாய் - தீ வடிவமாக; சினத்தின் வடிவமாக; என இருபொருள் கொள்க. புருடாயிருகத் தீபம் என்பது ஒருவகை விளக்குப்போலும். மிருக வடிவமானார் என்று சிவபெருமானை

மகிழ்ந்து போற்றியதுபோலத் தோற்றியது அதன் காட்சி. புருஷாமிருகம் போன்ற வடிவ விளக்குச் சிவபத்திச் செல்வத்தை வளர்க்கும் என்று தலபுராணங்கள் பல கூறும். சிவபெருமா னுக்குத் திருவிழாக் காலங்களிற் புருஷாமிருகமும் ஊர்தியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளதை அதன் சிறப்பை விளக்கும். அன்மையில் பூசைக்குரிய தட்டுக்கள் அசையும் காட்சி, பகைவராகிய சோழர்க்கு முதல்வளைய சூரியன் வருவதற்கு எடுக்குவது போலத் தோன்றிற்று என்க. பானு - சூரியன். வரல்தாடுக்குற்று=வரணடுக்குற்று - வருவதற்கு எடுக்கியது. மருவாவருகுலத்து ஆர் - பகைவர் வந்த குலத்துப் பொருந்திய. உன்னை - உனை எனக் குறைந்து நின்றது. உன்னை - (தமிழாகிய) உன்னை. இருசுடர் - சூரியன் சந்திரன் என்பன. அக்கராலத்தி இருசுடர்க்கும் உயர்ந்த ஒரு சுடராக உன்னைக் காட்டுதல்போல ஒளி விட்டு விளங்கிற்று என்க. அக்கரா + ஆலத்தி=அக்கராலத்தி. இஃது வடமொழிச் சந்தி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பொருள்போலும். எழுத்து வடிவம் தமிழ் வடிவமாகக் கற்பித்தது இது. பொற்கும்ப தீபம் - பொற்குடத்தி லேற்றிய விளக்கு. கங்கை தன கணவரைத் தேவுவதுபோல எதிர்கின்று சூழ்ந்தது. குடத்துள் நீர் இருப்பது குறித்துக் கங்கை தேவுவது போல எனக் கற்பித்ததாயிற்று. சொற்குத்தருகும்=சொற்குருகும் - பாடலுக்கு மனமுருகும். அந்பு. ஊர் அ தொண்டர் - அன்பு எழுத்த அத்தொண்டர். கற்பூரத் தட்டிற கனல்பற்றி யெரிந்து கற்பூர மறைவது போலத் தொண்டரும் ஒளிமயமாய் இறைவனுட னிரண்டரக் கலந்து மறைவர்; இதுவே முத்தி யென்பதை எடுத்துக்காட்டியது கற்பூர விளக்கு எனக் கொள்க. கண்ணேடியங்கு விளங்குவது சூரியன் மகிழ்ந்து வந்திருப்பது போலத் தோன்றியது என்க. 232 ஆம் கண்ணியின் பொருளாமைந்தது. பிறை என்பது நிறை நிலவை யுணர்த்தியது. முடிமேல் வெண்குடை விளங்குவது வெண்ணிலவு தங்குலத்தரசர் என்று சிவபெருமானைக் காட்டுவதுபோல இருந்தது. தங்கம் - உயர்வு. சோதி - ஒளி. பொங்கியெழும் வெண்டிரைகள்; முந்து வெண்டிரைகள்; கடல் வெண்டிரைகள் எனத் திரைக்கு அடையாக்கு. வெண்சாமரை வீசுவன வெண்டிரைகள் வந்தன போலத் தோன்றின. மாமிக்காக ஏழு கடலழைத்தபோது வந்தனபோல இங்கும் வந்தன அலைகள் என்பது கருத்து.

விந்தை - வேடிக்கை; விளையாட்டு. சித்தர்களிற் பாம்பாட்டுஞ் சித்தரும் இருப்பர் என்பது தோன்ற ஆடரவச்சித்தர் என்றார். எல்லாம்வல்ல சித்தராக வந்து பல விளையாடல் புரிந்தவர் இவர் என்பதை விளக்கியதாயிற்று. ஆலவட்டம் - பெரிய விசிறி : அஃது ஆடுவது பாம்பு படமெடுத்து நின்றாடுவதுபோலத்

தோன்றிற்று என்க. நாடு அகலா - நம் நாட்டைவிட்டு சீங்காத. வால் - தூய்மையான. வால் - தூய்மை. தென்றற்காற்று நம் மன்னர் என்ற கருதிக் காணவந்தது போல விசிறி காற்று வீசியது என்க. அடுக்குத் தீபம், தங்கத் தீபம், முத்துத் தீபம், இடப் தீபம், புருடா மிருக தீபம், தட்டம், அக்கராலத்தி, கும்ப தீபம், கற்பூர பூரம் ஆகிய தீப வகைகளும், கண்ணேடி, குடை, சாமரை ஆலவட்டம், விசிறி முதலிய பொருள்களும் பூசைக்குரியவை எனக் காண்க. இவற்றின் காட்சியை ஆசிரியர் கற்பனை செய்து காட்டும் புலமைத் திறத்தையும் உள்ளத்துட்பொருத்தி யின்புறுக. தற்குறிப்பேற்றவணி இவை. திருவனந்தல் - விடியலிற் காட்சிக் குரிய காலம். திருப்பள்ளி யெழுச்சி என்பதும் அது. மதுரையிற் சிறப்புடைய காலம் திருப்பள்ளி யெழுச்சியே. உருது அனந்தம் + தேவர் என்பதை அநந்தம் உருதேவர் என மாற்றுக. பலவகை வடிவான தேவர்கள் என்பது பொருள். தேவர்கள் பலருடனே மருவி நீயும் போற்றுவாய் என்றால்.

245 - 248 : புரோகிதரை..... மாமருந்தைத்

(பொ - ரை.) புரோகிதர்களை முதலில் விடுத்து வருகையை அறிவித்துத் துதித்தபின் அருமையான வலிமை யுடைய சிவாகமத்தோராகிய ஆதிசைவர் தம்பால் அடைந்து பூசைக்குரிய பொருள்களைப் படைத்துத் திருமுன்னில்லாமல் ஒருபுறமாக ஒதுங்கி நின்று அருமையுடன் மூவர் கவியே முதலாகிய ஐந்து கவிகளையும் மூவராகவே நின்ற இறைவர் தம் முன்பு பாடித் துதித்து ஒழியாமல் திருவடிகளை நினையாத தீவினை புரிந்த பாவியொருவன் செய்த மாபாதகத்தையும் தீர்த்த பெருமையுற்ற மருந்தாகிய சிவபெருமானை.

(வி - ம.) புரோகிதர் என்றது வேதாகமங்களை. வேதாகமங்களை ஓதி முதலிற் புரோகிதர் இறைவனை வழிபடுவர் என்பதை விளக்கியது. ஆதிசைவர் என்றது பூசைக்குரிய அந்தணர்களை. பட்டர் பூசித்துத் தருவதற்குரிய தேங்காய் பழ முதலியவற்றை ‘உரிய’ என்றால். படையா-படைத்து: செய்யா என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சம். மூவர் கவி - தேவாரம்; ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சந்தரர் ஆகிய மூவராற் பாடியவை யஷும் தேவாரம் எனப் பெயர்பெற்றவை. கவி ஜங்கு என்பன, தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லான்டு, பெரியபுராணம் எனக் கொள்க. துதிக்குரிய பாடல்களிற் சிறந்தவை இவ்வைந்து முறைகளிலும் உள்ளவை என்று கொள்க. சிவபெருமான்

மூவர் வடிவமாகவே நின்று திருவருள் காட்டி அவர்தம் செயல் யாவும் தம் செயலாகவே விளக்கினர். ஆதலின், “மூவராய் நின்றார்” என்றார். சீ-சிறப்பு. மங்கலம் - பாதம், அடி; திருவடி. ஒரு மறையோன் கடவுள் வழிபாடு மறந்து தாயைப் புணர்ந்து தங்கையைக் கொன்று மற்றும் பல பாவச்செயல்புரிந்த பாவங்களை நீக்கிய அருமை தோன்ற “மா பாதகந் தீர்த்த மாமருந்தை” என்றார். மாபாதகந் தீர்த்த படலங் காணக். இனித் துதிக்கு முறையும் தாது சொல்லுமுறையும் கூறுவாள்.

248 - 256 : தீபமணிப்.....வல்லமையோ

(பொ - ரை.) விளக்குப்போன்ற மணிகளையுடைய படங்கொண்ட பாம்பு சுற்றி யெல்லைகாட்டிய மதுரையை யாரும் பாண்டியனே! அழிய துதிக்கையுடைய யானைகள் சுமந்த விமானத்துள்ளுறையும் கண்மணிபோன்றவனே! அரசனாக வந்து மைதோய்ந்த கண்களையுடைய கரும்பு போன்ற தடாதகைப் பிராட்டியாரைக் கூடியென்றும் பிரியாது வாழும் முக்கண்ணுடைய கனிபோன்றவனே! உலக முழுதுக்கும் ஒரு முதல்வனே! மிகுந்த நீர்ப்பெருக்குடைய கங்கை நதிக்குத் தலைவனே! கன்னியாகுமரித் துறைக்கு மன்னனே! அரியணிமேல் அமர்ந்திருக்கும் பாண்டி நாட்டரசனே! அடியார்க்கு வாய்த்த செல்வம் போன்றவனே! எமது கடவுளே! தொண்டர்கள் கருத்தினால் எண்ணியபோது விளையாடிவரும் கண்ணுடிப்பாவை போல அவர்கள் உடன்கூடி விளையாடி வந்த தெய்வமே! தேவேதற்கு அருமையான அன்பர்கள் தேடிய நாளில் மனமகிழ்ந்து அவர்கள் முன்னே யோடிவந்த திருவிளையாடல் இனிமேல் காட்ட இயலாதோ? திருவருளோடு முன்வந்து பழிக்கங்கியவர் என்று உலகத்திற் பரவும் புகழ் சேர்ந்த பொருத்தமான பெயரினிமேற் பெறவேண்டாவோ? ஆசையுடன் காண்பதற்கு வந்தவர்மேற் பொடிபோட்டு மனத்தை மயக்கினார் சொக்கவிங்கமென்று எவருஞ் சொல்லமாட்டாரோ? கரும்பினை வில்லாகக்கொண்ட அழிய கைகளையுடைய மன்மதன் தானே வந்து அரசாருமாறும் இளமையான ஒரு மங்கையைக் காமமயக்கங் கொள்ளுமாறஞ் செய்வது வலிமையாகுமோ?

(வி - ம.) பைநாகம் - படத்தையுடைய பாம்பு, குழ்-சற்றிக் காட்டிய மதுரை. ஒரு பாண்டியன் மதுரை உகரழிந்த ஊழிக் காலத்தில் எல்லை காணவியலாது இறைவனை வேண்டியபோது தம் சடைமேலுள்ள பாம்பினை விடுத்து மதுரை கெர்க்கு எல்லை காட்டி வரப்பணி த்தார் என்பதும் அது வந்து வளைந்து சுற்றிக் காட்டியது என்பதும் அதனால் ஆலவாய் என்ற பெயர் மதுரைக்கு அமைந்த தென்பதும் வரலாறு: திருவாலவா யான படலம் காண்க. கைநாகம் - யானை. மனி-அழகு. நாகங்கள் பாரமாகத் தாங்கிச் சூழ்ந்த கோயில் என்க. கோயில்-விமானம். இந்திரனால் அமைத்து விடுத்த விமானம். இதன் விளக்கம் முன்னர்க் காண்க. மன் ஆக-மன்னன் ஆக வந்து. கரும்பு என்றது மைக்கண் என்ற அடையால் உழையம்மையை யுணர்த்தியது. பிரியாத என்றது, ஒரு பாகத்திலிருத்தியதைக் குறித்ததாம். கனி இனிப்பதுபோல அடியார் மனத்தில் இனிப்பவர் என்க. கங்கா நதிங்கு இறை என்றது கணவர் என்பதைக் குறித்தது. கன்னித்துறை-குமரித் துறை. பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டது ஆதவின், அரசே என்றார். நற்பாவைபோல் என்றது கண்ணுடியின் நிழலினை. கண்ணுடியை அருகில் வைத்து எச்செயல் புரியினும் அச் செயல் நிழலில் அவ்வப்போது தோன்றும். அங்கிழல்போல அடியார் எண்ணிய செயல்களை அவ்வப்போது கூட விளையாடி முடித்தவர் என்பது குறிப்பு. “கையுங் காலுங் தூக்கத் தூக்கும், ஆடிப் பாவைபோல, மேவன் செய்யும்” (குறுங்: 8) எனவும், “ஆடிப் பாவையோடலர்ஸ்தீர் பாவை, கைகான் மெய்ப்பிறி தெவையும் பைபயத் தூக்கிற் றாக்கி மேக்குயர் புயர்தல்” (ஞானமீர்தம் 6) எனவும் வருவன காண்க. வெயிலிற் ரேன்றும் நிழற்பாவை எனவும் கொள்ளலாம். தேடரிய விளையாட்டு; எதிர் வந்த விளையாட்டு எனக் கூட்டுக. அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடலையும் குறித்தது இது. பாண்டியனுக்குப் பழிவருமே என்றுதான் அஞ்சி வாளையீ யாய் நின்று நிகழ்ந்த செயலுணர்த்தி செறிதவருமல் அரசு புரிவித்ததைக் குறித்தது “பழிக்கஞ்சி” என்ற பெயர். இனி மேலும் பழிக்கஞ்சியென்ற பெயரைப் பெற்றுப் புகழுடன் விளங்கு வாய் என்பது குறிப்பு. ஆவலினாற் புக்குவந்தார் என்றது, பவனி காணவந்த மங்கையரை: பொடி-சொக்குப் பொடி-மயக்கும் பொடி. பொடிபோட்டு மயக்கியதுபோல மயக்கியது என்க. சொக்கலிங்கந்தான் மயக்கிய தென்றே சொல்வார் என்க. இக்குத் தீண்தத்-இக்கண்தத் - கரும்பினைப் பற்றிய. வேன் + தானே - வேடானே - மன்மதனே. தான்: அணை. கோட்டி கொள்ளல்-துன்புறுத்துவது. கோட்டி-மயக்கம். கொள்ளல்-கொள் வித்தல் எனப் பொருள்கொள்ளலும் ஆம். மன்மதன்தானே அரசாளவிடுவது; காதல்கொண்ட மங்கையரைக் கூடாது மேலும் மயக்கத்துடன் வாடவிடுவது. காமன் போர் புரிய

அவனைத் தடுக்காது விடுப்பது என்பது கருத்து? இது வல்லமையோ அன்று என்க. ஒகாரம் எதிர்மறை. காமணைத் தூரத்தி இம் மங்கையைப் புரப்பதுவே வல்லமையாம் என்ற பொருளைக் குறிப்பிற் புலப்படுத்தியது இது.

256 - 264 : கங்கையெலரம்.....வாய்க்குமே

(பொ - ரை.) கங்கை யாற்று நீரெல்லாம் நல்ல மையணிந்த கண்களின் நடுவே வருமாறு அருள் புரிந்தால் இந்நங்கை எல்லாம் வல்ல சித்தர் என்றழைக்க மாட்டானே! நல்லவர் போல் நடித்து மையணிந்த நீலமலர் போலும் கண்ணியின் வளையலைக் கவர்ந்து சென்று பின் மங்கையர் தம் செங்கைக்குரிய வளையலாகக் கொண்டு போய் விற்க முறையுண்டோ! எட்டுத் திசையாக வளைந்த தோளி வணிந்த மாலையும் வேப்ப மாலையாகி அம்மாலையைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து கேட்டவர்களும் வேம்புபோலாகி வெறுக்கும்படி கேட்டோமே! கண்ணிற் பொருந்துமாறு காமணை யெரித்த வனக்கு இது தகுமோ? மங்கையர் தம உடையைக் கவருங் தொழில் உனக்கு விடையாய் வந்த திருமாலிடத்திற் கற்றதோ! மீண்டு வராமல் சென்றுறைந்த நாரை அந்நாளிற் சென்றடைந்த சிவலோகத்தில் இந்நாள் இம்மங்கையை விடலாகாதோ? அன்றியும் தீமலையாய் நின்றவனே! விருத்தர் குமாரர் இளமையான பாலகர் என்று வடிவமாறி ஒரு பெண்ணின் மனையில் தனியே இருந்தாய் முன். ஒரு நாளிற் பொன்னையாள் மனையிற் புகுந்து இருந்தனை? தனியே பெண்ணிருக்கு மனையிற் புகுந்திருக்கலாம் எனின் எனக்குரிய பொன் போன்றவள் மனைக்கு வருவது பொருந்தாதோ? பொருந்தும் என்னும் சொற்களை யெல்லாம் திருச்செவியில் ஏறும்படி கூறுவதற்கு நீதான் வல்லமை யுடையாய். உண்போல எடுத்துரைக்கும் சொல்லாற்றல் எவர்க்கு வாய்க்கும்! ஒருவர்க்கும் வாய்க்காது.

(வி - ம்.) கங்கை யெல்லாம் என்றது நீர்ப் பெருக்கை யுணர்த்தியது. நீர்ப் பெருக்கு நீங்காமல் கண் வழியே வருமாறு நீ அருள் செய்தால் என்பது, குறிப்பினால் இந்நங்கையைக் கண்ணீர் வடித்து அழுமாறு செய்தால் ஏன்ற பொருளைத் தந்தது.

(43)
9-2

எல்லாம் வல்ல சித்தர் என்றழையாள் : பொல்லாத சித்தர் என்றே புகல்வாள் என்க. குவளை - நீலமலர். குவளைக் கண்ணி: உவமைத் தொகை. இவள் வளையலைக் கவர்ந்து மற்றை மங்கை யர்க்கு விற்பது முறையன்று. திக்குவளை - திசை போல வளைந்த என் உவமைத் தொகையாக விரிக்க. சிவபெருமான் என் டோனுடையவராதவின் அதனைச் சுட்டியதாம். தோள் + தாரும் = தோட்டாரும் - தோளில் அணிந்த மாலையும். மாலையும் சிறந்த மண்மாலையன்று வேப்பமாலை, அதனைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து கேட்டு வேம்பாகக் கசந்து வெறுத்தோம். நீ இன்னும் மாலை கொடுத்தாயல்லை என்ற கருத்து வெளிப்பட்டது. எரித்தாய்க் கியல்போ என்பது மின்னரைக் காதல் கொள்ளுமாறு செய்வது காமை யெரித்த நினக்குத் தகாது என்றதாயிற்று. கலை கவர்தலை நீங்கின் காளையிடத்தே கற்றூய் போலும். கலை கவர்தல்-உடைகளைக் கவர்ந்து வைத்துக் கொள்வது. காளையாய் உனைந்த் தாங்கும் திருமால் முன் கண்ணனும் ஆயர் பாடியில் வளர்ந்தபோது கோவியர் சேலைகளைக் கவர்ந்து சென்று குருந்த மரத்தில் ஒளித்தான். அச் செய்லைக் கண்டு நீடும் இவள் கலையைக் கவர்ந்தாய் போலும். கலை கவர்தல் : காதலால் உடல் மெலிந்து உடைதானே கழன்று நழுவி விடுமாறு செய்தலை யுணர்த்தியது. காளை - மாடு; விடை. காளைப் பருவமுடைய ஆடவையும் உணர்த்தும் இது. அந் நாரையிருக்கும் சிவலோகத்தில் இந் நங்கைக்கு இடமில்லையோ என்பது கருத்து. நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த படலம் காண்க.

அழற்குன்றே - நெருப்பு மலையே. இஃது விளி. நெருப்பு மலையாகத் திருவருணையில் நின்ற திருவருவைக் குறித்தது இது. விருத்த குமார பாலரான படலத்தில் இறைவர் கெளரி என்ற அடியாள் பொருட்டு விருத்தராகச் சென்று பின் காளைப் பருவமுடையவராகவும் பாலராகவும் மாறிய வரலாற்றையுட் கொண்டது இது. ஒரு பெண் வீட்டிலிருக்கலாம் என்றால் இப் பெண் வீட்டில் வந்து தங்கியிருப்பதற்குத் தடையென்ன என்று கேள். பொன்னையாள் என்பது திருப்புவணம் என்ற பதியில் வாழ்ந்த ஒரு பரத்தையின் பெயர். அப் பொன்னையாள் பொருட்டு இரச வாதஞ் செய்யும் சித்தராய்ச் சென்று தங்கி இரும்பு முதலிய உலோகங்களை யெல்லாம் தங்கமாக்கித் தந்தனர் என்பது வரலாறு. இரசவாதஞ் செய்த படலம் காண்க. என் பொன் அனையாள் - எனக்குரிய நன்புடைய திருமகள் போன்ற வள் ; இது காதல் கொண்ட தலைவியைக் காட்டியதாம். அவர்கள் வீட்டுட் புகுங்கிருந்த உனக்கு இவள் வீட்டுட் புகுங்கிருப்பது என் பொருந்தாது என்று கேள். இத்தகைய மொழிகளை யெல்லாம் கூறி யிடித்துரைப்பது யார்க்கும் வாயாது. தமிழாகிய உனக்கே வாய்க்கும் என்று விளக்கினாள்.

264 - 268 : நல்லாள்.....தூது சொல்லி வா

(பொ - ரை.) நல்லவரும் திருவருள் விழியுடைய வரும் ஆகிய அங்கற்கண்ணியம்மையுடன் அடியார் கட்குத் திருவருள் செய்யும் பொருட்டு வாழ்ந்திருக்கும் தலைவர் சிறந்த மதுரை நகரமே சிவராசதானியென்று கருதி வீற்றிருந்தால் அது நாம் புரிந்த புண்ணியத்தின் செயலோயாகும். ஆதலால் பொன் னுலகத்தினும் மேலான மகிமையுடைய திருவாலவாயிலுறையும் சுந்தர பாண்டியன் நினது சொற்படியே வந்து எனைவிட்டுப் பிரியாதிருந்து கூடிக் கலந்து இன்பப் பேரானந்தத்தை நல்குமாறு என்னை மறவாமல் எனக்குரிய தூது சொல்லி மீண்டு வருக என்றாள்.

(வி - ம.) நல்லாள், கருணைவிழியாள், அங்கற்கண்ணி என்பவை ஒருபொருட் பெயர்கள். நல்லாள் என்றது உயிர் கட்கு நன்மை புரிவாள் எனவும் கருணைவிழியாள் என்றது அருட்கண்ணேக்கி ஆட்கொள்பவள் எனவும் பொருட்டு நின்றன. அழகய கயல்போலுக் கண்ணுடையவள் என்பதே மீஞ்சிஎன்ற பெயர்ப் பொருளாம். மீன் + அட்சி = மீஞ்சி. மீனம் - கயல். அட்சி - கண்ணி. இஃது வடமொழித் தொடர்; தமிழில் வந்து வழங்குகிறது என வணர்க. கடவுள் அடியார்கட்குத் திருவருள் புரியும் பொருட்டே பல தலங்களிலும் கோயில்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றார் என்பது அறிஞர் கொள்கை. பல அருட்செயல்கள் நிகழ்த்தியதும் நிகழ்த்துவதும் தெய்வக் கொள்கை சிறப்பதற்கே என்பதும் அறிஞர் கருத்து. சிவ + ராச + தானி = சிவராசதானி - சிவபெருமான் அரசுபுரிந்த தலைநகரம் என்பது பொருள். மதுரையைத் தமக்குரிய தலைநகரமாகக் கொண்டு வந்து வீற்றிருப்பது நாம் முன்னர்க் கெய்த புண்ணியத்தின் பயனேயாகும் என்பது கருத்து. “என்ன புண்ணியான் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்து, முன்ன நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை முழுமனித் தரளங்கள், மன்னு காலிரி சூழ்திரு வலஞ் சுழி வாணினை வாயாரப், பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடு மதனைலே” என்ற பாடலின் கருத்தும் நோக்குக. அந்தர லோகம் - மேலுலகம். இது பொன் னுலகம் சுவர்க்கம் என்ற பொருளைத் தரும். சுவர்க்கத்தினுமேலானவின்பந்தருவது மதுரையென்க. சுந்தரபாண்டியன் என்ற பெயருடன் வந்து அரசுபுரிந்ததை விளக்கியது; சுந்தரமீனவன் என்ற சொற்றெரூடர். மீனவன் - பாண்டியன். மீனக் கொடியுடையவன் என்பது

காரணம்: மீனவன்+நின்சொற்படியே எனப் பிரித்துக் கொள்க. நீ தாதுசொல்லும் சொற்கள், சொக்கநாதர் வந்து என்னைக் கூடி எஞ்ஞான்றும் பிரியாதிருந்து இன்பப்பேறு நல்குதற் குரியவையாயும் தக்கவையாயும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தினை யடக்கியுள்ளது; ‘நின்சொற்படியே’ என்ற சொற்றெரூட்டர். சுகம்+ஆங்நதம்=சுகாநந்தம். இது வடமொழிச் சந்தி; இன்பமிகிழ்ச்சி எனப் பொருள் கொள்க. வா என்பது, மறந்து ஆங்குத் தங்கிச் சிவபெருமான் அன்பி லீடுபட்டிராதே என்பதை அறிவுறுத்தியதாம்.

மதுரைச் சொக்கநாதர்பாற் காதல் கொண்ட ஒருதலைவியின் கூற்று இது. தமிழ்மொழியை ஓர் உயிர்ப் பொருள் போல் விளித்துக் கூறியதெனக் கொள்க. தமிழ்மொழியே! எனத் தலைவியமூத்துக் கூறுவதாகச் சொல்வருவித்துக் கொள்க.

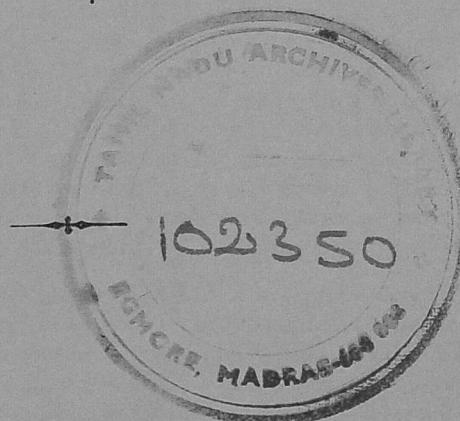
தமிழ்மொழியே! என்னடிகளே (16) சங்கத்திருந்தோரும் (1 - 15) எல்லாரு நீயாயிருந்தமையால் போற்றினேன் (16) பஞ்சி படாநூலே-வந்தாய் (17 - 19) கருப்பமாய் (20) பிறந்தாய் (22) வளர்ந்தாய் (25) மாப்பிள்ளையாய் (29) பட்டத்துத் தோகை யராய் (30) கல்யாணப் பாவையராய் (31) பிள்ளைகளைப் பெற்றுய் பெருவாழ்வு பெற்றியே (32) மகிழ்ந்தாயே (34) பாவேங்தோ நீ பெரிய பார்வேங்தோ (41) சக்கரவர்த்தியும் நீதானன்றே (46) சேனை தயங்க (48) வாழ்ந்தே (49) சொல்லும் மாலையும்..... பிள்ளைத் தமிழு முன்னும் பேராத் பல்குரவர் மெய்காப்ப(50 - 60) காரியஞ் செய்யுங் கவிதையே (61) தமிழே (62) முத்திக்கனியே யென்முத்தமிழே (69) விண்ணப்பமுன்று விளம்பக்கேள் (70) மூன்றினத்து முன்டோ.....வந்தாயோ (71 - 95) உன் செய்தி நானே வரைசெய்வேன் (96) வல்லேலேனே.....பெண்களௌல்லாம் வாழப் பிறந்தமையா வென்மனத்துப் புண்களௌலாம் மாறப்புரி (98-106) அன்னந்தான்.....உன்னுடனே கூறுகேள் (107-112) தொடைவாங்கி யுதவாயோ (114) விருதுடையார்க்கு நீ வேறே... சொக்குருங்க் குள்ளன்றே (114 - 123).

வடமொழியில்.....சிலரே (124) சொல்லாதோ (126) விளம் பாதோ (127) தாராதோ (128) செப்பாதோ (129) போதாதோ (130) பகராதோ (131) அன்பா வென்றப்பாலு மாறமியார் (132) திருவாலவாயிருக்குஞ் செல்வர்.....பரிக்கு முறையுள்ளார் (134 - 139) கோயிலும், மஞ்சனமும், பரிவட்டமும், பஞ்சவடியும், சந்தனமும், தண்மலரும் மாவடுவும், செந்திப்பமும் பூசை சமைத்து வணக்கத்தகுமோ (140 - 148) வைதாலும் வாழ்ந்தாமே (150) வேண்டேன் (151) கல்லானைதின்ற கரும்பானேன்-செந்தாமரையொத்தேன் (152) வேண்டாவோ.....ஆக்காயோ (154 - 166)

42151

பேசிவருங் தாது பிறிதுண்டோ (169) உன்கையிலாகாத தொன்றுண்டோ (177) செவ்வழியே.....எவ்வழிஇயம்பக்கேள் (179) அவர்பானீ மேவாதேகூடாதே (189) புசியாதே (195) நல்லார்கள் தம்பாலிருங்து தரித்தேகிகண்டுகளி கூர்ந்தே (198 - 207) தேவியுடனேயிருக்குஞ் சினகரத்துள் எய்தி (218) திருத்தாளும்,.....சோதிமணிமுடியும் (219 - 229) கண்டு களிக்கர்ந்து (230) முடிமேற் சூடியே போற்றுவாய் நீயும்(245) மாமருங்கை (248) கண்மணியே, முழுமுதலே, செல்வமே, கோமானே, வாராதோ, வேண்டாவோ, சொல்லாரோ, வல்லமையோ, மாட்டாளே, கணக்குண்டோ, கேட்டோமே, கற்றதோ, ஆகாதோ, இருக்கலாம், பொருந்தாதோ என்னுமொழி திருச்செவியிலேறும்படி புரைக்கவல்லாய் (249 - 264) எவர்க்கு வாய்க்குமே (264) ஆனமையால் (266) தாது சொல்விவா (268) என்று வினைமுடிவு செய்க. தலைவியின் கூற்றுகவே முடிந்தது.

மதுரைச் சொக்கநாதர் துமிழ்விடுதூது நூலும்,
பண்டித வித்துவான், தி. சங்குப்புலவர் எழுதிய
விளக்கவுரையும் முற்றுப்பெற்றன.

6-18,M

1164

கழக வெளியீடு : கக்காய்

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையர் :

98, கிழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி - 6.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.